

VIVECA STEN

I maktens skugga

Morden i Sandhamn

"Jag var helt fast redan efter några sidor. Viveca Sten kan konsten att fånga läsaren direkt." *Allas*

HARÖ
Har bor Thomas

Har bor Nora

GRANDSÅ
VILLAN

TELEGRAF-
HOLMEN

LÖKHOLMEN

KROKSO

BJÖRKÖ

KYRKÖLÅRÖN

FLÅSBERGET

ÅVARN-
BERGET

VARO-
HUSET

MISSIONS-
RÅDET

DYKAR-
BAREN

SEGLARHOTELL

KSSS

DANSBERGET

SANDHAMN

OXUDDÖDEN

STRANDARTS-
HAMN

KORSÖ
LÄGER

SKÄRSTÄD

KORSÖ
TORN

KORSÖ

TROÖVILLE
STRANDEN

TROÖVILLE

S

N

Ö

V

500 M

Mānpocket

Viveca Sten
I MAKTENS SKUGGA

Månpocket

Denna Månpocket är utgiven enligt överenskommelse med
Bokförlaget Forum, Stockholm

Omslag: Johan Petterson
Omslagsbild: © Mats Lindfors

Copyright © Viveca Sten 2014
Svensk utgåva enligt avtal med Nordin Agency

Tryckt hos Nørhaven, Viborg, Danmark 2015

ISBN 978-91-7503-446-1

Till Lennart, min käraste

"Fetto, fetto, fetto."

Han låg på sidan utan att röra sig eller protestera. Om han försökte göra något blev det bara värre.

Låt rasten ta slut, bad han. Låt klockan ringa.

Ledaren i gänget, skolgårdens kung, gav honom en hård spark. Kängan träffade precis i rygglutet och smärtan fick honom att rycka till, men han lyckades hejda kvidandet som ville tränga fram.

Det blev alltid värre om han visade att det gjorde ont.

Näsan var tjock av återhållen gråt och slem, men han fick inte ge efter och börja gråta, det var det värsta han kunde göra.

Klockan ringde. Äntligen. Ropen tystnade.

Han väntade någon minut, sedan öppnade han ögonen och såg sig omkring. Han var ensam på skolgården. Handen blev blodig när han torkade sig om näsan som redan börjat svullna.

Klockan ringde igen.

Det högg till i ryggen när han ställde sig upp. Han visste att han skulle få anmärkning för att han kom för sent men vågade inte gå in förrän de andra hade satt sig i bänkarna.

Jag ska ge igen, viskade han för sig själv. Jag ska visa dem.

Orden ekade i honom.

"Fetto, fetto, fetto."

Måndagen den 29 april 2013

Kapitel I

Maria Svedin väntade i den rymliga hallen medan Celia Jonsson hjälpte Oliver att få på sig kavajen till den mörkblå skoluniformen. Maria bytte oroligt fot. Skulle hon hämta Olivers skolväska som var kvar på rummet? Det var så svårt att veta vad Celia ville.

Celia knäppte den översta blänkande knappen i Olivers kavaj och strök undan en mörk hårslinga innan hon rätade på ryggen.

”Maria”, sa hon på sin brutna svenska. ”Kan du köra Oliver till skolan, jag har annat att göra i dag. Du kan ta Carstens bil, han promenerade till kontoret.”

Frågan överraskade Maria. Celia brukade alltid skjutsa sonen på morgonen, men det märktes att hon var spänd, mörka skuggor syntes under ögonen och munnen var hopknipen.

I går kväll hade Maria hört höjda röster. Trots att lägenheten var stor och hennes rum låg långt från familjens sovrum hade hon inte kunnat undgå de upprörda orden som trängde genom väggarna. Det hade låtit som om de grälade om ett sommarnöje, Carstens planer på ett fritidshus i Sverige.

”Maria?” sa Celia igen.

Maria nickade och gick bort till lägenhetens entré. Hissen gick ända upp till familjens våning. Hon tryckte på knappen flera gånger för att visa Celia att hon var på väg.

Helst hade hon velat slippa skjutsa Oliver, det var fortfarande krångligt med vänstertrafiken i London och rondellerna gjorde henne nervös.

Celia märkte inte hennes tvekan. Eller så brydde hon sig inte om det.

”Om du hämtar bilen i garaget kommer jag ner med Oliver om några minuter”, fortsatte Celia. ”Jag vill hämta hans nya vantar.”

Det heter ”ska hämta”, inte ”vill hämta”, tänkte Maria men hon gjorde ingenting för att rätta Celia.

Maria drog på sig jackan och vände sig mot entrén.

"Hurry up, Oliver", utbrast Celia. "You mustn't be late for school. You know what daddy will say."

Det knäppte till vid entrén. Hissen hade kommit upp.

"Då åker jag ner", sa Maria.

Lamporna brukade gå på så snart någon steg in i garaget men då Maria steg ur hissen hände ingenting. Snart försvann ljuset bakom hennes rygg när hissen stängdes automatiskt. Hon vände sig om för att trycka på knappen och öppna dörrarna igen men den hade redan åkt sin väg.

Maria tog ett steg framåt och satte ner foten på det grå betonggolvet för att belysningen skulle gå igång, men det förblev mörkt. Hade strömmen gått? Men då skulle inte heller hissen fungera. Det måste vara något fel med automatiken, men hon hade ingen aning om var strömbrytaren satt eller hur hon skulle bära sig åt för att hitta den i det becksvarta garaget.

Carstens bil stod runt hörnet, längst in i den bortre raden något femtiotal meter därifrån. Maria trevade i fickan efter telefonen för att slå på ficklampan, men fingrarna hittade bara ett tuggummipaket och några pence. Den måste ha blivit kvar uppe i våningen.

Maria backade tills hon kände hissdörrarna mot axlarna och visste att hon befann sig på den lilla avsatsen igen.

Tack och lov för ljuspricken som visade var hissknappen satt. Maria pressade pekfingret mot den, höll kvar det hårt som om det skulle få hissen att komma fortare tillbaka och ta med henne upp igen.

Kom nu då.

Vad var det? Ett dovt ljud bakom ryggen fick henne att rycka till.

Det hade kommit och gått så fort att hon inte visste om hon hört rätt, men intrycket av en metallisk klang dröjde kvar, som om ett verktyg hade trillat till marken, kanske en skiftnyckel eller en hammare.

Maria vände sig om, försökte spana ut i det svarta. Återkalla det hon nyss hört.

Det hade kommit från andra sidan väggen, där Carstens bil stod parkerad. Var det någon annan i garaget?

"Hello?"

Maria höll andan. Kände hur det började bulta i bröstet fastän hon stod alldeles stilla.

"Hello?" sa hon igen, svagare den här gången.

En svagt oljig doft gled förbi, så hastigt att hon knappt hann uppfatta det.

Ögonen började vänja sig vid mörkret och hon kunde urskilja olika former och skepnader. Bilar av dyra märken, uppställda på sina rutor. Det vore inte svårt att gömma sig bakom en av dem.

Maria försökte samla sig men bultandet i bröstet gjorde att hon andades alldeles för fort. Celia väntade på henne. Hon måste hämta bilen annars skulle Oliver komma för sent till skolan.

Hon tog ett djupt andetag och kramade bilnyckeln hårt i handen.

Det var inte så långt bort till Carstens bil, hon borde kunna treva sig dit i mörkret. Under den tjocka jackan hade tröjan blivit fuktig i linningen.

Sammanbitet tog hon ett dröjande steg framåt och sedan ett till.

Landrovern stod längst in, hon var nästan där. Maria höll hårt om bilnycklarna, kände lättnaden som spred sig i kroppen.

Det luktade bensin nu, eller var det bara inbillning?

Maria vred på huvudet, försökte avgöra om hon var ensam i garaget.

"Hello?" ropade hon på nytt fastän instinkten sa åt henne att vara tyst, inte avslöja att hon var där.

Så hörde hon ljudet igen. Någonting som liksom droppade långsamt ner på marken.

Sedan flammade det till och världen exploderade i ett moln av eld och rök.

Tisdagen den 30 april

Kapitel 2

Julia släppte Noras hand när de kom fram till samlingsplatsen utanför Sandhamns Vårdshus. Där stod redan ett hundratal människor och väntade på att fackeltåget skulle börja. Nora kände de flesta och vinkade åt några grannar som småpratade i en klunga.

Det var en vacker kväll men inte särskilt varmt i luften. Kylan från den ovanligt långa och kalla vintern dröjde kvar. Snön hade kommit redan i november och isen hade legat fram till mitten av april, det var den längsta vintern i Stockholm på över hundra år. Det hade varit bottenfryst kring bryggorna och bitande kallt i månader.

I ögonvrån såg Nora att Adam och Simon fått tag i varsin fackla som de höll upp i luften.

”Jag vill också ha en sådan, mamma.”

Julia ryckte i hennes arm och Nora satte sig på knä. Julias ljusa hår var flätat i två små rättsvansar som stack ut bakom öronen. De blå ögonen var förväntansfulla.

”Du är för liten för att få hålla i en brinnande fackla, lilla gumman”, sa hon och visste vad som väntade. ”Du får vänta tills du blir lika stor som dina bröder.”

Julia knep besviket ihop munnen och blev samtidigt skrattretande lik Jonas. De hade samma smala överläpp som nästan försvann när frustrationen tog överhanden. Julias ansiktsuttryck växlade från ilska till gråt, överläppen kom fram igen och började darra påtagligt.

”Jag vill ha!” skrek hon och slog till Nora på armen.

”Men Julia!” sa Nora. ”Så där gör man inte.”

Adam sträckte över sin fackla till Nora.

”Du kan få rida på mina axlar om du vill, Julia.”

I en handvändning hade han lyft upp Julia och placerat henne stadigt på sina axlar. Plötsligt log Julia belåtet och katastrofen var avvärjd. Adam gick bort till några kompisar och började prata med dem medan Julia hängde som en liten säck potatis över hans huvud.

Nora betraktade sitt äldsta och yngsta barn, kände kärleken som for igenom henne, så stark att ögonen blev blanka trots att hon stod mitt i folkhopen.

Älskade ungar. Älskade Julia.

Tänk att hon fått en dotter också, blivit trebarnsmamma.

Jonas kom fram och avbröt hennes tankar.

”De är söta ihop”, sa han och nickade åt Adam och Julia.

Nora lutade sig mot honom.

”Han känns så vuxen ibland”, sa hon.

Adam skulle snart gå ut andra året på gymnasiet. Den buttre tonåringen hade blivit en omtänksam ung man.

”Det visar att det finns hopp även om Simon”, lade hon till.

”Det vore ju inte helt fel.”

Var Jonas så trött på Simon? Det var inte likt honom, men Simon frestade onekligen på allas tålamod. Den solige lille killen hade utan förvarning förvandlats till en morrande trettonåring som mest satt framför tv:n.

Den senaste vintern hade Nora försökt parera Julias treårströts och Simons surande. Ingetdera hade varit enkelt och ibland hade hon undrat om hon var för gammal för att orka med både stora och små barn.

”Är det inte dags att gå snart?” sa Jonas och såg bort mot klubbmästaren i Sandhamns Vänner, föreningen som organiserade firandet på ön.

Hon höll en megafon i handen och tycktes göra sig redo.

När Jonas vred på huvudet snuddade håret vid kragen. Det var fortfarande brunt, utan grå strån. Det är bara jag som behöver använda toning, tänkte Nora och påmindes ännu en gång om ålderskillnaden mellan dem. I år skulle Jonas fylla trettionio och hon fyrtiosex.

Klubbmästaren tog upp en sång och fackeltåget började långsamt röra på sig, förbi Café Strindbergsgården och in i den gamla delen av byn. Målet var Fläskberget, stranden på öns norra sida där valborgsmässobålet skulle tändas för att fira vårens ankomst.

Nora hade fortfarande Adams fackla i handen. Hon höll den högt över huvudet så att hon inte skulle komma åt någon eller något. Egentligen var det vansinne att gå i fackeltåg genom de trånga gränderna mellan byns hundraåriga trähus. Det behövdes inte mycket för att det skulle börja brinna. Den enda brandbilen på ön skulle inte förslå särskilt långt.

Men tradition var tradition.

När de kom fram till Fläskberget brann elden redan, matad av facklorna som deltagarna slängde på brasan. Orangegula lågor sträckte sig mot den blå kvällshimlen. Långt bort rörde sig en vit Waxholmsbåt på det spegelblanka vattnet.

I den klara och kyliga luften blev alla konturer skarpa som glas.

”Nu är det dags att sjunga in våren tillsammans med kören”, ropade en äldre man som tagit över megafonen.

Nora letade efter Simon i folkvimlet och upptäckte honom på andra sidan elden tillsammans med sina kompisar. Hon vinkade men han såg henne inte. Adam kom fram och ställde sig tillsammans med Nora och Jonas, fortfarande med Julia på axlarna.

Det hördes ett knastrande från bålet och sedan flög ett gnistregn mot vattnet. I den mörkblå skymningen liknade det ett vattenfall av eldflugor.

Julia sträckte ut armarna mot Nora för att visa att hon ville komma ner. Nora tog emot henne och fick en kram i belöning.

Hon kände värmen från den lilla kroppen, doften av det ljusa, fina håret.

Älskade Julia, tänkte hon igen.

Julia hängde i Jonas famn, med trötta ögon och tummen instoppad i munnen.

”Vi borde nog gå hem nu”, sa Jonas halvhögt till Nora och slängde en blick mot Brandska villan som bara låg några hundra meter därifrån, som en fyrbåk högst upp på Kvarnberget.

I den tilltagande skymningen lyste ett varmt sken genom fönstren på undervåningen, de hade lämnat några lampor på när de gick hemifrån.

”Kan inte du gå först?” sa Nora. ”Jag ska bara leta rätt på Simon och kolla vart han tänker ta vägen.”

Det var ett bra tag sedan hon sett Simon. Före middagen hade han med

bestämd min förklarat att han ville ha nya tider att rätta sig efter: midnatt på vardagarna och klockan ett på helgerna.

Nora hade satt i halsen. Midnatt, det var alldeles för sent för en tretton-åring och klockan ett var det inte tal om. Men Simon hade mulnat när han såg hennes reaktion. Alla hans vänner fick vara ute så länge, varför skulle han vara den enda som måste gå hem tidigt?

Nora försökte upptäcka sin son i skenet från det falnade bålet vid strandkanten. Nu återstod mest en stor glödhög, enstaka förkolnade grenar stack fram och spretade mot henne.

Simon syntes inte till någonstans men en bit bort stod Eva Lenander. Hon var mamma till Fabian, Simons bästa kompis på ön. Eva väntade tålmodigt på att familjens svarta pudel Marco skulle göra ifrån sig i skogsbrynet. I handen höll hon en plastpåse.

"Har du sett killarna?" ropade Nora och gick fram till henne.

Eva skakade på huvudet.

"De tycks redan ha försvunnit härifrån. Men Fabian sa att de skulle sticka över till Richardsons."

Nora kände familjen, de hade också en son i Simons ålder och bodde nedanför kapellet, bara minuter från Brandska villan.

"Då så", sa hon. "Då vet jag åtminstone var han är."

Hon suckade lätt och strök undan håret som blåst ner i pannan.

"Det hade ju inte gjort något om Simon talat om det innan han drog iväg."

Eva skrattade, smilgropen på vänster kind blev till ett djupt veck.

"Som om Fabian skulle ha gjort det om jag inte huggit honom precis när de skulle dra, menar du? Det går inte att få ur den där ungen två vettiga ord nuförtiden, allt som hörs är ett surt mumlande."

Nora märkte att hon log. Det var skönt att höra att hon inte var den enda tonårsmamman som tyckte att sonen hade fasoner för sig.

"Har du hört den senaste snackisen, förresten?" sa Eva förväntansfullt.

Under vintern hade hon klippt håret kort och slingat sig, det klädde henne och drog uppmärksamheten till ögonen istället för de runda kinderna.

Nora sökte i minnet, vad hade hon missat nu? Den här våren hade de

knappt hunnit vara på Sandhamn eftersom Simons fotbollsträning tagit upp det mesta av helgerna.

"De bygger på Fyrudden", sa Eva. "Och du kan aldrig gissa hur mycket den nya köparen fick betala."

Nora visste knappt att det stora strandområdet på öns sydvästra sida hade varit till salu.

"Men det vet du, förmodar jag?" sa hon och kunde inte hindra att nyfikenheten kröp fram, trots att hon egentligen ville hålla sig för god för att fråga.

Eva höll upp händerna framför sig och spretade med fingrarna.

"Gånger två", sa hon och väntade på Noras reaktion.

"Tjugo miljoner?" utbrast Nora. "Skojar du? Det är ju galet mycket pengar."

"Det var vad jag hörde. Från en så kallad säker källa."

"Vem är det som har betalat så mycket?"

"Jag vet inte vad de heter, men de är visst utlandssvenskar."

Så klart, tänkte Nora.

"De bor i London om jag förstått saken rätt. De har tydligen varit igång ända sedan förra hösten och bygger en jättekåk. Den är säkert inte billig att bygga heller. Det sägs att det ska vara färdigt redan i sommar."

Nora såg bort mot de gamla sjöbodarna nedanför Kvarnberget. De påminde henne om tiden då öborna fiskade för att få mat på bordet och bodarna användes för att förvara nät och redskap. Nu var de flesta inredda som gästhus eller bastu. En utveckling som inte på något sätt var unik för Sandhamn men ändå gjorde henne nedstämd.

"Då måste fru Sjöberg ha gått bort till slut", sa hon.

Ingen hade bott på Fyrudden på åratals. Änkan som ägde marken hade tillbringat det senaste decenniet på ett sjukhem medan huset förfallit. Ida Sjöberg måste ha blivit nästan hundra år innan hon somnade in.

"Ja", sa Eva. "Jag tror att hon dog förförre vintern för köpet gick visst igenom redan då, men jag hörde talas om det först nu. Det fanns ju inga barn så det är hennes syskonbarn som får skratta hela vägen till banken."

Ett gläfsande från Marco avbröt dem, han hade nosat klart och drog i kopplet.

Nora slängde en blick på klockan.

”Du, jag måste gå hem nu”, sa hon. ”Så inte Jonas undrar vart jag har tagit vägen.”

Hon gav väninnan en hastig kram.

”God natt på dig. Om du råkar träffa på min son kan du ju hälsa honom att han ska vara hemma till klockan elva.”

Mörkret hade lagt sig, i väster syntes bara några sista rosa stråk där solen gått ner. Det hade blivit stjärnklart och himlen var översållad av avlägset glitter. Nora huttrade till medan hon gick utmed strandpassagen som ledde tillbaka till Brandska villan.

Fyrudden var alltså såld. Någon gång måste det förstås ske. Tomten var enorm, förmodligen en av de största på ön och den hade ett fantastiskt läge på sydsidan. En stor del av stranden ingick i marken. Den var naturligtvis värd väldigt mycket pengar, ändå kändes summan orimlig.

På de gamla ägarnas tid hade det inte varit tal om att inhägna tomten. Det hade varit självklart att respektera den gamla traditionen med fri passage runt Sandhamns stränder.

Vad skulle hända med det nu?

Människor som var beredda att betala så mycket var sällan lyhörda för gamla seder och bruk, det hade blivit tydligt under de senaste åren då många gamla hus hade bytt ägare på ön.

Skulle man fortfarande kunna promenera utmed stranden och njuta av den vackra utsikten? Vem visste vad de nya köparna skulle hitta på när de inrättat sig på Sandhamn?

En sak var säker, tänkte Nora. Om de ville skydda sitt privatliv med plank och staket skulle det bli bråk på ön.

Kapitel 3

Thomas Andreasson rörde försiktigt vid Pernillas axel. Hon hade somnat i soffan med huvudet mot det breda armstödet. Munnen var halvöppen men hon snarkade inte, istället kom det små pustande suckar med ojämna mellanrum.

"Pernilla?" sa han och klappade henne igen. "Borde inte du gå och lägga dig istället för att sova framför tv:n?"

Pernilla slog långsamt upp ögonen.

"Klockan är nästan halv tolv", sa Thomas. "Du har sovit ett bra tag."

"Hur slutade filmen?" gäspade Pernilla och strök sig över det rufsiga röda håret.

"Som vanligt, förstås. Den goda sidan vann, de onda killarna fick vad de förtjänade. Ingen som helst verklighetsförankring."

Det var menat som ett skämt men han hörde själv hur bittert det lät. Pernilla satte sig upp och strök honom över kinden.

"Är det så det känns?"

Handen låg kvar mot kinden. Thomas visste att hon oroat sig för honom under våren.

Han ryckte på axlarna. Orden hade bara flugit ur honom, utan eftertanke, och det var ingenting han ville prata mer om, i varje fall inte så här dags.

"Då går vi och lägger oss", sa Pernilla och reste sig med ännu en gäspning.

"Jag är inte sömnig. Gå du, jag kommer snart."

"Sitt inte uppe för länge bara."

Pernilla öppnade dörren in till Elins rum och kikade in. Thomas visste att hon sov lugnt. Han hade redan tittat till henne flera gånger.

Den eviga oron för att något skulle kunna hända under natten, att det aldrig gick över.

Thomas gick bort till köksfönstret. Genom rutan kunde han se siluetten av bryggan, skuggorna från den lilla lyktan som satt längst ut på nocken och vattnet som låg som ett blankt lock över havsbotten.

Det hade varit en stillsam valborgsmässoafton. Nora hade frågat om de ville komma över till Sandhamn och fira men de hade bestämt sig för att stanna på Harö med Thomas föräldrar. Efter en tidig middag hade de gått tillbaka till sig.

Det är äntligen vår i luften, tänkte han.

Snart skulle allting slå ut och syrenerna blomma. Som vanligt skulle de tillbringa sommaren på Harö, förmodligen tänja ut semestern med någon sparad föräldraledighetsvecka så att Elin fick en lång sommar i skärgården. Thomas föräldrar skulle flytta ut redan i maj, alltid redo att sitta barnvakt om det behövdes.

Han borde känna sig väl till mods nu när den långa kalla vintern äntligen var över.

Istället var han låg, tömd på energi.

Thomas tog fram en kall öl ur kylskåpet. Med flaskan i handen gick han tillbaka till soffan, grep efter fjärrkontrollen och zappade mellan kanalerna. Till slut fastnade han framför en gammal actionfilm som han redan sett åtskilliga gånger.

Det fanns ingenting att klaga över. Han var lycklig tillsammans med Pernilla och djupt tacksam över att de hade hittat tillbaka till varandra efter skilsmässan åtta år tidigare. Att de sedan fått Elin var ett mirakel, på så många sätt.

Varje dag kunde han se på sin dotter och förundras över att hon fanns i hans liv.

Ändå satt han här och grubblade. Varför kunde han inte vara ... glad?

I år skulle han fylla fyrtiosex, det var bara fyra år kvar till femtio, många år kvar till pensionen. Skulle han orka fortsätta som kriminalinspektör så länge till?

Tanken på att fortsätta konfronteras med olika yttringar av mänsklig dumhet och ondska var stundtals plågsam, ibland nästan outhärdlig. Förtvivlade anhöriga och brottsoffer som måste tas om hand, cyniska advokater som ställde orimliga krav.

Ölen smakade inte. Thomas stängde av tv:n och hämtade sin jacka. Han behövde få luft, rensa skallen från alla tankar som malde i huvudet.

Det var skönt att fylla lungorna med sval havsluft. Thomas tog några djupa andetag och fortsatte ner till bryggan där han blev stående.

En tunn hinna av dagg hade lagt sig över de oljade plankorna. Tvärsöver fladen låg Storö och Hagede brygga försänkta i mörker. På vintern kunde man gå dit över isen.

Det var bara några veckor sedan istapparna hängde från taken. Fortfarande låg det kvar fläckar av snö i skrevorna. Hans aluminiumbåt, en Buster, hade inte ens kommit i sjön. Det skulle dröja flera veckor till sjösättningen, i år var allting försenat.

Du har ingenting att klaga över, upprepade han för sig själv och stack händerna i jackfickorna.

Hans forna parhäst, Margit Grankvist, hade befordrat Thomas till gruppchef när hon utnämndes till kommissarie och chef för utredningsroteln några år tidigare. Det hade inneburit både ett lönepåslag och ökade administrativa uppgifter, tyvärr utan att det förra kompenserade för det senare.

Samarbetet med Margit vilade på en stadig grund av ömsesidigt förtroende. Hon gav honom mycket frihet och litade på hans omdöme. Ändå hade de senaste månaderna varit tunga, med flera svåra utredningar, samtidigt som nya direktiv om besparingar anlände i en aldrig sinande ström.

Någonting malde i honom. Det tog emot att gå upp på morgonen när väckarklockan ringde.

Ska det vara så här? undrade han ibland när han körde till jobbet och inte visste hur han skulle hitta kraft för att ta sig igenom dagen.

Thomas vände sig om och betraktade huset.

Innanför de vita fönsterkarmarna sov hans dotter och sambo. De två viktigaste personerna i hans liv.

Jag är lyckligt lottad, tänkte han utan att känna någon särskild glädje.

Kapitel 4

Att han hade missat det ryska samtalet. Carsten Jonsson stirrade på mobilen och insåg att den var ställd på ljudlös. Han måste ha glömt att sätta på volymen efter mötet på banken men nu var det för sent att ringa tillbaka. Han hade tagit några glas på en bar och klockan närmade sig midnatt, det betydde att det var mitt i natten i Moskva. Han fick ringa tillbaka nästa dag.

Med telefonen i handen gick han in i biblioteket och höll upp en liten whisky åt sig. Det hade han förtjänat. Allting hade gått bra hos banken, prognoserna var på väg att infrias och lånet skulle betalas tillbaka i oktober precis som avtalat.

Carsten sjönk ner i den stoppade läderfåtöljen som var vänd mot det breda panoramafönstret. Regnet hade upphört när han promenerade hem, nu hade molnen skingrats och släppt fram en antydning om en solig morgondag. Det var på tiden, det hade regnat nästan varje dag i april.

Det var fullkomligt tyst i våningen, Celia och barnen hade lagt sig så här dags. Barnflickan också. Marianne? Nej, Maria hette hon visst. Han hade svårt att hålla reda på namnen, de där tjejerna stannade sällan särskilt länge.

Men det var bättre tåga i Maria. Hon hade hämtat sig snabbt från olyckan i garaget.

Olyckan.

Carsten smakade på ordet. Bilen hade blivit totalförstörd och det var ren tur att ingen blev skadad. Enligt försäkringsbolaget rörde det sig om ett ovanligt tekniskt fel som fick bensintanken att självantända. Det fanns ingen som kunde hållas ansvarig.

Han drog med fingertopparna över det läderklädda armstödet.

Flera hade varit intresserade av den ryska aktieposten. Och det hade funnits andra affärer där det gått hårt till.

Vad skulle han göra om det inte var en olycka?

Han ville inte tillbaka till turerna kring United Oil. Nätterna då han inte visste om han skulle kunna gå vidare, morgnarna då han fick ta till något extra för att komma ur sängen. Allt som hände efteråt.

Men han var en annan nu. Han hade inte behövt ta någonting på flera år även om han fortfarande såg till att ha en påse tillhands.

Glaset var tomt. Carsten reste sig och fyllde på.

Förhoppningsvis hade försäkringsbolaget rätt, branden hade ingenting med hans affärer att göra.

Maria tycktes ha hämtat sig i alla fall och hon fungerade bra med Oliver och Sarah. Carsten kollade då och då att hon höll sig till svenska när hon tog hand om dem. Barnen måste kunna hans modersmål. Någonting måste de lära sig om sitt ursprung, hur skulle de annars kunna prata med sin farmor?

Det var därför han hade köpt fastigheten på Sandhamn, intalade han sig, trots att han visste bättre. Bilden av farsans ansikte dök upp på näthinnan men han sköt undan den.

Det hade varit många varv innan han till slut fick köpa det stora markområdet, men i slutändan hade pengarna segrat.

Som de alltid gjorde.

Säljarnas prat om att sälja till ortsbor eller göra naturreservat av området hade tystnat när de insåg storleken på penningpåsen som han dinglat framför näsan på dem.

När kontraktet skrevs på i advokatbyråns lokaler hade han sett girigheten i deras ögon, hur de redan hade börjat fundera över allting de nu kunde unna sig.

Den nattblå himlen framför honom lystes upp av ljusstrålar som spelade över skyn. London glittrade framför hans ögon.

I tidiga år hade han bott i New York, och arbetat med trading och valuta-handel för en av de största amerikanska investmentbankerna. Det var långt innan han började med egna investeringar och startade fonden. Men han hade aldrig känt sig lika hemma i USA som här i London.

Carsten strök sig över håret och funderade över vilken bilmodell han skulle köpa när den ryska dealen var på plats. En ny sportbil skulle han unna sig. Om han ville ha den till nästa vår var det hög tid att ställa sig i kö.

Aldrig tidigare hade han satsat så mycket på en enda investering. Men

upplägget var briljant och han hade med en gång förstått att det här var en unik möjlighet att tjäna groteskt mycket pengar.

Allt tack vare Anatolij Goldfarb, hans gamla kollega på banken i New York. Efter några år hade Anatolij lockats tillbaka till Moskva av en nystartad rysk investmentbank som utlovat enorma bonusar. Men de hade behållit kontakten, och det hade lönat sig.

Carsten skakade om glaset så att isbitarna klirrade.

Ryssland var instabilt. Carsten var inte omedveten om riskerna med att göra affärer i den forna sovjetstaten, behovet av att smörja nyckelpersoner och betala betydande summor i "kommission".

Men med Anatolij vid hans sida var det ingen fara. Carsten skulle aldrig lita på sin gamle vän fullt ut, men han litade på hans vilja att tjäna pengar.

Investeringen i det ryska teknikföretaget hade börjat med ett telefonsamtal från Anatolij två år tidigare. Han hade suttit i biblioteket, med ett glas i handen precis som nu. Den forna kollegan hade undrat om Carsten var intresserad av att investera i ett företag som visade stor, nej, sanslöst stor potential.

Som så ofta, oavsett om det var i USA, Sverige eller Ryssland, handlade det om några smarta unga ingenjörer som kommit på en lysande affärsidé.

Tio femton år tidigare hade de ryska investeringarna handlat om gas och olja. Det var på den tiden de ryska nationalklenoderna såldes ut för inga pengar alls. I frontlinjen hade de gamla KGB-männen stått, de som så småningom steg fram som en ny överklass: de ofantligt rika oligarkerna.

I dag var det internet som gällde, det fanns en hisnande potential i ett land med etthundrafyrtio miljoner invånare där globala internetföretag som Google och Facebook inte lyckats bli lika dominerande som i övriga världen.

Carsten hade flugit till Moskva samma vecka som Anatolij ringt honom. I flera dagar hade han suttit i möten med Sergej och Roman, de båda grundarna som börjat fila på sin affärsidé redan på universitetet.

Han hade vridit och vänt på affärsplanen, träffat de andra i ledningen, kritiskt granskat alla kalkyler och till slut blivit övertygad. Sergej och Roman var utan tvekan *wiz kids*, unga smarta killar som kunde trolla med datorer.

Carsten visste redan att ryska programmerare ansågs vara bland de

bästa i världen, de låg ständigt i topp på internationella programmeringstävlingar. Men här fanns något ännu viktigare. En inre drivkraft, en hunger som han kände igen hos sig själv. Både Sergej och Roman ville ha en del av kakan, det ofattbara överflödet som bara de riktigt rika i Ryssland hade åtkomst till. Särskilt Sergej riktigt dräglade av iver så snart börsnoteringen kom på tal.

Dessutom hade de fått med sig GZ3, en rysk bank och investerare med gott renommé. Den satt nu på tjugofem procent av aktierna och borgade för en framgångsrik börsintroduktion.

Carsten reste sig och fyllde på glaset för andra gången.

Sergejs och Romans affärsidé gick ut på att bygga en säker betalningslösning för de e-handelsföretag som börjat dyka upp i det ryska samhället. Säkra betalningar över internet var fortfarande ett stort problem i Ryssland. Mängder av e-handelsföretag hade startats de senaste åren men kunderna tvekade, rädslan för att bli lurad var fortfarande utbredd.

Men den lösning som *KiberPay* hade utvecklat fick problemen att försvinna. En köpare kunde känna sig trygg med sin beställning, betalningen gick inte igenom förrän varan hade levererats.

Dessutom var den tekniska lösningen mobilbaserad, och detta var nyckeln till all framgång.

KiberPay hade skapat ett betalsystem som var tillgängligt för alla de ryssar som ännu saknade kreditkort men däremot ägde en mobiltelefon. Det öppnade en kanal till miljoner kunder och därmed skulle KiberPays betalsystem revolutionera den ryska marknaden, kanske även andra marknader som de i Afrika.

Att det samtidigt medförde tillgång till en rad personliga data, som individuella telefonnummer och personliga kundpreferenser, gjorde inte saken sämre. Carsten kunde redan se potentialen i den brukarbas som skulle bli följd, marknadsföringsmöjligheterna när uppgifterna såldes vidare var oändliga.

Carsten drog in den mättade doften från glaset.

Efter det första mötet hade det inte tagit lång tid att bestämma sig. Han stod inför en extraordinär möjlighet, en investering som i ett slag skulle fördubbla storleken på fonden.

Med Anatolij's hjälp fick Carsten allting på plats kring investeringen, inklusive de ryska formalkrav som måste uppfyllas eftersom det handlade om utländska investerare. Hans egna advokater lade upp en ändamåls-enlig struktur, holdingbolaget i Guernsey som garanterade att vinsten så småningom kunde plockas hem med minimal skatteavbränning.

Under de gångna två åren hade alla prognoser infriats eller överträffats i det ryska bolaget och allting hade gått enligt plan. Varje gång som han räknade på värdeutvecklingen blev han överraskad av hur positivt allting föreföll, mängden kunder som strömmade till, intäktsströmmarna som ökade.

I september skulle de börsnotera företaget, då skulle han få tillbaka sin avkastning med råge.

Det var därför han ökat sin riskexponering när Anatolij hörde av sig i januari och erbjöd honom ännu en aktiepost. En av de ursprungliga investerarna behövde med kort varsel minska sin skuldbörda, var Carsten intresserad av att köpa ytterligare ett par procent i bolaget?

Det tog inte lång tid att bestämma sig, inte minst eftersom det fanns många andra som vädrade potentialen i KiberPay.

Bara några veckor senare hade han förvärvat ännu en andel i företaget. Den här gången köpte han aktierna privat. Det var i strid med alla regler, men det brydde han sig inte om. Köpet gjordes med lånade pengar och alla hans ägodelar som säkerhet, men han visste att det var en trygg investering. Lånet skulle betalas tillbaka först i oktober, det fanns gott om tid efter börsnoteringen.

Vinsten från det privata innehavet skulle ge honom en egen plattform, frihet att göra precis vad han ville i resten av hans liv. Tolv miljoner dollar i personliga lån var hisnande mycket men han visste att det här var hans livs chans.

På Chelsea Bridge syntes strålkastarna från en ensam bil som körde över till andra sidan. Den gjorde sig ingen brådska. Det behövde inte han heller göra. Till hösten skulle han bli rikare än han någonsin kunnat föreställa sig.

Då skulle han inte behöva Celas pengar längre.

Torsdagen den 30 maj

Kapitel 5

Nora hälsade på vakten i receptionen på Hantverkargatan där Ekobrottsmyndigheten, EBM, hade sina lokaler. Hon drog passerkortet genom kodlåset som öppnade glasdörren och tänkte, inte för första gången, att hon såg ut som en straffånge på fotot.

Solen sken genom fönstret när Nora kom in i rummet på andra våningen. Det borde bli en lugn morgon, hon hade inga möten inplanerade och skulle inte vara i rätten förrän nästa dag.

Hon hade knappt hunnit ställa ifrån sig sin svarta portfölj förrän det knackade på den halvöppna dörren. Åke Sandelin, chefsåklagare på första ekobrottskammaren, stod i dörröppningen med glasögonen i ena handen.

"God morgon", sa han. "Har du tid några minuter?"

Den rutiga skjortan var uppknäppt i halsen. Ingen slips, då skulle han inte heller vara i domstolen i dag. Men det blänkte om de välputsade svarta skorna och Nora kastade en skamsen blick på sina egna väl ingångna loafers.

Hon pekade på den närmaste besöksstolen. Hennes rum var inte stort, men rymde ett skrivbord, två stolar och ett mindre avlastningsbord i ljust trä.

"Slå dig ner", sa hon.

Åke sjönk ner i stolen och lade det ena benet över det andra.

"Hur länge har du varit hos oss nu?" sa han med sin ovanligt djupa röst.

"Få se nu. Jag började i augusti tjugohundratio, precis efter semesterperioden."

Julia hade hunnit fylla ett år när Nora fick tjänsten som extra åklagare på Ekobrottsmyndigheten. Våren innan Julia föddes hade hon, som termen löd, varit arbetsbefriad enligt överenskommelsen som hon träffat med banken där hon jobbat i tio år.

Mot ett ordentligt avgångsvederlag och goda rekommendationer hade hon diskret lämnat sin anställning utan att anmäla sin förra chef för sexuell trakasserier.

Hade hon gjort rätt? Det skulle hon aldrig få veta. Men hon hade inte velat ta striden i arbetsdomstolen utan hade accepterat en uppgörelse istället. Lönen under uppsägningstiden hade hållit henne flytande tills Julia föddes.

”Trivs du här?” sa Åke och Nora ryckte till och insåg att hon försvunnit i tankarna, till sorgen hon känt den gången.

”Ja, mer än jag kunde ana”, sa hon. ”Det känns som om jag faktiskt bidrar till att samhället blir lite bättre.”

Hon upprätthöll lagen i dess bästa bemärkelse, hur banalt det än lät.

”Det känns bra att jobba med sådant som betyder något”, fortsatte hon. ”Att inte lägga kraft och energi på något bara för att det ska redovisas i en kvartalsrapport. Jag gillar att det här inte handlar om konsumtions-samhället, att vi inte är sådana som säljer schampo eller läppstift.”

En glimt av igenkänning dök upp i Åkes ögon. Han förstår mig, tänkte Nora, för han känner precis likadant. Det är viktigt att tro på det man gör. Varför glömde jag bort det på banken?

Den sista tiden på banken hade varit svår. Ledningen hade försökt tvinga henne att ge grönt ljus för en tveksam affärsuppgörelse. När hon protesterade hade hon först blivit nonchalerad och sedan trakasserad.

En tid senare hade skandalen briserat då en av Noras juristkollegor upptäckte hur det låg till och bestämde sig för att agera whistleblower. Nora mindes rubrikerna och mediedrevet. Både hennes förra chef och den vice koncernchefen hade fått gå under förödmjukande former.

Men vid det laget hade hon redan lämnat banken.

”Du ska veta att vi är väldigt nöjda med ditt arbete”, sa Åke. ”Din bakgrund passar alldeles utmärkt för verksamheten här på EBM.”

Han avbröt sig och tog på sig de hornbågade glasögonen. Pupillerna växte och fick blicken att bli mer intensiv, svart och genomträngande. Förmodligen var det ingen nackdel när han skulle plädera i rätten.

Men nu sprack han upp i ett leende och lutade sig fram. Automatiskt gjorde Nora likadant.

”Det har öppnat sig en möjlighet att inrätta ytterligare en tjänst som kammaråklagare här på första ekobrottskammaren. Om du skulle vara intresserad?”

Kammaråklagare? Det skulle vara en chans att göra skillnad på riktigt. Hon blev alldeles varm inombords.

”Jag vill väldigt gärna fortsätta här på myndigheten. Absolut, jag menar verkligen.”

”Då så.” Åke lutade sig nöjt tillbaka. ”Det kommer att krävas en dispens från Riksåklagaren. Och Tjänsteförslagsnämnden ska förstås säga sitt. Men det kommer säkert att gå bra.”

Jag måste ringa Jonas, tänkte hon. Köpa en flaska vin och fira. Han ska inte vara i tjänst förrän i övermorgon, lite bubbel i kväll borde vara okej även om han sätter sig i cockpiten på lördag.

”I övrigt gäller det vanliga förfarandet”, fortsatte Åke. ”Vi hade tänkt oss en ansökningsperiod på några veckor, det innebär formellt tillträde den första juli.”

Med ännu ett leende ställde sig Åke upp, samtalet var slut.

”Tack för förtroendet”, sa Nora och tog ett danssteg i smyg.

Nora lade ihop akten med dokumentation om målet som skulle upp i morgon, en småföretagare som fuskat med skatter och momsinsbetalningar. Hon var påläst och redo att plädera för en fällande dom.

När hon stoppade akten i dokumentskåpet såg hon på klockan. Jonas skulle plocka upp henne om en halvtimme, strax efter sex.

”I kväll går vi ut och firar”, hade han sagt så fort han fått höra Noras nyheter. ”Pojkarna får passa Julia.”

Nora stirrade på datorn. Det var ingen idé att börja jobba med något nytt när hon snart skulle gå för dagen. Istället gick hon in på Dagens Nyheters hemsida och scrollade igenom rubrikerna. En artikel om förmögna utlandssvenskar fängade hennes uppmärksamhet. Tanken gick till skrytbygget som pågick på Sandhamn.

Vad var det Eva hade sagt om köparna av Fyrudden?

Nora drog åt sig musen. Hon borde inte vara så nyfiken men kunde inte låta bli att googla *Fyrudden & Sandhamn*.

Snart uppenbarade sig ett antal rubriker på skärmen. Hon såg nu att det var ett aktiebolag som stod som formell köpare. Det var i och för sig inte särskilt ovanligt, utvandrade svenskar lade gärna sitt ägande i ett bolag för att undvika skattemässig anknytning.

Det var dock ingen med fantasi som hade döpt köparbolaget, det hette rätt och slätt Fyrudden AB. Nora googlade lite till och hittade så småningom namnet på personen bakom köpet. Carsten Jonsson, det lät som ett danskt förnamn.

Förklaringen fann hon i folkbokföringen. Hon skämdes lite när hon kollade upp Carsten Jonsson även där. Men nyfikenheten fick henne att läsa vidare.

Carsten Jonsson hade en mamma som var född i Köpenhamn medan den betydligt äldre pappan kom från Rimbo, norr om Stockholm. Fadern hade jobbat som sjökapten och så småningom övergått till Tullverket. Mamman, som hette Kirsten, levde fortfarande men pappan var död sedan många år tillbaka, han hade gått bort i slutet av nittioalet.

Lars Carsten Jonsson var född nittonhundrasjuttiofem, då måste han vara trettioåttio år nu. Efter gymnasiet i Vallentuna hade han tagit en ekonomexamen vid Handelshögskolan i Stockholm och sedan åkt till USA för en mastersutbildning i New York.

Hon kunde inte hitta fler uppgifter om tillvaron i Sverige förrän Jonsson dök upp som ägare till Fyrudden. Däremot upptäckte hon, efter en stunds sökande på nätet, vad han gjort under tiden.

Efter studierna hade Carsten Jonsson blivit kvar i New York och börjat hos Morgan Stanley, den stora investmentbanken. Så småningom hade han flyttat tillbaka till Europa och bosatt sig i London där han arbetat för en mindre investmentbank.

Men där var han inte kvar längre.

Kanske hade han startat en fond och sysslade med egna investeringar, funderade Nora. Det var en vanlig utveckling för riskkapitalister. På Ekobrottsmyndigheten följde man riskkapitalet nästan lika noga som Skatteverket.

Mallen för framgångsrika riskkapitalister var skrattretande standardiserad. Först skaffade man sig en grundläggande ekonomiutbildning,

sedan blev det några hundår på en stor bank i New York eller London. Så småningom började man med egna investeringar, ofta tillsammans med ett par kompanjoner. Allt i syfte att bli riktigt, riktigt rik.

Kungens yngsta dotter, prinsessan Madeleine, skulle snart gifta sig med en man med den sortens bakgrund.

Nora bestämde sig för att söka på mamman igen, se var pengarna kom ifrån.

Att döma av moderns taxeringsuppgifter hade Jonsson inte vuxit upp under särskilt förmögna omständigheter. Vallentuna norr om Stockholm var ingen rikemanskommun och mamman hade bara allmän folkpension. Pappan verkade inte heller ha lämnat efter sig någonting. Det måste alltså ha gått bra för Jonsson utomlands, annars skulle han knappast haft råd att köpa Fyrudden.

Summan som Eva nämnt var svindlande. Vad skulle inte det stora husbygget gå loss på? Bygglassen hade gått i skytteltrafik under våren. Hon hörde nya klagomål varje gång hon kom till ön.

Nora sökte vidare på webben och fick till slut fram ett foto. Det måste ha varit taget på den engelska galapremiären för en James Bond-film, i bakgrunden skymtade en pappfigur av Daniel Craig och filmens titel i enorma svarta bokstäver.

Bilden på Carsten motsvarade inte hennes förväntningar. Han bar en välsittande svart smoking och var solbränd och vältränad, med en lite för lång blond lugg som föll ner i pannan. Det låg något otåligt över hållningen, som om han var på väg någonstans och knappt hade tid att stå still för fotografen.

I sällskap hade Jonsson en kvinna med vågigt mörkt hår i en lila sidenklänning. Hon var spenslig, på gränsen till mager. Var det hans hustru? Det gick inte att avgöra, men en stor diamantring glimmade på vänsterhanden och det låg något självklart i sättet hon höll Carsten under armen.

Det var ett vackert par. Men Nora hade svårt att se dem på Sandhamn där jeans och urblekta shorts snarare var norm.

Nora scrollade ner på sidan men hittade inga fler bilder.

Nåja, en medieskygg riskkapitalist var kanske inte så ovanligt i dessa dagar när tidningarna gick hårt åt hans skrå.

Hon släppte skärmen med blicken. Nu visste hon en hel del om den nya grannen på Sandhamn, mycket mer än det skvaller som Eva hade förmedlat. Borde hon skämmas för att hon hade lagt så mycket tid på att snoka rätt på information om Fyruddens nya ägare? Kanske, men samtidigt kändes det viktigt att förstå vilket slags person den nya köparen var, med tanke på allt snack som gick på ön.

Dessutom hade hon inte gått in i några otillåtna register. Allting som hon tagit fram låg antingen på webben eller klassades som offentliga uppgifter, tillgängliga för alla.

Men samvetet gnagde när hon loggade ut från datorn och reste sig från skrivbordet. Som om hon hade kikat in genom fönstret till grannens sovrum utan att han visste om det.

Kapitel 6

Thomas gäspade stort just som Margit Grankvist stack in huvudet genom dörröppningen.

"Är du upptagen?" sa hon och viftade med en bunt papper i handen. "Nu tror jag att de har fått spader i ledningen. Ibland blir jag så trött..."

Margit strök undan det kortklippta håret där de grå strimmorna vuxit till sig och slängde utskriften på Thomas skrivbord. Thomas kunde se på första sidan att dokumenten kom från Rikspolisstyrelsen. Det brukade sällan innebära goda nyheter.

Margits ansiktsuttryck bekräftade hans misstankar.

"Vad är det som har hänt?" sa han och läste rubriken: *Effektiviseringsmetoder för polisarbete.*

"Vi ska få hit en effektivitetskonsult som ska följa arbetet för att..." Margit avbröt sig och bläddrade fram till den översta sidan så att hon kunde läsa inntill. "För att identifiera jämförelsetal som kan användas i metodutvecklingen av rikets polisinsatser i syfte att säkerställa en samlad resursallokering och kompetensförsörjning på ett optimalt och kostnadseffektivt sätt."

Hon lade ifrån sig pappersbunten och lutade sig tillbaka i stolen.

"Ibland önskar jag att Gubben vore kvar så att jag slapp handskas med den här skiten."

"Så vitt jag vet var det ingen som tvingade dig att ta hans jobb när han gick i pension."

Thomas insåg direkt att hans ord inte skulle få Margit på bättre humör. För övrigt var han inte säker på att den förre chefen för utredningsroteln, känd för sitt koleriska humör, skulle ha hanterat kraven uppifrån så mycket bättre.

"Hur mycket skada kan en konsult egentligen göra?" skyndade han att säga för att ta udden av uttalandet.

”Vem ska få äran att ta hand om jeppen när han kommer, tycker du?” sa Margit som om hon inte hade hört hans kommentar.

Det var tydligt att hon hade Thomas i åtanke.

Nej tack. Thomas var på vippen att nämna Aram Gorgis, hans parhäst sedan Margit befordrades, men Aram skulle inte tacka honom för den passningen.

”Kalle är ju en diplomatisk person”, sa han istället. ”Kan inte han ta sig an killen?”

”Kalle är ingen dum idé”, sa Margit dröjande.

Thomas tänkte ofta på Kalle Lidwall som en yngre kriminalinspektör, trots att han nyss fyllt trettiosex och de jobbat många år tillsammans. Kanske berodde det på kollegans tillbakadragna sätt, Kalle gjorde inget särskilt väsen av sig. Men han var inte längre någon nybörjare, även om han såg ut som en ung kustjägare i sin snaggade frisyra.

”Dessutom är han ju bra på IT-frågor och kan enkelt ta fram alla sifferunderlag som efterfrågas”, lade Thomas till för att riktigt lyfta fram Kalles kvalifikationer.

Margit verkade nöjd med förslaget, axlarna sjönk en smula.

”Förresten, kan du gissa vem jag hittade i tidningen häromdagen?” sa hon.

”Vem då?” sa Thomas och aktade sig för att låta ironisk.

”Erik Blom. Det var en stor artikel om det där säkerhetsföretaget där han jobbar nu, Eagle Security. De har fått något stort kontrakt med Stockholms stad. Erik har blivit säkerhetschef för divisionen som hanterar den offentliga sektorn.”

Thomas kunde inte avgöra om Margit var imponerad eller kritisk.

”Han verkar trivas med livet”, fortsatte hon, ”han hade ännu mer hårgelé än vanligt och hans klocka måste ha kostat skjortan.”

Erik hade alltid varit något av en glidare i sällskapet, coolare än de flesta. Inte för att han varit någon dålig polis, tvärtom, men han var en kille som tyckte om att ta för sig av livet.

Deras assistent Karin Ek hade sorgset förkunnat att utredningsroteln aldrig skulle bli sig lik efter Eriks sorti. Men Thomas visste mycket väl varför kollegan hade bestämt sig för att ta avsked. Några år tidigare hade

han förlorat sin enda syster i cancer. Bara en månad efter begravningen hade Erik kommit in på Thomas rum, en sen kväll när båda jobbat över.

”Livet är för kort”, hade han sagt när han berättade om sitt beslut. ”Jag är trött på att riskera livet för en usel lön, slåss om lönepåslag på ett par hundra kronor. Jag vill ha en rimlig inkomst, kunna resa och ha råd med en schyst lägenhet.”

Thomas hade uppfattat den svaga skälvrningen i rösten. Sorgen som sipprade fram.

”Titta bara hur det gick för Mimi”, hade Erik sagt med låg stämma. ”Man vet aldrig vad som väntar runt hörnet.”

Nu drog Margit åt sig pappersbunten och reste sig.

”Då var det bestämt. Det blir Kalle som får sitta barnvakt åt konsultkillen.”

Hon försvann ut genom dörren och Thomas blev sittande framför datorn. Eriks ord ringde i honom. Kanske var det han som var den klokare av dem.

Livet var kort och oförutsägbart.

Thomas såg sitt ansikte speglas i dataskärmen.

Håret var fortfarande övervägande blont och hade inte tunnats ut som hos många av kollegorna. Han höll sig i form, tränade regelbundet och var i god kondition. Men tinningarna var grå, precis som skäggstubben när han rakade sig på morgonen. Strecken i pannan var djupare.

Jag är bara fyrtiosex, tänkte han och undrade varför han formulerade sig så. Snart fyller du femtio, viskade en röst.

”Jag vill ha ett annat liv”, hade Erik sagt den där gången.

Det vill jag också.

Kapitel 7

Dörren slog igen bakom Sarah och Maria. Celia hade bett Maria ta med sig Sarah när hon hämtade Oliver i skolan. Hon hade skyltt på huvudvärk trots att hon inte behövde förklara sig.

Maria gick bra ihop med barnen, nästan för bra.

Det var inte så många år kvar innan Oliver skulle börja på internatskola och hon borde ta vara på den här tiden. Men hon kunde inte, orkade inte med Olivers pladder och otaliga frågor när alla tankar kretsade kring Carsten och hans sätt att behandla henne.

Olivers bedjande min när han sökte uppmärksamhet blev för mycket. Då var det bättre att Maria tog hand om honom. På så sätt slapp hon åtminstone göra honom besviken.

Celia gick in i sovrummet och drog för de tunga mörka sammetsgardinerna så att rummet blev som en grotta. Sedan hämtade hon en Sobril från badrummet. Hon visste att hon inte borde men gjorde det ändå. Det var inte som om hon ägnade sig åt något missbruk, hon behövde bara få känna att smärtan dämpades en liten stund.

Celia lade sig på sängen och drog den mjuka pläden över bröstet. Hon hade hittat den på Harrods, i finaste cashmere. Den gick perfekt ihop med de andra färgerna i sovrummet, champagne och bordeaux.

Tankarna på fritidshuset i Sverige låg över henne. Carstens nya projekt, bygget på Sandhamn.

Sandhamn. Namnet gav henne inga positiva associationer.

De kunde ha köpt en villa i södra Frankrike som många av deras vänner men Carsten hade vägrat lyssna och istället lagt vansinnigt mycket pengar på en liten ö i Östersjön. Hon hade sett summan i köpekontraktet som han glömt framme på skrivbordet och översatt det till pund. När hon förstod hur mycket pengar det rörde sig om fick hon en chock.

Carsten hade inte ens gett henne någon vettig förklaring, inte annat än att barnen behövde vistas i Sverige och lära sig svenska. Men det fanns många andra sätt att göra det på.

Hon hade sett bilderna från bygget, det nya huset låg ensamt och isolerat på en sandstrand med tät tallskog bakom. Det fanns inga grannar i närheten och det var kilometerlångt till det lilla samhället. Det fanns inte ens bilar på ön, bara cyklar.

Hon hade varit emot tanken från allra första början men det hade blivit som Carsten ville. Precis som det alltid blev.

Celia svalde och önskade att hon tagit dubbel dos. Då hade inte de onda tankarna kunnat smyga sig på som de gjorde nu.

Hon hade gjort allt som han bad henne om, till och med lärt sig svenska för hans skull. Ändå var det inte tillräckligt. Celia visste att han hade andra kvinnor, var inte dummare än att hon förstod vad som hände när Carsten gick på sina affärsmiddagar och kom hem i natten med främmande dofter på kavajslaget.

Vid ett tillfälle hade hon testat sig i hemlighet, livrädd för att han skulle ha smittat henne med något som han plockat upp. Förödmjukelsen gjorde henne fortfarande illamående.

Celia kröp ihop under pläden.

Det senaste halvåret hade Carsten rest ovanligt mycket till Ryssland men han ville inte gå in på några detaljer när han kom hem. Det handlade om investeringar, hon fick nöja sig med det.

Men Celia oroade sig för att han träffat någon. Det gick många rykten om vackra ryskor som gärna ville låta sig försörjas av rika västerlänningar.

Ju mer Carsten satt uppe om nätterna och talade i telefon, desto mer bekymrad blev hon.

Hon hade till och med funderat på att ta upp saken med pappa, bara för att ta reda på om han kände till de ryska investeringar som Carsten skylldes på. Men Carsten skulle bli rasande om han fick höra talas om det. Och det fanns redan nog med spänningar mellan hennes man och hennes far.

En gång hade hon trott att kapitalet som hon övertalat fadern att satsa i Carstens fond skulle bli fundamentet för deras förhållande.

Istället hade det skapat djupa sprickor mellan dem.

Carsten hade blivit ekonomiskt beroende av hennes familj och hon visste att han avskydde det.

Celia kände hur ögonen tårades. Hon hade aldrig varit riktigt förälskad i en man förrän Carsten kom in i hennes liv på det där bröllopet. De hade dansat hela natten och hon hade känt med en gång att det här var på riktigt.

Sedan hade han tydligt visat att han var beredd att kämpa för henne, trots att hennes föräldrar var avvaktande och försökte få henne att ta det lugnt med romansen.

”Jag släpper dig aldrig”, hade han allvarligt förklarat när hon tvingades erkänna hur det låg till.

Frieriet hade kommit oväntat, men det hade bara gjort honom ännu mer attraktiv.

När hon till slut stod vid altaret, med hans hand i sin, hade hon varit övertygad om att hennes föräldrar misstagit sig. Det hade varit den lyckligaste dagen i hennes liv.

Hon ville inte tänka tanken att mamma och pappa hade haft rätt hela tiden.

De hade varnat henne för att gifta sig med någon från andra kretsar än deras egna och oroat sig för att Carsten var mer intresserad av Celias pengar och förbindelser än av henne.

Det var otänkbart att erkänna hur illa det var ställt mellan dem. Hon måste bita ihop och få sitt äktenskap att överleva.

En tår rann nerför kinden.

Kanske var Sandhamn trots allt något de behövde, kanske kunde en sommar där få dem att hitta tillbaka till varandra, göra familjen hel igen.

Hon ville så gärna att Carsten skulle se på henne som han brukade göra.

Och att barnen skulle springa till henne istället för till Maria.

Kapitel 8

”Hallå, jag är hemma.”

Pernilla slog igen ytterdörren med en lätt duns.

Hon låter så glad, hann Thomas tänka innan han lämnade köket och disken från middagen. Elin och Thomas hade ätit för sig själva eftersom Pernilla fått ett sent möte.

”Hej älskling”, sa han och gav henne en lätt puss på munnen. ”Vill du ha mat? Det finns lite gulaschsoppa kvar.”

”Hellre ett glas vin. Du kommer aldrig att tro vad som hände i dag.”

Pernilla log brett.

”Jag har blivit erbjuden ett jättespännande jobb. Det är därför jag är sen. Jag trodde att det var ett vanligt kundmöte med en stor klient men det visade sig att de vill anställa mig. De vill att jag ska ansvara för alla varumärkesfrågor i Norden. Jag kommer att ha ett team på fyra personer, det är jättebra betalt och jag får egen tjänstebil!”

Thomas stod fortfarande med kökshandduken i handen. Han drog Pernilla intill sig i en stor kram.

”Grattis”, sa han. ”Det är klart att vi ska öppna en flaska vin och fira.”

Elin kom inspringande och Pernilla lyfte upp henne i famnen. Elin borrade in näsan i halsgropen, så som hon alltid gjorde. Det ljusa håret var lite rufsigt i nacken.

”Hej lilla gumman. Vet du vad? I dag är mamma jätteglad!”

Thomas gick in i köket.

”Rött eller vitt?” ropade han över axeln.

”Vad du vill. Vad har vi hemma?”

Thomas inspekterade den översta hyllan i skafferiet. Det fanns två flaskor rödvin att välja på. Den närmaste var en av Pernillas favoriter, en merlot.

Medan han skruvade av kapsylen hörde han Pernilla prata i hallen med Elin. Hon lät lycklig på rösten, orden närmast bubblade ur henne. Han

gladde sig för hennes skull, det gjorde han. Pernilla var duktig och arbetade hårt och förtjänade en sådan här chans. Verkligen. Nu när Elin var lite större var det också lättare att satsa på jobbet.

"Fastnade du?" sa Pernilla retsamt och pekade på flaskan som han fortfarande höll i handen.

Hon öppnade det närmaste överskåpet och sträckte sig efter två vinglas.

"Låt disken stå", sa hon. "Vi kan ta det senare. Kom så sätter vi oss på balkongen istället. Det är en jättefin kväll, det är fortfarande alldeles ljummet ute."

Han följde efter henne genom vardagsrummet där Elin krupit upp i soffan framför tv:n igen. Det var kvällens sista barnprogram.

Det gamla sekelskifteshuset i hjärtat av Södermalm var byggt i tegel, som så många andra byggnader i området. Balkongen var inte stor men den rymde två stolar i konstrotting och ett cafébord. På betongen hade Thomas lagt ut mörkbruna trätrallar.

"Berätta nu", sa han när de hade satt sig och hållt upp vinet.

"De vill att jag ska börja så fort som möjligt, helst direkt efter sommaren. Killen som har jobbet slutar redan till midsommar. Meningen är att jag ska jobba övergripande, på Nordennivå, med branding och content."

"Eh?"

"Du får förlåta fikonspråket", log hon och tog en klunk av vinet. "Det handlar om hur varumärket ska utvecklas under de kommande åren och vad man fyller det med. Alltså hur det uppfattas av kunder, leverantörer och marknad. Vad är det första du kommer att tänka på när du hör Ikea eller Volvo?"

"Du får tänka på att jag bara är en vanlig snut", sa Thomas, halvt på skämt, halvt på allvar. "Vi är inte så bra på att prata om branding och consent."

"Content", rättade Pernilla. "Förlåt, jag blev bara så ivrig."

Hon strök undan håret från pannan.

"Det låter så spännande att gå in och jobba på djupet med ett varumärke. På byrån är det alltid riktade insatser. Du vet, vi går in och gör en kampanj och sedan försvinner vi igen. Det finns ingen riktig uppföljning. Här får jag chansen att jobba med alla led, från ax till limpa."

Thomas nickade, som om han förstod precis vad hon menade.

"Deras huvudkontor ligger vid Globen, så det passar perfekt, jag får nästan kortare restid än jag har nu och kan fortsätta cykla så länge det inte är snö ute."

Nedanför balkongen lekte några barn på innergården, spridda skratt svävade förbi. Den gamla hängbjörken hade redan övergått i en mörkare färg, våren höll på att övergå i sommar.

"Det är bra betalt också", sa Pernilla. "Jag kommer att höja min lön rejält."

Hon gav honom en svårtydd blick.

"Vad roligt", sa Thomas snabbt.

Kanske lite *för* snabbt?

Det fanns ingen anledning att inte vara glad, samtidigt gnagde insikten att det nu skulle skilja ännu mer mellan deras löner. De levde i ett jämlikt förhållande, påminde han sig, i ett av världens mest jämställda länder.

"Jag tycker det är jättebra om du får en löneförhöjning", sa han och undrade vem han mest ville övertyga. "Skål för ditt nya jobb."

Måndagen den 3 juni

Kapitel 9

Carsten Jonsson stannade till i skogsbrynet och lät blicken långsamt svepa över området. Morgonsolen stod redan högt, stranden var dränkt i solsken. Här och där skymtade vass och strandråg men inga andra fastigheter skymde utsikten. Med undantag för några tärnor som cirklade ovanför huvudet var han alldeles ensam.

Carsten kände hur nackhåren reste sig. Det här var bra, bättre än han kunnat föreställa sig. Långsamt tog han in huset som inte låg många meter från vattenbrynet. De stora glaspartierna som reflekterade solljuset, det lilla tornet vid ena gaveln.

Den namnkunnige arkitekten hade varit värd vartenda öre.

Ytterväggarna bestod av liggande panel som målats i klaraste vitt. Det skapade en dramatisk kontrast till det svarta plåttaket som höjde sig ovanför de stora fönstren som gick från golv till tak, i vardagsrummet var det dubbel takhöjd upp tillnocken.

Varje detalj var omsorgsfullt uttänkt. Han hade tillbringat löjligt mycket tid på ritningarna och det hade kostat enorma summor, men han hade inte tillåtit sig att hålla igen på någonting. Det var ändå ingenting jämfört med pengarna som skulle flyta in när den ryska affären var i hamn.

Stilfullt, tänkte han. Det var precis som han hade drömt när han var liten och visste att han en gång skulle stå så här.

Någonting hårdnade i byxan.

”Det är perfekt”, mumlade han för sig själv och vägrade släppa fram minnet av farsans röst.

Ett dovt motorljud hördes inifrån skogen. Det ökade i styrka och snart syntes en fyrhjuling med släp där flera män satt och höll i sig.

Carsten kände igen byggledaren Mats Eklund som körde med hopsjunken rygg och händerna på styret.

När fyrhjulingen stannade höjde Eklund handen till hälsning och stängde av motorn. Dubbelhakan dallrade när han klättrade ner från förarplatsen. Byggkillarna pratade lågt med varandra och försvann bakom huset till containern där redskap och verktyg förvarades.

Carsten väntade på yttertrappan medan han studerade byggleddaren. Han visste att Eklund hade ett gott rykte men också att han bara betalade in exakt så mycket skatt och moms som krävdes för att undvika misstankar från skattemyndigheten.

Det kunde inte vara många kronor som landade i fickorna på den utländska arbetskraften.

”Det har gått undan”, sa han och sträckte fram handen för att hälsa när Eklund någon minut senare kom fram till honom.

”Jag tog ut några extra gubbar för att hinna med, precis som du bad mig.”

Eklund drog ner blixtlåset på den mörkblå fleecejackan och tog fram husnyckeln från en innerficka. Den var blänkande ny, precis som allting annat framför dem.

”Nu ska du få se vad du har betalat för.”

Eklund öppnade dörren, men tog ett steg tillbaka.

”Gå före du, det är ditt hus.”

Carsten klev över tröskeln och ljuset träffade honom med en gång. En flod av solsken som lyste upp varje vrå och skrymsle. Reflexer från havet studsade och dansade i luften. Sol, vind och vatten bara meter från hans fötter.

”Du kommer att behöva många markiser”, sa Eklund bakom hans rygg.

Carsten lyssnade inte utan fortsatte några meter in i huset. Han befann sig mitt i det stora allrummet på drygt sjuttio kvadratmeter. Redan nu kunde han se hur det ena hörnet skulle möbleras med generösa soffor intill braskaminen. Matbordet, med stolar från Arne Jacobsen, skulle stå framför den breda glasväggen i söder.

Newport och dansk design, han kunde redan höra Celas protester och gillade tanken.

I en vid vinkel från allrummet sträckte sig den avlånga flygeln med familjens sovrum uppradade, vart och ett med strålände sjöutsikt. Allra längst ut, med fönster rakt mot vattnet, låg hans och Celas mas-

ter bedroom där djupa garderober byggts in åt Celas kläder.

Åt andra hållet låg en mindre flygel med ett extra sovrum och plats för barnflickan.

Det hade varit arkitektens förslag att förlägga sovrummen till två olika längor. Carsten hade först varit tveksam, men nu förstod han tanken. De olika huskropparna balanserade varandra samtidigt som de skärmade av mot stranden. Arkitekten hade haft rätt när han talade om två fågelvingar som skyddade boet.

”Vitvarorna kommer inte förrän i nästa vecka”, sa Eklund. ”Men allting är förberett, det kommer inte att ta lång tid att få grejerna på plats när de väl är här. Elektrikern har mer eller mindre bott här den sista tiden.”

Carsten vek undan täckpapperet för att beundra skimret från de ljusgrå italienska stenplattorna.

”Det har blivit bra”, sa han. ”Men ni måste bli klara till midsommar, glöm inte det.”

”Jag vet vad som står i kontraktet, du behöver inte påminna mig.”

Eklund rättade till lite maskeringstejp som lossnat runt en fönsterkarm.

”Kommunen var förresten här och hälsade på”, sa han.

Carsten blundade.

Kommunen hade krånglat med bygget från första stund. Ritningarna hade fått göras om många gånger och han hade blivit tvungen att resa till Sverige för att personligen vara med på sammanträdet i Byggnadsnämnden när beslutet skulle tas. Arkitekten hade följt med, och debiterat en hel dag för besväret.

Sedan blev det ändå avslag och Carsten var tvungen att sätta advokaterna på att överklaga till Länsstyrelsen för att få som han önskade.

”Vad ville de den här gången?” sa han och körde ner knytnäven i fickan så hårt att han rev sig på blyxtlåset.

”Vi hittade två käringar som smög omkring utanför när vi kom tillbaka från lunchen förra onsdagen. De höll på att mäta och ha sig runt huset. Inspektion kallade de det.”

”Vad hände?”

”De påstod att vi inte följer bygglovet. Att bottenplattan är för stor.”

Den knutna näven slappnade av. Carsten visste att observationen var

korrekt, men den var inte relevant. Han tänkte inte låta några underbetalda kommunaltjänstemän diktera hur hans nya hus skulle se ut. Han var klar med Värmdö kommun.

"Vad sa du till dem?"

"Att de inte hade här att göra. Vi har fått ett bygglov som vi följer. Det är inte mer med det."

Carstens ögon smalnade när han tänkte på Byggnämndens gråhåriga ordförande. Hennes nedlåtande min.

"Jag har förstått att det är länge sedan du bodde i Sverige", hade hon sagt. "Men här gäller svenska lagar och den sortens byggnad som du vill uppföra passar inte på en plats som Sandhamn. Dessutom vill du lägga den alldeles för nära vattnet."

Som om hon aldrig tidigare hade beviljat undantag från strandskyddsreglerna. Han visste exakt i hur många fall de hade frångått sina så kallade principer, det hade advokatbyrån tagit fram och sammanställt i en lång lista. En lista som kommit till god användning i nästa instans, Länsstyrelsen.

"Fick du namnen på dem?" sa han.

Eklund nickade.

"Då ringer jag min advokat så får han göra en polisanmälan."

Carsten gick bort till köksdelen och öppnade en lucka, inspekterade det massiva träet och de mjukt välvda beslagen i borstat stål. De var specialbeställda från Frankrike, det hade tagit sex månader att få fram dem.

"Vi anmäler dem för olaga intrång", sa han utan att vända sig om. "Det borde få dem att hålla sig undan. De har ingenting på min mark att göra."

Om inte annat skulle det lära dem en läxa. Även om polisen avskrev ärendet fanns det andra vägar att gå. Han kunde driva frågan i domstol, väcka enskilt åtal mot dem som privatpersoner så att de inte kunde gömma sig bakom tjänstemannarollen.

Det borde kunna förstöra nattsömnen för vem som helst.

Men framför allt skulle det skicka en viktig signal.

Bråka inte med mig.

"Blir det inte besvärligare då?" sa Eklund och lät handen stryka utmed en nymålad vit dörrlist tills han snuddade vid det fyrkantiga handtaget.

”Det är min sak.”

Eklund gick fram till fönsterväggen. Han pekade mot vattnet där en orange lotsbåt just passerade.

”Är du nöjd med bryggan?” sa han.

”Det blev bra.”

Carsten betraktade belåtet den stora anläggningen som ledigt rymde minst fyra fem båtar.

”Har du hört något mer om bygglov, förresten? En av dina grannar kom över häromdagen och frågade om det.”

Carsten gav ifrån sig en tyst suck. Kommunen krånglade även i den frågan.

”Det handlar inte om att uppföra en *ny* brygga”, förklarade han för Eklund. ”Inte i den bemärkelsen att det krävs ett bygglov. Det här är bara en ombyggnation.”

Även detta hade han kollat med advokaten som försäkrat att han skulle vinna i högre instans om han gick vidare. Snart var juristräkningarna lika stora som arkitektarvodet, men det brydde han sig inte om. Ingenting skulle stoppa honom.

Carsten stängde omsorgsfullt skåpluckan. Den fjädrade mjukt och gled igen utan ljud, precis som det var beställt och specificerat. Det fick honom på bättre humör.

Det var klart att kommunen skulle göra invändningar. Den kungliga svenska avundsjukan. Vad hade han väntat sig?

”Bry dig inte om det”, sa han och ryckte på axlarna. ”Nu vill jag titta på sovrummen.”

Han gick in i korridoren och bort mot det stora sovrummet, hans master bedroom.

”Vad är det här?” utbrast han.

Kapitel 10

Carsten pekade på det stora fönstret. Rutan hade ett stort märke i mitten och sprickor sträckte sig kors och tvärs över glaset.

Eklund gick närmare för att inspektera det krossade fönsterglasat.

"Det såg inte ut så här när vi stack i fredags", muttrade han.

"Hur har det här gått till?"

Det var inte särskilt svårt att begripa men Carsten ville höra Eklunds förklaring.

Eklund började svettas i pannan.

"Det var för dyrt att ha någon som vaktade stället på helgerna", muttrade han. "Gubbarna hade ingen lust att vara kvar utan att få extra betalt."

"Om du hade berättat det tidigare skulle vi ha undvikit det här."

Eklund vände sig om och granskade rutan igen med bekymrad min.

"Du vet ju att bygget inte är så uppskattat på ön. Man säger att vi förstör skogen när vi åker fram och tillbaka med fyrhjulingen, att vi kör ner ljung och blåbärsris."

"Gör ni det?"

"Det mesta har vi tagit hit med båttransporter direkt till stranden. Men det blir en hel del körande ändå. Det kan inte hjälpas, vi kan inte gärna promenera fram och tillbaka med alla prylar som ska till huset."

Eklund stack in pekfingret under den svarta stickade mössan och kliade sig i nacken.

"Folk klagar på bryggan också. Din nya granne, Agaton, han som bor där borta." Han pekade åt nordväst. "Han kom över häromdagen och bråkade."

"Agaton?" sa Carsten med rynkad panna. "Det är han som har skrivit alla de där breven."

Han vände sig bort från det trasiga fönstret och ryckte på axlarna.

"Den gubben ska hålla sig borta från min egendom."

"Agaton sa att den nya bryggan ligger delvis på hans vatten."

"Vad sa du till honom?"

"Ingenting. Bara att det inte var min sak, att han fick ta upp det med dig."

Eklund studerade fönstret igen.

"Det kanske bara är ett pojkstreck", sa han. "Några packade tonåringar som inte haft bättre för sig. Det finns inte mycket att göra på den här ön innan säsongen drar igång."

Carsten petade undan en trasig glasbit med skon.

"Se till att städa upp här och fixa en ny ruta så fort som möjligt", sa han och gick ut ur rummet.

Han ville inte se eländet längre.

Så det fanns motstånd på ön? Det kom knappast som någon överraskning. Men han visste hur han skulle få dem på sin sida.

Tisdagen den 4 juni

Kapitel II

Carsten gick igenom tullen på Sjeremetievo, Moskvas internationella flygplats. Automatiskt sökte han med blicken efter skylten till Aero Express, tåget som gick raka vägen till city. Moskvatrafiken växlade mellan långa köer och fullständigt kaos, och som van resenär tog han sällan taxi in till stan.

I portföljen vilade noteringsprospektet för KiberPay.

Han hade läst igenom den tjocka luntan ännu en gång på flygresan för att försäkra sig om att allting var som det skulle. SEC, den amerikanska finansinspektionen, var omvittnat petig. Det fanns inte utrymme för några fel i den dokumentation som krävdes inför börsnoteringen på Nasdaq. De hade jobbat med prospektet i nästan ett år men det återstod fortfarande många frågetecken att räta ut.

Ur högtalarna ropade en kvinnlig röst ut ett meddelande, först på ryska och sedan på engelska. Ett elektroniskt anslag på väggen meddelade att nästa tåg till Bellorusskaya skulle avgå om tio minuter.

Carsten skulle äta middag med Anatolij på Café Pushkin klockan åtta, det gav honom några timmar på hotellet i lugn och ro. Han måste ordna med en chaufför för det närmsta dygnet och försöka sova en stund, om han nu kunde koppla av tillräckligt för det.

Han löste en förstaklassbiljett till tåget och gick mot nedgången.

Den upplysta fasaden med sina spröjsade fönster var lika imponerande som vanligt när Carstens chaufför stannade Mercedesen framför Café Pushkin. Carsten hade alltid tyckt om stället, det serverade dessutom rysk mat av hög kvalitet.

De vackra glasdörrarna öppnades av en vakt i elegant uniform och det

var som att kliva rätt in i artonhundratalet. Det var svårt att föreställa sig att restaurangen framför ögonen var uppförd bara femton år tidigare. De djupa guldspeglarna i taket och den rikt utsirade baren i mörkt trä, den svängda trappan och bokhyllorna med böcker i gyllenläder, alltsammans var som taget från en herrgård på tsarens tid.

Anatolij hade redan slagit sig ner vid det runda bordet men reste sig så snart han upptäckte Carsten.

”Välkommen till Moskva, min vän.”

Han sträckte fram handen för att hälsa och klappade Carstens axel med den andra.

”Champagne”, sa han till hovmästaren. ”Dom Pérignon 2000.”

Hovmästaren bugade och återvände inom kort med två kristallglas och en champagnehink på fot. När han serverat champagnen räckte han Carsten en inbunden meny. Som vanligt var alla rätter utskrivna på både engelska och ryska, fast Carsten visste att det var en gammeldags tal-språksryska som få ryssar kunde läsa. Men det gav onekligen ett gediget intryck.

”Ankmoussen är inte dum”, sa Anatolij. ”Jag åt den för några veckor sedan när jag var här med några investerare.”

Carsten föredrog hur som helst anklever framför gåslevern, de tjocka skivorna av foie gras som var så populärt bland de nyrika ryssarna blev för feta i hans tycke.

”Vi kommer att behöva sätta oss på ditt kontor i morgon bitti”, sa han och nickade åt de andra gästerna. ”Jag har en hel del saker i prospektet som vi måste gå igenom i lugn och ro. Det är knappast något som går att diskutera i den här miljön.”

Intill dem satt några män i trettioårsåldern. Carsten gillade inte deras utseende, tyckte att han såg vapen avteckna sig under skjortorna. Hade Anatolij börjat omge sig med livvakter? Han visste att det inte var ovanligt vid affärsmöten men ville inte vara oartig nog att fråga.

På deras andra sida satt en man i sextioårsåldern med en påfallande vacker kvinna. Carsten uppskattade åldersskillnaden till minst trettio år, om inte mer. Ett briljanthalsband runt halsen glittrade varje gång kvinnan rörde sig. Det blonda håret var uppsatt med enstaka slingor som föll mjukt

runt ansiktet. Hennes snäva klänning var baraxlad och blicken drogs till de nakna skuldrorna. Kanske skulle han låta kvällen avslutas på Egoist, en av de mer eleganta strippklubbarna i Moskva?

Hovmästaren tog deras beställningar och fyllde på i glaset. Han höll upp den tomma flaskan med en frågande gest. Anatolij nickade.

"Vi tar en till", sa han.

Sedan såg Anatolij på Carsten och harklade sig.

"Det har kommit ett erbjudande", sa han.

"Vad menar du?"

"Dina aktier i KiberPay."

"Ja?"

"Det finns en köpare."

Carsten var tvungen att skratta. Han höjde champagneglasets och skålade med Anatolij.

"Det kommer att finnas många köpare så snart bolaget är börsnoterat", sa han. "Det vet både du och jag. När KiberPay går upp på Nasdaq kommer aktierna att vara värda hundratals miljoner oavsett vilken valuta vi räknar i."

Inför börsintroduktionen var bolaget värderat till två miljarder dollar. Det betydde att hans tre procent hade femdubblats i värde sedan han köpte in sig i januari då värderingen legat på fyrahundra miljoner. Hans andel hade gått från tolv miljoner till sextio.

Easy money. Det var skrattretande hur enkelt det hade gått.

Anatolij harklade sig igen.

"Jag uttrycker mig oklart. Det har kommit en förfrågan som rör ditt privata aktieinnehav. Man undrar om du skulle vara intresserad av att sälja dem före börsnoteringen."

"Driver du med mig? Varför skulle jag vilja avyttra aktierna på det här stadiet?"

Ännu ett private placement? Det var så han själv hade kommit in i KiberPay. Genom ett privat förfarande där aktier bytte ägare med hjälp av en finansiell rådgivare som höll i processen. Det var Anatolij som hade mäklat både Carstens och alla andras aktieposter. Men den fasen hade de redan passerat. Nu var de så pass nära Nasdaq att pengarna nästan kunde kännas i handen.

Var det här någon form av rysk humor som han inte förstod sig på?

"Om du säljer nu vet du vilka pengar du får", sa Anatolij dröjande. "Man vet aldrig hur en börsnotering kommer att falla ut."

Han avbröt sig, och ropade något på ryska åt servitören som just passerade.

"Ursäkta mig", sa han utan att förklara vad han sagt. "Introduktionskursen kommer inte att sättas förrän dagen före själva börsnoteringen, det vet både du och jag. Det finns inga garantier för att det landar på rätt nivå."

I teorin hade Anatolij rätt, men värderingen byggde på en omsorgsfull analys av KiberPays intjäningsförmåga och marknadspotential, antalet kunder som strömmade till och inte minst företagets *track record*.

"Det var du själv som förespråkade en viss kurs för att du skulle bli nöjd", fortsatte Anatolij.

De hade suttit uppe och druckit vodka en sen natt i Moskva. Carsten hade blivit berusad, mer öppen hjärtig än han brukade. Efter några glas för mycket hade han låtit undslippa sig vilken aktiekurs han hoppades på.

Den nivå som skulle betala av alla skulder och göra honom till en mycket förmögen man.

Ett ögonblick av svaghet.

Han visste redan nästa morgon att han hade blottat sig när han nämnt omfattningen på sina lån men hoppades att även Anatolij hade varit för berusad för att lägga märke till det.

Tydligen inte.

"Vem är det som ställer frågan?" sa Carsten med spelat ointresse.

I bakgrunden började en flygel spela, en melankolisk slinga som han vagt kände igen. Var det Sjostakovitj?

"Det kommer via en advokatbyrå."

Anatolij nämnde ett ryskt namn, Beketov & Partners.

Carsten kände inte igen den. Men han var å andra sidan ingen expert på ryska advokatbyråer. Samtidigt blev han inte överraskad, det var typiskt Moskva. Det fanns många som lät sig företrädas av diskreta jurister, investerare som föredrog att behålla sin anonymitet.

Kyparen kom fram till bordet med förrätterna. Han hällde upp av det gyllengula sauternesvin som de beställt till anklevern och bugade igen med ena handen bakom ryggen.

”Har de nämnt någon prisnivå?” sa Carsten trots att han inte hade några intentioner att göra sig av med aktierna.

”Inte än. Först ville de veta om du är intresserad.”

Så ryskt, tänkte Carsten och kunde inte låta bli att dra på munnen. Det fanns alltid några som ville hoppa på tåget när det väl började lukta succé. Ryktet hade säkert spritt sig i Moskva vid det här laget, att KiberPay var ett riktigt guldägg.

Men de som dolde sig bakom advokatbyrån Beketov fick vackert ställa sig i kö som alla andra. De kunde antingen teckna aktier inför börsnoteringen eller vänta tills det gick att handla publikt på Nasdaq.

”Vad säger du?” sa Anatolij.

Det lät som om han snubblade över de sista orden. De hade visserligen druckit en och en halv flaska champagne, men Anatolij brukade inte bli påverkad så lätt.

Carsten skakade roat på huvudet.

”Jag är inte intresserad.”

”Är du alldeles säker på det?”

Varför släppte Anatolij inte ämnet? De kände varandra tillräckligt väl vid det här laget för att han inte skulle envisas.

”Du kan hälsa den där advokaten att det inte finns något att diskutera”, sa Carsten. ”Det finns ingen orsak för mig att sälja på det här stadiet.”

”Det sägs att man bör lyssna på den här advokaten”, sa Anatolij efter något ögonblick. ”Att han är ... well connected.”

Carsten kände hur magmuskelnerna drog ihop sig.

Rättsröten i det ryska samhället var ingen hemlighet, inte den politiska styrningen av landets domstolar och åklagarväsen heller. Men det var ingenting som han i sak oroat sig för. Inte heller det faktum att statsapparaten utövade politiska och ekonomiska påtryckningar i olika sammanhang. Det var välkänt att de statliga medlen missbrukades i stor utsträckning, att det rådde brist på lika spelregler för affärslivet. Många investerare hade redan skrämts på flykten.

Men det öppnade också möjligheter.

Hittills hade ingreppen i privat egendom huvudsakligen berört företag som det låg i nationens intresse att kontrollera. Stål, olja och gasfyndig-

heter. Carsten hade varit övertygad om att e-handel var en fredad sektor. Hans investering var för liten för att ådra sig något intresse.

Hade han haft fel?

Tanken snuddade vid Chodorkovskij's öde. Michail Chodorkovskij hade varit den rikaste mannen i Ryssland när han fängslades anklagad för ekonomisk brottslighet. Samtidigt togs hans oljebolag, Yukos, över av den ryska staten. Många menade att beskyllningarna var fabricerade för att rättfärdiga förstatligandet av Yukos. Chodorkovskij hade nu suttit i fängelse i nästan tio år.

Anatolij släppte inte Carsten med blicken.

Carsten såg sig om för att försäkra sig om att ingen lyssnade. Männan med de misstänkta vapnen under skjortorna satt tysta. Vid det andra bordet hade man burit in fat fyllda med blinier, smetana och svart kaviar. Den fete mannen åt ivrigt medan den vackra kvinnan bara petade i maten.

"Har du verkligen ingen aning om vem köparen kan vara?" sa Carsten lågt och kände hur en svettdroppe trängde fram vid hårfästet.

I den labyrint av korrumperade tjänstemän som styrde den ryska statsapparaten fanns det många som försökte utnyttja situationen. Ibland genom att låta påskina en maktposition som inte fanns. Han tänkte inte låta sig skrämmas i onödan.

"Jag har naturligtvis ställt frågan", sa Anatolij, "men advokaten vägrar avslöja några namn."

Det fanns ingen anledning att reagera förhastat, tänkte Carsten och torkade sig i pannan med servetten.

Anatolij drog eld på en tändsticka och tände en cigarett.

"Hur högt upp finns dessa 'känningar', tror du?" sa Carsten.

"Det är svårt att säga."

Det lät som om Anatolij muttrade något på ryska, de långa sje-stavelserna gav eftertryck åt de främmande orden som Carsten inte kunde förstå men ändå ana andemeningen bakom.

"Vad sa du för något?" sa han.

"Fisken ruttnar från huvudet."

"Va?"

Anatolij ryckte på axlarna.

"Det är ett gammal ryskt ordspråk. Du vet hur vi har det."

Man städar trappan uppifrån, tänkte Carsten. I Sverige angriper vi frågan från andra hållet.

De olika talesätten ägde sin egen symbolik.

"Vad tycker du att jag ska göra?" sa han.

"Du borde åtminstone lyssna på vad de har att erbjuda innan du avfärdar dem."

"Vad händer annars?"

Anatolij gav ifrån sig ett lågt ljud, ett mellanting av ett skratt och en harkling.

"Det tjänar ingenting till att spekulera i sådana saker."

"Vad händer om jag inte gör som de vill?" envisades Carsten.

"Det beror helt och hållet på vem klienten visar sig vara."

Anatolij drog ett nytt bloss. Han släppte långsamt ut röken. Den ringlade sig ovanför stearinljusens flämtande lågor.

"Men om de är villiga att betala ett bra pris. Lika bra som du annars skulle få ..."

Anatolij hade rätt. Carsten hade ingenting att förlora.

Om priset var tillräckligt högt kunde han naturligtvis sälja sina aktier i förtid. Banken skulle nog inte protestera om de fick tillbaka pengarna snabbare än avtalat och då kunde han frigöra egendomen som låg som säkerhet för lånet, lägenheten i London och Fyrudden.

Det skulle få honom att sova bättre om natten.

"Då säger vi det", sa han. "Prata med dem. Det får bli du som håller i kontakterna. Ta reda på vad de är villiga att betala och vem som är köparen. Men om jag inte får veta mer åker jag hem i morgon kväll som planerat."

Fredagen den 5 juli

Kapitel 12

Thomas tog backen ner till restaurangen där han stämt träff med Erik Blom. Den låg vid kajen, längst ner vid Nacka Strand bara några minuter från polisstationen. Men det var sällan Thomas gick dit för att äta, prisnivån var betydligt högre än hos de lunchserveringar han normalt besökte och klientelet bestod snarare av båtfolk än kontorsslavar. Utanför den marina byggnaden i glas och trä låg en lång pir med gott om plats att förtöja stora båtar.

Erik och Thomas hade försökt stämma träff i veckor, det hade inte varit lätt att få till ett datum. Men Erik hade låtit ovanligt angelägen i telefon och ville inte skjuta på lunchen till efter semestern.

Thomas försökte upptäcka Erik i vimlet. Det var fullsatt och ett högt sorl låg som en ljudmatta över utomhusserveringen. Till slut hittade han honom längst ut vid ett bord nära vattnet.

”Tjenare Andreasson”, sa Erik och klappade om Thomas. ”Det var inte i går.”

Thomas slog sig ner mittemot Erik och konstaterade att håret var lika omsorgsfullt stylat som vanligt. Solglasögonen från Ray-Ban verkade nya. Den välsittande kavajen och lediga bomullsskjortan gjorde något med hans framtoning, till och med Thomas kunde se att han såg framgångsrik ut.

Erik lutade sig fram och sköt över en meny.

”Här, jag har redan bestämt mig. Det får bli pilgrimsmusslorna för min del.”

Thomas läste högt.

”Kocken rekommenderar: halstrade pilgrimsmusslor på en bädd av blomkålspuré med friterad salvia. Det låter bra.”

"Kul att du kunde komma", sa Erik. "Det går för lång tid mellan gångerna."

"Du vet hur det är", sa Thomas och vecklade ut servetten.

Det var inte lätt att hålla kontakten. I veckorna åt jobbet upp det mesta av tiden, på helgerna handlade det mest om familjen, Elin och Pernilla. Vi håller på att bli rena rama logistikoperationen, kunde Pernilla säga, halvt på skämt, halvt på allvar, när de gick igenom almanackan på söndagskvällarna.

"Jag vill gärna visa dig något", sa Erik.

Han tog ivrigt fram en folder ur den svarta läderportföljen bredvid stolen.

"Det här är vår företagsbroschyr. Här kan du läsa om företaget och verksamheten."

Broschyren var tryckt i tjockt papper med klara färger och bevakningsföretagets logotype på första sidan, Eagle Security. Under företagsnamnet syntes en leende blond kvinna i en prydlig uniform framför en reception. Pernilla skulle förmodligen ha kallat broschyren överlastad men målgruppsanpassad.

"Du vet kanske att vi har verksamhet i ett dussin länder?" sa Erik och bläddrade fram några sidor tills han kom till en översiktsbild med en Europakarta där ett antal länder var markerade i rött. "Här ser du var vi finns någonstans."

Vad ville Erik egentligen?

"Låt mig berätta lite om Eagle Security", fortsatte Erik. "Affärsidén är att arbeta brett med bevakning och beredskap, bland annat genom olika tekniska lösningar som ligger i framkant. Det handlar om att utvärdera risker, tillhandahålla säkerhetslösningar och skapa trygghet i en, tyvärr, alltmer osäker värld."

Erik gjorde ett litet uppehåll.

"Uppdraget är att hjälpa människor helt enkelt. Man ska kunna sova gott om natten när man anlitar oss."

Det är ju precis det jag redan sysslar med.

Tanken kom spontant, och samtidigt infann sig tröttheten igen.

Det är sådant jag borde göra, rättade han sig. Istället fylldes dagarna av

blanketter som måste fyllas i och rapporter som skulle skickas in.

En jäktad servitris kom fram till bordet och tog deras beställningar. När hon var klar slog Erik upp en annan sida i foldern och sköt fram den mot Thomas.

”Det här är våra värdegrunder. Det vi står för: pålitlighet, förtroende och expertis.”

Hela uppslaget andades säljtänk.

”Låter det bra?” sa han. ”I sådana fall kanske det kan vara av intresse att det finns en ledig plats som chef för riskhantering i Sverigedivisionen.”

Innan Thomas hann öppna munnen tillade Erik:

”Jag vet vad du går för, Thomas, och du är perfekt för den här tjänsten. Den behöver tillträdas den första september. Du skulle jobba mot våra större kunder inom den offentliga sektorn. Ansvara för analyser av olika scenarier, göra hotbedömningar, och ta fram förslag på lösningar tillsammans med ett team som du leder.”

Thomas drack några klunkar för att samla tankarna.

Han såg ut över vattnet. Det var en vacker sommardag, luften var ljummen. Mittemot restaurangen låg Djurgården, den lilla ön mitt i Stockholm som en gång varit kungens jaktmarker.

Efter den här veckan skulle Stockholm tömmas och det stora semesterlugnet infinna sig. Först i mitten av augusti skulle invånarna återvända.

Vad skulle hända om han kom tillbaka till ett helt annat jobb än det han hade i dag? Börja på en vanlig arbetsplats utan våldsbrott och mänsklig misär. Ett huvudkontor mitt i Stockholm, där alla gick i civila kläder.

Thomas tog upp sina egna solglasögon och satte dem på sig, betraktade Erik bakom de mörka glas som på något sätt skapade andrum.

Erik tycktes inte märka att Thomas tankar levde sitt eget liv.

”Är det inte dags att kasta loss?” sa han. ”Slippa byråkratin och de interna stridigheterna, media som alltid hackar. Vill du inte jobba någonstans där man ser till människan i verksamheten?”

Erik kunde inte hjälpa att han hemföll åt klichéer, tänkte Thomas. Men nog hade han något av den nyfrälstes övertygelse i ögonen.

Innan Erik kunde fortsätta kom den stressade servitrisen tillbaka med två fat med vackert upplagda pilgrimsmusslor. Hon hade redan uppmärk-

samheten riktad mot ett annat bord där en man gestikulerade åt henne.

”Det ser gott ut”, sa Erik.

Han lät som en företagsledare på tv när han fortsatte berätta om Eagle Security. Han svängde sig med uttrycken från företagsbroschyren: helhetsperspektiv, kundnytta, öppen dialog. Det märktes att han inte längre identifierade sig med polisyrket.

Kommer jag att låta likadant efter några år?

Thomas var inte naiv. Han förstod mycket väl att det var vinstmål och avkastningskrav som styrde verksamheten, oavsett hur många värdegrunder Erik staplade på varandra.

Men även polisen styrdes av ekonomiska parametrar. Det fanns ingen som slapp undan budgetmål och nedskärningskrav.

Jag jobbar för samhället.

Han hade varit polis i hela sitt yrkesliv, kunde han sluta vara det?

Thomas stoppade in ännu en bit pilgrimsmussla medan han lyssnade.

En riktig representationslunch, för det genom huvudet.

”Villkoren är mycket bra”, sa Erik och torkade sig om munnen med servetten. ”Schyst lön, tjänstebil förstås. Sex veckors semester. Vad säger du, är du intresserad?”

Kapitel 13

Nu kunde det inte vara långt kvar till Sandhamn. Skepparen hade sagt att det skulle ta en knapp halvtimme och det hade redan gått tjugo minuter.

Maria hade Sarah i knäet medan Oliver satt bredvid och lekte med Celias iPhone. Maria visste att Carsten inte gillade det, men Celia brukade sticka till honom den i smyg. Håret under den lilla blå kepsen var svettigt. Det var en vacker dag men varmt inne i båten och Oliver hade fått en Coca-Cola som han snabbt druckit ur.

Maria betraktade fascinerat båtarna som de körde förbi. De fyllda seglen, den fladdrande svenska flaggan som alla hade i aktern. Segelbåtar och motorbåtar om vart annat.

Det var fint med kobbarna och skären, de låga tallarna som böjt sig för vinden. Här och där skymtade små röda stugor men för det mesta var det bara skog och klippor. Så annorlunda mot skogarna i Småland.

Ett ljud bakom ryggen fick henne att snegla åt Carstens håll. Det var hans iPad som lät. Carsten satt längst ut i den svängda soffan med surfplattan i knäet. Han hade inte släppt den med ögonen sedan de gick ombord. Han hade jobbat under flygresan också och knappt bytt ett ord med vare sig Celia eller någon annan i sällskapet.

Maria vred lätt på sig. Sarah hade somnat i hennes famn och nu åkte tummen in i munnen igen. Inte undra på, de hade fått gå upp klockan sex på morgonen för att hinna till flygplatsen i tid.

Celia hade kurat ihop sig längst bak och satt med slutna ögon och pannan lutad mot fönstret. Det verkade som om hon också sov för händerna låg slappt ovanpå den rymliga handväskan i ormskinn.

”Är vi inte framme snart?” sa Oliver.

”Alldeles strax, gubben”, sa Maria glatt. ”Visst är det spännande? Snart får du se ert nya sommarhus och ditt nya rum.”

”Jag måste kissa”, sa han.

Det var förstås läsken han hållt i sig. Typiskt, det borde hon ha tänkt på när han drack upp så snabbt.

”Kan du hålla dig? Jag tror inte att det är långt kvar.”

Oliver skakade på huvudet.

”Kan inte du följa med mig?” sa han. ”Jag vet inte var det är någonstans.”

Maria såg sig om, osäker på om det fanns någon toalett ombord på taxibåten. Hon hade svårt att resa sig utan att flytta på Sarah och ville inte väcka henne i onödan, visste att hon skulle börja kinka i så fall.

”Kan du inte fråga pappa om han kan hjälpa dig?”

Oliver gjorde en olycklig min. Men han reste sig och gick bort till Carsten. Ett vågsvall fick båten att kränga till och Oliver förlorade nästan fotfästet men tog stöd mot väggen och hittade balansen igen.

”Pappa, jag måste kissa.”

Det verkade inte som om Carsten hörde. Han satt fortfarande och stirrade ner på skärmen.

”Pappa”, försökte Oliver igen, lite högre.

Han började trampa medan han väntade. Maria förstod att det var bråttom.

Nu såg Carsten upp från sin iPad. Han rynkade pannan när Oliver drog honom i armen.

”Vad är det nu?”

”Kan du följa med till toaletten? Jag vet inte var den är.”

”Du är en stor pojke. Visst kan väl du gå på toaletten själv, precis som du gör i skolan. Där är det väl ingen som följer med dig?”

Carstens telefon ringde och han drog fram den ur fickan för att svara.

Maria såg att Oliver blivit blek. Förmodligen var han också lite illamående av båtfärden. Bara han inte började kräkas också.

”Maria”, ropade Carsten över motorljudet med mobilen i handen. ”Kan du hjälpa Oliver är du snäll, jag är upptagen.”

Maria gjorde sitt bästa för att lägga ifrån sig Sarah mjukt och försiktigt så att hon skulle fortsätta sova, men Sarah slog upp ögonen och började omedelbart gråta.

”Hyssj, lilla vän”, försökte Maria. ”Såja, vi är nästan framme.”

”Maria!” ropade Oliver.

Han lät alldeles förtvivlad och växlade plötsligt till engelska.

"I really have to go, please."

Maria lyfte upp den gråtande Sarah och skyndade bort till Oliver.

"Försök hålla dig", viskade hon och drog med honom bort till toaletten som hon just upptäckt, inkilad mellan kajutan och förarplatsen.

Dörren krånglade och hon fick rycka i handtaget med sin lediga hand medan Sarah fortsatte snyfta mot hennes axel.

Äntligen gick den upp.

Men när hon vände sig om mot Oliver såg hon att det var för sent. Han sjönk ihop samtidigt som en stor fläck växte i ljumskarna. Underläppen darrade. Sarah grät mot Marias axel.

"Kom lilla gubben", sa Maria och tryckte snabbt in honom på den lilla toaletten. "Det gör ingenting, det är sådant som händer."

Hon tog tag i dörren för att stänga den men slängde först en blick i Carstens riktning.

Han satt med ryggen mot dem, helt fångad av telefonsamtalet.

Celia sov fortfarande.

"Det är ingen fara", sa Maria. "Ibland hinner man inte, så är det bara."

"Please don't tell daddy", viskade Oliver.

Kapitel 14

Solreflexerna stack Celia i ögonen när hon klev i land från taxibåten. Hon blev stående på den breda bryggnocken. Innanför låg en stor grå gum-mibåt, bredvid den en mindre båt med avskavd färg på motorhuven.

När Celia lyfte blicken upptäckte hon det enorma vita huset på den vidsträckta stranden. Visserligen hade Carsten visat henne foton i London men de hade inte förmedlat hur stort det var i verkligheten.

"Kom", ropade Carsten som redan gått före. "Kom och titta. Vi tar hand om bagaget senare."

Celia balanserade på höga klackar mellan plankorna.

"Don't rush me", svarade hon.

Det lät onödigt hårt och hon ångrade sig så snart orden lämnat munnen. Oliver släppte plötsligt Marias hand och sprang i land efter sin pappa.

"Ta det försiktigt, Oliver", ropade Celia efter honom. "Du har ingen flytväst på dig."

Oliver kunde inte ta mer än några simtag åt gången och Carsten hade förklarat att Oliver och Sarah måste gå i simskola på Sandhamn. De skulle börja redan på måndag.

Carsten väntade på Celia vid bryggfästet. Chevalereskt sträckte han ut handen för att hjälpa henne ner i sanden. Celia log mot honom, kände hur hoppet tändes i bröstet.

"Thank you, darling", sa hon. Och sedan: "It's stunning."

Carsten log så brett att det bakre tandköttet syntes, rödrosa mot de perfekt blekta tänderna.

"Visst är det fint", sa han och plockade upp en sten.

Han kastade den på snedden mot vattenytan så att den studsade flera gånger på den blanka ytan.

"Vad sägs om det?" sa han och lät så glad att Celia stannade till.

Det här är hans dröm, tänkte hon. Han är lycklig nu.

Oliver kom springande.

”Visa hur du gjorde det där, pappa. Visa en gång till, snälla.”

Carsten skrattade mot honom och rufsade om Oliver i håret.

”Visst. Leta rätt på en platt sten så ska jag visa dig. Det är inte särskilt svårt att kasta macka.”

Det högg till i Celia när hon såg hur lycklig Oliver blev över uppmärksamheten från sin far. Tänk om Carsten alltid kunde uppträda så mot barnen. Tänk om *hon* kunde göra det.

Med en gång började Oliver leta i strandkanten efter en sten. Det riktigt lystes om honom. Celia hade aldrig sett honom le lika förväntansfullt mot henne.

Celia ville också delta i leken, men varken Carsten eller Oliver tog någon notis om henne. Hon började gå mot huset. Maria följde efter med Sarah i famnen.

Någon hade redan låst upp när de kom fram, den svarta ytterdörren stod på glänt. Förbryllad klev Celia över tröskeln med Maria i hasorna.

Det ser ut som om någon redan bor här, tänkte hon och stirrade på det jättelika vardagsrummet. Carsten hade sagt att han skulle ta hand om alla förberedelser men hon hade inte förstått att han menat det så bokstavligt.

Rummet var fullt möblerat med två grå soffor i vinkel och ett glasbord där det stod ett fyllt fruktfat. Det fanns böcker i bokhyllan, både på engelska och svenska, och på väggen hängde en stor svart platt-tv. En musikanläggning var också installerad.

Mitt på det ellipsformade matbordet stod en vas med färska blommor.

En lätt harkling hördes från ingången och Celia vände sig om.

”Välkommen till Sandhamn.”

En lång kvinna stod i dörröppningen. Ljuset utanför gjorde det svårt att urskilja hennes anletsdrag. Inte förrän hon kom in i husets skugga kunde Celia se att kvinnan var i fyrtioårsåldern, med skarpskurna drag och några mörka leverfläckar på ena kinden.

Det väderbitna ansiktet antydde att hon hörde hemma i skärgården.

”God dag”, sa kvinnan. ”Jag heter Linda Öberg. Det är jag som ska hjälpa er den här sommaren.”

Celia kunde inte dölja sin förbryllade min.

"Förlåt?"

"Jag ska jobba som hushållerska hos er", förtydligade kvinnan.

Hon lät osäker, som om hon inte heller förstod den förvirring som just uppstått.

Linda Öberg drog loss gummibandet kring hästsvansen och satte fast det igen i en väl inövad gest.

Celia ställde ifrån sig handväskan medan Maria gick bort till soffan och försiktigt lade ner den halvsovande Sarah. Hon satte sig bredvid henne och strök flickan över håret. Celia tvingade sig att se bort.

"Jag måste prata med min man om det här", sa Celia och hörde att den engelska accenten slog igenom mer än vanligt.

Det gjorde den alltid när hon var upprörd.

Just då kom Carsten in i huset med en överförtjust Oliver i släptåg.

"Jag har kastat macka", ropade han med glittrande ögon. "Pappa lärde mig. Den studsade tre gånger!"

"Hej Linda", sa Carsten och sträckte ut handen mot Linda Öberg. "Då var vi äntligen här."

Han såg sig omkring och inspekterade rummet med påtaglig tillfredsställelse, öppnade det fulla kylskåpet och lyfte på en av brödpåsarna på bänken.

"Så fint du har gjort i ordning åt oss", sa han. "Du ska ha tack."

Carsten vände sig om mot Celia och uppfattade hennes frågande blick.

"Linda har hjälpt till så att huset skulle vara i ordning när vi anlände", förklarade han. "Allting är klart, det är bara att flytta in."

Han pekade på vasen.

"Titta. Vackra blommor, precis som du brukar vilja ha det. Det finns frukostmat också, färskt bröd från Sandhamnsbageriet."

Han gick fram och öppnade kylskåpet och tog fram en flaska med den välkända gula etiketten.

"Champagne", sa han och hämtade två eleganta kristallglas på fot från ett av överskåpen. "Glada Änkan hälsar oss välkomna."

Medan han lossade korken hängde Celia av sig jackan över en stol och sjönk ner vid matbordet. Hon insåg att Carsten förväntade sig något, entusiasm kanske, och tog ett djupt andetag. Begrep han inte att hon

mycket hellre hade varit med och inrett huset tillsammans med honom? Ett gemensamt projekt, som kunde ha fört dem närmare varandra.

Nu hade hon ingenting att tillföra eller säga till om, allting var redan omhändertaget. Hon var lika mycket en del av inventarierna som de nya sofforna.

Han behövde henne inte, precis som barnen.

Tårarna brände bakom ögonlocken.

Linda Öberg hostade diskret.

"Om det inte var något mer tänkte jag åka min väg", sa hon och plockade upp en sliten tygkasse från golvet. "Så får ni installera er i fred."

"När kommer du tillbaka?" sa Carsten.

"På måndag. Blir det bra med klockan tolv? Vi sa ju fem timmar om dagen till att börja med."

"Linda kommer att ta hand om tvätten, dammsuga och hjälpa till med det mesta", sa Carsten. "Eller hur, Linda, visst var det så vi bestämde?"

Linda nickade.

"Det är bara att säga till hur ni vill ha det. Och vill ni ändra tiderna så har jag skrivit ner mitt mobilnummer på lappen som ligger på köksbänken. Jag är flexibel, ring om ni vill att jag ska komma in under helgen."

Hon försvann genom altandörren. Genom fönstret såg Celia hur Linda gick bort till bryggan och klev ner i den mindre båten. Med några enkla grepp gick motorn igång och hon försvann.

"Kom nu så tittar vi på resten av huset", sa Carsten och hällde upp champagnen så att det skummade i glaset.

Han vill att vi ska fira, tänkte Celia.

"Ditt rum ligger där borta, Maria, i den andra flygeln", pekade Carsten med en ivrig gest mot en korridor till höger om ingången.

Han ställde ner det ena kristallglaset på bordet framför Celia. De fina bubblorna bildade spiraler som steg mot ytan.

Utanför köksfönstret började någon hamra med tunga hammarslag.

"Gästhuset är inte riktigt klart än", log Carsten. "Gubbarna kommer att behöva några veckor till för att fixa det sista, men det kommer också att bli fint. Vi kan gå bort och titta på det när de är klara för dagen."

Han höjde champagneglaset för att skåla men Celia satte ner sitt utan

att smaka. Hon visste att hon gjorde honom besviken men kunde inte skaka av sig bedövningen som lagt sig som ett lock över henne. Läpparna stramade, ansiktet hade frusit fast i en grimas.

”Jag behöver lägga mig en stund”, sa hon och låtsades leta efter något i handväskan för att slippa se på Carsten. ”Jag är helt slut efter resan.”

Hon sträckte sig efter jackan, behövde inte höja blicken för att veta att Carstens ansikte slutit sig.

”Vill du inte se hur resten av huset ser ut?” sa han.

”Vi kan ta det senare.”

Måndagen den 8 juli

Kapitel 15

Nora stannade andfått cykeln utanför poolområdets plantering och spände loss Julia från barnsitsen. Hon lyfte ner dottern på marken i en enda rörelse. De var lite sena och hon hade cyklat så fort hon kunde genom byn.

”Kom älskling”, sa hon och lossade på den rosa cykelhjälm. ”Nu är det dags för simskola.”

Med Julia i handen gick hon in genom entrén. Ett tiotal föräldrar stod redan samlade kring poolen medan andra fyraåringar sprang omkring och stojade. Simläraren, dottern i en familj som bodde i Seglarstaden, stod i en svart våtdräkt och prickade av deltagarna på en lista.

Hur många år hade Nora gått till simskolan med Adam och Simon? Det gick knappt att hålla räkningen men nu var det dags igen. Ännu en liten parvel som skulle lära sig simma. Som alltid var det nybörjarna som åkte på morgonpasset, det började redan klockan åtta. Fyra år var tidigt men i skärgården var det ett måste att barnen kunde simma.

Nora hälsade på några som hon kände igen. Allesammans var yngre än hon själv, men så var hon ingen ung mamma heller. Hur skulle det bli när Julia gick på högstadiet och gymnasiet? Då skulle hon förmodligen känna sig uråldrig.

Simfröken kallade till sig barnen för att utrusta dem med simpuffar och flytplatta och Nora slog sig ner på en av solstolarna. Bredvid henne satt en allvarlig kvinna med vågigt mörkt hår. Nora sträckte fram handen. Det var något bekant över henne utan att Nora riktigt kunde komma på vad det var.

”Hej”, sa hon. ”Jag heter Nora och är mamma till Julia.”

Hon pekade på dottern som var fullt upptagen med att försöka

använda den orange flytplattan. Trots att det var kallt verkade Julia inte bry sig, hon fnittrade åt någonting och försvann sedan under ytan när flytplattan välte.

"Det är Julia som har en rosa baddräkt", sa hon för säkerhets skull.

"Jag heter Celia", sa kvinnan med tydlig engelsk brytning. "Min dotter heter Sarah. Det är hon bredvid din dotter."

Nora sökte i minnet, hade de träffats förut?

"Är ni nya på ön?"

"Ja", sa Celia och strök undan håret från pannan.

Ett tjockt guldarmband med många små berlocker glimmade till i solen när hon lyfte handen. Nora kunde inte låta bli att lägga märke till Celias matchande jumperset och högklackade sandaler.

"Var bor ni någonstans?"

Celia fingrade på armbandet.

"Jag vet inte riktigt åt vilket håll det ligger", sa hon. "Vi har bara varit här i några dagar. Min man ska hämta oss när simlektionen är över."

Hon lät plötsligt generad.

"Jag måste lära mig hitta bättre nu när vi ska vara här hela sommaren."

"Men ni är från Sverige?"

Celia skakade på huvudet.

"Nej, London. Vi flög hit i fredags."

Polletten trillade ner, det måste vara Fyruddens ägare. Det var därför hon hade känt igen henne. Celia var den eleganta kvinnan vid sidan av Carsten Jonsson på filmpremiären.

"Du pratar jättebra svenska", sa Nora efter en liten stund. "Var har du lärt dig det?"

Celia lyste upp av komplimangen.

"Tycker du?" sa hon med mer värme i rösten. "Tack så mycket. Det var min man som ville att jag skulle lära mig svenska. Först tyckte jag att det var hopplöst men nu går det faktiskt lite bättre. Vi har en svensk barnflicka som jag försöker öva med."

När hon log blev hon vacker, det lite snipiga försvann.

Hon är nog bara blyg, tänkte Nora.

"Var sa du att ni bodde?" frågade hon för säkerhets skull.

”På andra sidan ön.”

”Är det din familj som har byggt huset vid Fyrudden?”

”Just det.”

”Oj”, slank det ändå ur Nora.

Celia tittade förvånad på henne och Nora märkte att hon blev röd. Hon kunde inte gärna säga något om det elaka skvallret som gick runt i byn.

”Det är ju väldigt annorlunda mot andra hus här på ön”, försökte hon.
”Grannarna har kanske haft en del synpunkter?”

I samma sekund ångrade hon sig. Så klumpigt att ens nämna grannarna. Hon hade bara gjort det värre.

Celia ändrade ställning i stolen.

”Det är min mans projekt, jag har inte haft så mycket med bygget att göra. Jag är mest trött på alla hantverkare som springer omkring.”

Nora fångade upp tråden, tacksam över att byta ämne.

”Jobbar ni med folk från ön?”

”Nej, våra snickare kommer från alla möjliga håll. Polen, Ukraina. Det är Carsten som har anlitat dem.”

Utan förvarning for hon upp och vinkade åt någon.

Det var tydligt att hon tappat intresset för Nora, hon stod med ryggen bortvänd tills en lång blond man kom fram med några vita papperspåsar i handen. Nora kände igen honom från bilden hon sett.

”Jag har varit i bageriet”, sa Carsten Jonsson och höll upp brödpåsarna.
”Här finns färska bullar och seglarlimpa.”

När han upptäckte Nora sträckte han fram handen. Handslaget var fast, hårdare än hon var van vid. Hennes lillfinger klämdes mot hans klackring när han snabbt och effektivt tryckte till.

”Har du också barn i simskolan?” sa han med något jäktat i rösten.

”Ja, en liten flicka som heter Julia.”

Nora hann knappt avsluta meningen förrän Carsten öppnade munnen igen.

”Så trevligt. Kanske kan våra flickor leka tillsammans någon dag? Det vore roligt för barnen att hitta några lekkamrater här på ön.”

Celia tittade bort mot poolen.

”Visst”, sa Nora. ”Om flickorna vill hitta på något tillsammans.”

Carsten gav sin hustru en liten knuff.

"Det kan väl du ordna med, älskling. Du får ta Noras telefonnummer innan vi skils åt."

Han stack ner handen i den ena påsen och tog upp en seglarbulle. Den luktade russin och pärlsocker.

"Vill du ha?" sa han och höll fram den öppna påsen till Nora.

"Det är bra, jag har precis ätit frukost. Men tack ändå."

Nora visste hur gammal Carsten var men fick ändå intrycket av en yngre man, någonstans mellan trettio och trettiofem. Utan förvarning fick hon skuldkänslor över sitt tidigare snokande på webben. Det var en sak att surfa på nätet, en helt annan att möta personen i verkligheten.

"Vi tänkte ha en liten inflyttningsfest, förresten", sa Carsten och bet glupskt i vetebrödet. "På lördag. Det vore roligt om du och din man kunde komma då. Vid sexsnåret. Ta gärna med barnen om du vill, alla är välkomna, stora som små."

Han hejdade sig och blicken gled över Noras vänsterhand som för att kontrollera om det satt någon vigselring på ringfingret.

Granskningen var så uppenbar att Nora kände sig tvungen att förklara hur det låg till.

"Min sambo och jag är inte gifta", sa hon. "Men tack för inbjudan."

Plötsligt tog sig Carsten åt ena ögat och blinkade några gånger. Han gned runt i ögonvrån och blinkade häftigt igen.

"Linsen har kommit snett", sa han och fortsatte pillra med fingret.

Celia sköt oroligt fram hakan.

"Är du okej? Låt mig se."

Hon rörde sig mot honom för att hjälpa till men Carsten vände sig bort från sin hustru.

Celias hand blev hängande i luften.

"Du borde använda glasögon istället", sa hon. "Låta ögonen vila sig ibland."

"Jag avskyr glasögon, det vet du."

Carsten knep ihop ögonen igen och sedan slätades ansiktet ut.

"Så där", sa han, märkbart lättad.

Julia kom springande och Nora höll fram ett grönt frottébadlakan som hon svepte in henne i.

”Jag fryser, mamma”, klagade Julia. ”Det var jättekallt.”

”Kom så går vi in till bastun, där kan du värma dig en liten stund.”

Nora tog sina saker och nickade åt Carsten och Celia.

”Jag står i den lokala telefonkatalogen om ni vill få tag i mig. Nora Linde.”

”Välkomna på lördag”, sa Carsten.

Kapitel 16

Celia höll Sarah i handen när hon gick mot cykelstället utanför poolområdet. Carsten följde efter med brödpåsarna i handen.

”Det blir väl trevligt med ett rejält party i vårt nya hus”, sa han. ”Jag träffade några affärsbekanta vid bageriet som jag bjöd in till på lördag. Jag tänkte fråga alla grannar också, vi vill ju ha goda relationer nu när vi ska bo här. Eller hur?”

Celia teg och spände fast Sarah i barnstolen som satt ovanpå cykelns pakethållare.

”Låt mig ta hand om det där.”

Carsten tog över, rättade till selen som höll Sarah på plats och drog åt det sista spännet ordentligt.

”På bageriet sa de att man kan ta catering från Dykarbaren”, fortsatte han. ”Så jag tänkte prata med dem med en gång om du kan cykla hem med Sarah.”

Celia öppnade handväskan, tog fram läppglansen och lade på ett lager med den lilla penseln. Omsorgsfullt stoppade hon ner hylsan igen.

”Är det inte lite tidigt med en inflyttningsfest?” sa hon. ”Vi har ju knappt hunnit komma hit, än mindre få allt i ordning.”

Carstens ansikte mörknade och hon visste vad han tänkte, att det var typiskt henne att fokusera på hindren. Att hon alltid skulle komma med invändningar istället för att uppskatta hans ansträngningar.

Du kunde ha frågat mig vad jag tyckte först.

”Varför skulle det vara för tidigt?” sa han. ”Ju fortare vi lär känna folk här på ön, desto bättre. Barnen måste få kompisar.”

Han lade ner brödpåsarna i korgen på sin cykel.

”Den där Nora verkade ju trevlig.”

Celia såg hans leende och kunde inte låta bli att reagera.

”Hon behövde klippa håret. Dessutom var nagellacket avskavt på tårna.”

Carsten suckade.

”Måste du vara så kritisk?”

”Vem går ut och visar sig bland folk utan makeup?” fortsatte Celia trots att hon egentligen inte hade något emot Nora.

Men hon visste att det skulle irritera Carsten.

Hon var fortfarande överrumplad av nyheten om inflyttningsfesten. Det var alldeles för tidigt, hon hade inte hunnit smälta att han inrett det nya huset utan hennes medverkan.

”Hon hade knappt satt på sig mascara”, blev hon tvungen att lägga till.

Carsten ignorerade Celias kommentar. Han låste upp cykellåset och stoppade nyckeln i fickan.

”Är du säker på att det här är den sortens barn som du vill att Sarah och Oliver ska bli vänner med?” sa hon och visste att hon fick in en pil den här gången.

Carsten var alltid noga med att barnen skulle umgås med rätt sorts lek-kamrater. Han brukade ta reda på föräldrarnas position och inkomst när de skulle leka med någon ny, hon hade sett honom googla fram uppgifter flera gånger.

”Hon var inte ens gift”, fortsatte hon. ”Har du någon aning om i vilka kretsar hon umgås? Vad gör hennes man, till exempel?”

”Det kunde väl du ha tagit reda på, det var ju du som satt och pratade med henne.”

Carsten strök sig över håret. Så kom det där speciella leendet, det som hon en gång älskat. När han bestämt sig för något och inte tänkte acceptera några hinder.

Han sträckte ut handen och klappade Sarahs nacke. Hon var trött och hängde med huvudet i barnstolen.

Sedan fick Celia ett kyligt ögonkast.

”Jag tror att det kan bli en trevlig kväll. Särskilt om du är beredd att anstränga dig lite.”

Celia bet sig i läppen.

”Du kan väl ta på dig den där röda klänningen som jag köpte till dig. Den blir fin.”

Han fällde in fotstödet och grep om cykelstyret.

”Hittar du hem? Uppför backen bakom Seglarhotellet och fortsatt till tennisbanorna, sedan ser du stigen som går in i skogen.”

Carsten satte sig tillrätta på sadeln och cyklade iväg utan att se sig om. Celia stod kvar och kämpade mot tårarna.

Hon visste vad inflyttningsfesten handlade om. Carstens behov av att visa upp sitt nya hus för omvärlden. Alla måste beundra hans verk och se hur storslaget det var.

Det var ingen idé att hon kom med några egna förslag, han ville göra det på sitt eget sätt. Det hade hon lärt sig.

En tår letade sig nerför kinden. Celia satte på sig de svarta solglasögonen och cyklade därifrån med Sarah bakom sig.

Kapitel 17

Ibland var Celia helt omöjlig, tänkte Carsten och stannade utanför Dykarbaren. Han lutade cykeln mot det putsade huset och såg ut över hamnen. På ångbåtsbryggan höll man på att lossa dagens leverans av matvaror. Han noterade hur skickligt truckförarna manövrerade på den lilla ytan utan att stöta samman.

Ingenting dög åt Celia när hon var på det humöret. Skulle det vara så svårt att visa lite entusiasm?

Men solen sken, smaken av vetebröd låg kvar i munnen. Det skulle bli en härlig sommar, bestämde han. Och till hösten skulle KiberPays börsnotering gå igenom.

Det hade inte kommit fler propåer från advokaten som företrädde de anonyma köparna. Han skulle ha återkommit senast i förrgår med ett konkret anbud men när Anatolij påminde hade juristen inte hört av sig.

Det var som Carsten hade mistänkt från början, luft alltsammans. Det hade varit ett antal turer men när han väl krävt pengarna på bordet hade köparna gått upp i rök. Så snart Anatolij framfört storleken på prislappen försvann intresset.

Vad hade de väntat sig? Att han skulle slumpa bort aktierna så nära en börsnotering bara för att de ställde frågan? Det var naivt, minst sagt.

Anatolij delade Carstens uppfattning. Alltsammans hade varit en trevare, ett misslyckat försök att utnyttja en situation som inte existerade. Det fanns så många människor i Ryssland som försökte sko sig nuförtiden, det var skrattretande. Men också sorgligt att det ryska samhället hade kommit till den här punkten.

Det gällde bara att hålla sig kall och inte ge efter för vaga påtryckningar. "Vi håller oss till den ursprungliga planen", hade han sagt i telefon till Anatolij.

I hamnen tutade en stor färja tre gånger och backade från kajen. Det var

redan kö vid grönsaksståndet framför mataffären, på ett stort bord stod rader av kartonger med frestande röda jordgubbar.

Carsten började vissla och tog trappan in till Dykarbaren. Han skulle se till att det blev en riktigt lyckad fest, oavsett vad Celia tyckte.

Nora stannade vid Sandhamnsbageriet på vägen hem från simskolan. Det var kö, ett tiotal personer stod utanför och väntade på sin tur. Men Nora kunde skymta de tre tjejkarna bakom disken som snabbt och effektivt expedierade kunderna och hon visste att det gick undan därinne.

Doften av bröd svävade i luften och Nora kunde nästan känna smaken av en nygräddad seglarbulle. Det skulle bli gott med en kopp kaffe när hon kom hem.

De vita gjutjärnsstolarna utanför bageriet var fullsatta av turister som satt och fikade i solen. Muggar och kaffetermosar för självservering var framdukade på ett avlångt bord intill dörröppningen.

Några meter längre fram i kön, precis utanför ingången, stod en kvinna med axellångt blont hår som pratade högt och ljudligt med en gråhårig man i sextioårsåldern. Nora kände vagt igen honom från Trouvilleföreningen.

Plötsligt gjorde kvinnan en så häftig gest att hon nästan vätte en kaffetermos. När hon vände sig om för att rädda den kom Nora på vem hon var. Anna Agaton. Hon bodde med sin man Per-Anders nära Fyrudden.

Släkten Agaton hade bott länge på ön. De ägde några av de andra småöarna längre ut och var engagerade i byalaget. Nora hade ett vagt minne av att hennes mormor varit nära vän med Per-Anders mamma.

"Det är upprörande", sa Anna Agaton utan att bry sig om vem som lyssnade. "De där människorna borde skämmas, men de har väl ingen skam i kroppen. Per-Anders har skrivit hur många brev som helst, men han får inte några svar. Det är uppenbart att bryggan ligger på vårt vatten och de har inte ens presenterat sig, än mindre bett om tillstånd."

"Vad tänker ni göra?" sa den gråhårige mannen.

"Vi har anmält dem förstås. Vad annars. Det går ju inte att ta dit en lyftkran och ta bort bryggan, då är det vi som gör oss skyldiga till egendomligt förfarande."

"Vilken rävsax."

”Vi har skrivit till kommunen också, men de har inte svarat än.”

Anna Agatons telefon ringde. Hon drog fram den ur kjolfickan och svarade.

Kön rörde sig framåt, snart skulle det vara Noras tur. Hon anade vad samtalet hade handlat om. Familjen Jonsson på Fyrudden.

Kapitel 18

Celia cyklade hem så fort hon kunde. Hon behövde ta en Sobril. Nu. Det bultade i bröstet men hon trampade ännu hårdare. Hela vägen genom skogen hade hon tyst formulerat allting hon egentligen borde ha sagt till Carsten då han berättade om inflyttningsfesten.

När hon till slut bromsade in bakom huset höll Maria precis på att ge sig av till byn med Oliver. Han hade redan satt sig på cykeln och Maria skulle just låsa ytterdörren.

"Kan du ta hand om Sarah?" sa Celia. "Jag måste gå och vila mig en stund."

Maria tvekade och såg på Sarah som gäspade där hon satt i cykelsadeln.

"Hon ser trött ut."

Var Maria tvungen att ifrågasätta henne framför barnen? Varför var alla emot henne just i dag?

"Var snäll och gör som jag säger", sa Celia och parkerade cykeln så att hon kunde lyfta över Sarah.

Hon rotade runt efter pengar i handväskan och hittade en hundralapp som hon räckte fram.

"Här. Du kan ta med barnen till kiosken och köpa glass efter Olivers simskola."

"Mamma", ropade Sarah när Maria spände fast henne på nytt i barnstolen på den andra cykeln.

Celia gick snabbt in i huset och stängde dörren för att slippa höra Sarah. Hon fortsatte fram till köksbänken, grep hårt om kanten med båda händerna och försökte dra några djupa andetag.

Genom köksfönstret såg hon hur Maria cyklade iväg med Sarah bakom sig. Oliver kämpade på sin lilla cykel, hans blå keps var nertryckt över det ljusa håret och benen rörde sig ivrigt för att han inte skulle komma på efterkälken.

Hon hade gjort det igen, lämpat över allting på Maria istället för att själv ta hand om sina barn. Men Carstens kalla blick innan han lämnade henne gjorde det omöjligt att uppträda normalt.

Jag orkar inte.

Efter en stund tog hon fram ett glas och fyllde det till hälften med kranvatten. Hon hämtade en tablett från burken i necessären och stoppade den i munnen.

Handen darrade när hon lyfte glaset mot munnen.

Det var en vansinnig idé att ställa till med en stor inflyttningsfest, varför förstod han inte det? Celia hade nog sett hur de andra föräldrarna tittade på henne när hon satt vid poolkanten. Hon hade känt att det var någonting som inte stämde i samma stund som hon presenterat sig.

Den där Nora hade också reagerat när hon begrep vem Celia var. Pratade om grannarnas uppfattning. Häromdagen hade Celia hört en av de engelsktalande hantverkarna säga något liknande när han inte visste att hon lyssnade. Att grannarna var upprörda över bygget och den stora bryggan.

Celia såg ut genom fönstret igen men nu hade Maria och barnen försvunnit utom synhåll.

Glaset kändes plötsligt tungt i handen.

Celia ställde ifrån sig det och fortsatte till sovrummet för att byta kläder. Hon hade blivit svettig när hon cyklade genom skogen med Sarah i barnstolen.

Hon öppnade den mellersta byrålådan för att ta fram en ren tröja, men blev stående.

De olika plaggen låg prydligt ovanpå varandra i högar, men visst hade hon lagt den rosa toppen från Michael Kors överst? Den var alldeles ny och hon hade varit försiktig när hon packade upp den. Nu låg den under en marinblå tröja istället för tvärtom.

Celia lät handen glida över tyget och försökte komma ihåg hur det hade sett ut. Mindes hon så fel? Eller hade Maria varit där? Men hon hade ingenting att göra i deras sovrum, och Carsten brukade aldrig gå i hennes lådor.

En rörelse i ögonvrån fick Celia att vända sig om och se ut genom fönstret igen.

Men stranden var tom utanför.

Kapitel 19

Julia hade somnat i soffan på verandan efter en lång dag i solen. Det ljusa håret var lite svettigt runt tinningarna och hon sög på tummen i sömnen. Nora snuddade med läpparna vid hennes panna och drog fram telefonen för att ringa Jonas. Klockan var tre, då borde han vara vaken även om det var sex timmars tidsskillnad.

Nora väntade medan ringsignalerna gick fram på andra sidan Atlanten. Det här var Jonas sista flygtur före semestern, han skulle landa i Stockholm via Köpenhamn sent i morgon eftermiddag.

Nu väntade nästan fyra lediga veckor tillsammans i skärgården. Om två veckor skulle även Simon och Adam komma hem från Greklandsresan med Henrik.

Det räckte med att hon tänkte på pojkarna för att hon skulle börja längta. Hon skulle aldrig vänja sig vid att bara ha dem varannan vecka.

Telefonsvararen gick på och Jonas talade om att han inte kunde ta samtalet just nu. Den glada rösten fick som vanligt Nora att le.

Kanske ligger han fortfarande och sover, tänkte hon och talade in ett meddelande.

Hon lade ner telefonen och såg ut genom fönstret. I den starka solen syntes det alltför tydligt hur otvättade rutorna var. Men rosorna utanför blommade i rosa och rött.

Det var hennes granne, tant Signe, som planterat de vackra rosenbuskarna. Signe som testamenterat den över hundra år gamla Brandska villan till henne några år tidigare.

När Nora gick omkring och vattnade med Signes gamla plåtkanna kunde hon nästan känna hennes närvaro, en viskning i örat om mer vatten eller extra gödning.

Signe skulle ha fnyst åt paret som hon träffat vid poolen i dag, kallat dem nyrika och menat att de inte hörde hemma på ön.

Celia hade inte verkat särskilt bekväm när de satt där vid poolkanten. Hennes man, Carsten, var också speciell, så rastlös att det nästan smittade av sig.

Nora hade fått en stark känsla av att de försökt sortera in henne i ett fack men inte lyckats eftersom hon inte hade de vanliga klassmarkörerna på sig, inga smycken eller handväskor som gav en antydan om var hon hörde hemma.

Det knackade på dörren och en välbekant stämma hördes i farstun.

"Hallå. Är det någon hemma?"

"Kom in, Eva", ropade Nora. "Vill du ha lite kaffe? Jag har köpt färska bullar i bageriet."

Eva slog sig ner på en av stolarna i köket. Hon kavlade upp ärmarna på den löst sittande tröjan och sa med lurig min:

"Vi har blivit bjudna på fest. Till Carsten Jonsson och hans fru. Du vet, de som har byggt ute på Fyrudden. Filip träffade honom i mataffären och blev inbjuden på stående fot."

"Ska ni gå?" sa Nora och tog fram två muggar som hon fyllde med kokande vatten och några teskedar snabbkaffe.

"Skojar du? Det där bygget är årets snackis. Det är klart vi ska."

"Vi är också inbjudna. Jag träffade dem vid poolen i dag. Julia går i samma simgrupp som deras yngsta tjej."

Nora hämtade socker och en skvätt mjölk i kylskåpet och satte sig mitt emot Eva.

"Men jag är faktiskt kluven. Jag stod bakom Anna Agaton i kön till bageriet. Det var inga snälla saker hon hade att säga om Jonssons och det verkade inte som om hon brydde sig om vem som hörde henne."

Eva log.

"Jag lovar dig att Agatons kommer att gå dit ändå. Filip har hört att Carsten Jonsson bett Dykarbaren ta hand om både catering och gästlista. De har fått i uppdrag att bjuda in varenda kotte som betyder något i Sandhamn. Jag kan inte tänka mig att Agatons avstår, de vill väl också ta chansen att se det där schabraket som alla vi andra."

Nora såg Celia framför sig. Under tiden som de suttit vid bassängkanten hade hon oupphörligt plockat med vigselringarna, snurrat dem

runt runt medan flickorna försökte ta sina första simtag.

Glädjelöst.

Förstod hon hur mycket man skvallrade om hennes familj? Nora önskade att hon hade lyckats hålla masken bättre.

”Egentligen förstår jag mig inte på dem”, sa Eva.

Hon rörde runt i koppen så att det skvätte några droppar på bordet.

”Varför bosätter man sig på en sådan här ö om man är beredd att göra sig till ovän med hela grannskapet? Sandhamn är för litet för att man ska kunna göra som man vill. Det finns vissa regler som det inte går att strunta i.”

”De kommer säkert att lugna ner sig så småningom”, sa Nora. ”Efter fem sex år, precis som alla andra nykomlingar brukar göra.”

Hon blinkade mot Eva.

”Även om Carsten Jonsson inte verkar vara en man som böjer sig för andras vilja.”

”Han borde lära sig av den där familjen på Västern”, sa Eva. ”De som försökte sätta upp staket och stora skyltar om att stranden var privat. Minns du inte hur folk rev ner dem under vintern? Till slut fick de ge upp.”

Hon blev plötsligt allvarlig.

”Har du förresten sett att det ligger en massa ful sprängsten i hamnen, där strandpromenaden börjar? Det lär vara överbliven sten från Jonssons brygga som de inte har brytt sig om att forsla bort. Nu ligger den bara där och skräpar.”

”Är du säker på att den är deras?”

”Jag har inte sett några skriftliga bevis men det är vad som sägs på byn. Att stenen kommer från hans bygge.”

Eva ställde ifrån sig den rykande kaffekoppen på bordet och kupade båda händerna omkring den. Ångan steg mellan fingrarna.

”Det går inte att bryta mot traditionerna på den här ön. Då får man vara beredd på konsekvenserna.”

Onsdagen den 10 juli

Kapitel 20

Vad var det? Celia öppnade ögonen och såg sig förvirrat omkring.

Det var redan ljust ute, men hon fick en känsla av tidig gryning. De tunna strålarna som trängde in antydde att solen just stigit upp över horisonten. Kroppen kändes tung och inte alls utsövd.

Hon trevade efter mobilen för att se på klockan. Kvart över fem, då hade hon bara sovit i några timmar. Hon hade lagt sig långt före Carsten och låtsats sova när han gick till sängs. Sedan låg hon ändå vaken i flera timmar och lyssnade på hans andetag.

Hon sneglade på honom. Han sov på sin halva av sängen, på rygg, med munnen halvöppen och täcket över bröstet. Lika oberörd som vanligt.

Hon längtade efter tjocka engelska gardiner och nattmörker, inte nordiskt ljus som stack i ögonen och hindrade sömnen.

Det var lönlöst. Med en suck gled hon ur sängen och lyfte på gardinen. Ett mjölkigt dis mötte henne, solen hade inte riktigt trängt igenom dimslöjorna än.

Där fanns ingenting som kunde förklara varför hon vaknat. Det var alldeles vindstilla och vattnet vid strandkanten rörde sig knappt.

Celia svepte morgonrocken om sig och öppnade dörren så tyst hon kunde.

Carsten rörde sig inte när hon stängde. Det kom inga ljud från barnens sovrum och Celia fortsatte barfota till köksdelen.

Utanför fönstret stod rader av glesa trädstammar, här och där skymtade gröna plättar med blåbärsris. Om det hade varit någon annanstans, på en plats som hon själv valt, hade det varit vackert.

Försiktigt öppnade hon kylskåpet och tog fram ett mjölkpaket, hämtade en mugg och fyllde den till brädden.

Det hade ljusnat ännu mer.

Celia ställde in muggen i mikron för att värma mjölken men öppnade luckan precis innan den skulle plinga så att hon inte skulle störa barnen.

Ett ljud utanför fönstret fick henne att rycka till.

Det lät som en gren som gick av, det torra spröda ljudet av gammalt trä som bröts itu. Som om någon hade klivit omkring med en tung stövel.

Stenplattorna var kalla under hennes fötter, kylan fortplantade sig i kroppen. Celia rös till och kände hur håren reste sig på armarna.

På avstånd började några måsar skräna, det gälla skriandet kom utan förvarning, som om de plötsligt skrämts på flykten.

Det står någon utanför.

Tanken växte i huvudet. Att det inte fanns gardiner att dra för, eller persienner. Vad som helst som kunde förhindra insyn.

Det var Carsten som hade valt att ha det så oskyddat, för att släppa in ljuset.

Det bultade så hårt i bröstet att det gjorde ont men Celia vågade inte vända sig om. Istället stod hon kvar, med nerböjt huvud och hopknipna ögon.

Om jag inte ser efter finns det ingen där.

Muggens handtag trängde in i handen och hon tvingade sig själv att inte hålla så hårt. Andetagen blev häftigare.

Till slut vände hon sig om och stirrade mot det stora fönstret.

Det var tomt utanför.

Lättnaden var så stark att Celia inte kunde hålla sig på benen. Hon sjönk ner på golvet med ryggen mot kylskåpet. Handen darrade så mycket att hon spillde mjölk på stenplattan.

Uteplatsen såg ut precis som vanligt, förutom att den lilla vasen med ängsblommor som Sarah plockat hade vält omkull. Vattnet hade runnit ut på bordsytan och några blomblad hade fallit ner.

Allting hade varit inbillning.

Hon lyfte muggen till munnen och drack lite. Det smakade precis som när hon var liten och inte kunde sova, när mamma värmdes mjölk på AGA-spisen. Mamma brukade hälla i honung och kanel också.

Jag vill åka hem.

Celia drog upp knäna till hakan och lutade pannan mot knäskålarna.

I går hade hon mejlat bilder på Fyrudden till föräldrarna och sagt att allting var underbart i Sverige, att barnen älskade det nya huset och den soliga fina sandstranden utanför.

Hon satt kvar tills benen började somna. Till slut måste hon ändå ställa sig upp. Med en sista blick mot det stora fönstret gick hon tillbaka till sovrummet.

Carsten sov fortfarande i samma ställning. Han hade inte märkt någonting.

En gång skulle hon ha krupit nära, väckt honom och känt hans armar om sig. Det var på den tiden hon inte kunde låta bli att ta på honom.

Dörren till badrummet stod på glänt. Celia tvekade, hon borde inte ta en sömntablett så här sent, det var nästan morgon. Men hon gick och hämtade en i alla fall.

Just som hon kröp ner i sängen hördes ett skrapande ljud utanför huset, det lät som om det kom från ytterdörren.

Celia höll andan.

Sedan drog hon täcket över huvudet och hoppades att tabletten skulle verka fort.

Kapitel 21

”Sarah, lilla gumman, vi måste gå nu.”

Maria försökte skynda på Sarah utan att få henne på dåligt humör. Simskolan skulle börja om tjugo minuter men flickan hängde med huvudet vid matbordet, för trött för att äta sin ostsmörgås.

Maria önskade också att de hade sluppit cykla iväg, hon hade sovit dåligt och drömt konstiga drömmar hela natten. En gång hade hon vaknat till och trott att det var någon utanför fönstret, men sedan hade hon lyckats somna om igen.

Det bultade i bakhuvudet som om en rejäl huvudvärk var på väg.

”Vi får inte komma för sent till din fröken och din nya kompis”, sa hon.

”Du kanske kan leka med Julia i dag?”

Inget av barnen tyckte om att gå upp tidigt och Oliver låg förmodligen och sov fortfarande. Precis som Celia.

Carsten hade inte heller synts till men Maria visste att han brukade gå ut genom sovrummet för att springa på morgnarna. Ibland stannade han till i byn och tog en kaffe på bageriet.

Hon torkade av Sarah om munnen och tog undan hennes tallrik och mugg. Smörgåsen slängde hon, den var knappt halväten men det kunde inte hjälpas. Om de inte kom iväg nu skulle de inte hinna.

Maria lyfte upp väskan med handduk och badkläder och hängde den över axeln.

”Kom, Sarah”, sa hon. ”Vi måste gå nu.”

Sarah rörde sig inte ur fläcken. Maria fick böja sig ner och lyfta upp henne i famnen.

”Krångla inte nu”, sa hon lågt och gick bort mot ytterdörren.

Med ena handen tryckte hon ner handtaget samtidigt som hon balanserade Sarah på höften.

Sarah ville inte hjälpa till, utan sparkade ut med benet och träffade

väskan. Den började svänga och dunsade till på ryggen precis då Maria skulle öppna dörren. Hon snubblade framåt just som den for upp och råkade kliva med foten i något mjukt och smetigt.

Det vita, nej gråaktiga, åkte ner på nästa trappsteg samtidigt som dörren öppnades på vid gavel.

Det är blod, hann Maria tänka.

De vita fjädrarna stack ut från den döda fågelkroppen och båda vingspetsarna hade kletat ihop. Döda ögon på vardera sidan om huvudet stirrade på henne. Det hade kommit något rött på den gula näbben.

Maria försökte kväva skriket som hotade att välla fram.

"Blunda Sarah", fick hon ur sig och backade in i huset igen medan hon tryckte flickans ansikte mot axeln.

"Aj", klagade Sarah mot Marias tröja. "Aj, det gör ont."

Maria visste att hon höll för hårt men kunde inte låta Sarah se det som fanns därute.

Fågelhuvudet hade legat på sned eftersom någon omsorgsfullt skurit upp strupen. Snittet hade gapat mot henne, en klyfta i ett rött svalg. Blodet hade runnit nerför trappan och bildat mörka fläckar mot det ljusa träet.

En smutsig lapp låg bredvid. Någon hade textat orden "Försvinn härifrån".

"Släpp ner mig", tjöt Sarah mot Marias axel och fäktade med båda armarna. "Släpp ner mig. Jag vill inte vara hos dig."

Sarah slog på Maria med knytnävarna och lyckades nästan träffa det högra ögat.

Maria blinkade till och var nära att tappa balansen igen. Sarah vred sig ur hennes grepp. På ett ögonblick hade hon landat på fötterna medan Maria föll mot stengolvet med ryggen före. Precis innan Sarah slank undan fick Maria tag i kanten på hennes tröja och höll emot.

Sarah gallskrek medan Maria försökte komma på fötter igen. Genom den öppna dörren såg hon det förvridna fågelliket som spretade mot dem.

"Blunda, Sarah", ropade Maria. "Du får inte titta."

Kapitel 22

Jonas knuffade försiktigt på Nora innan han stängde av den gammeldags väckarklockan i plåt som just gått igång på nattduksbordet. Ett arv från Signe som Nora inte haft hjärta att slänga.

”Ska du eller jag gå med Julia till simskolan?” mumlade han i hennes öra.

Om jag blundar kanske han tror att jag fortfarande sover, tänkte Nora och tillät sig att ligga kvar med slutna ögon. Som om hon inte alls hade märkt att alarmet ringt flera gånger.

”Är du vaken?” viskade han.

”Mmm.”

”Vill du att jag ska ta Julia i dag?”

”Mmm.”

Nora borrade ner ansiktet djupare i huvudkudden.

Hon låg på mage, med ena armen och ena benet uppdraget. Visste att det var hon som borde gå upp så att Jonas fick sova. Det var hans första semesterdag, i går hade han kommit hem från USA. Hon hade fått hämta honom i Stavnäs med Snurran eftersom Waxholmsbåtarna slutat gå så dags på kvällen.

Men hon var så trött och han var så snäll.

Väckarklockan ringde igen och Nora hörde hur Jonas sträckte ut handen och tryckte på knappen som tog bort det infernaliska ljudet.

Tystnad, äntligen. Sova.

Nora låg fortfarande kvar i sängen när Jonas stack in huvudet genom dörröppningen en och en halv timme senare, men hon var i alla fall vaken.

”Vad du är snäll som gick med Julia i dag”, sa hon och gäspade en aning skuldmedvetet. ”Jag kan göra det resten av veckan, jag lovar.”

Jonas gav henne en klapp på kinden och Nora kurade belåtet ihop sig

under täcket igen. Han drog upp rullgardinen så att solljuset strömmade in. Det skulle bli ännu en fin dag.

"Minns du förresten att jag berättade om det där paret som byggt på Fyrudden?" mumlade hon mot kudden. "Carsten och Celia Jonsson. Vi är bjudna på fest hos dem på lördag. Eva och Filip ska också dit."

Jonas hämtade väskan med racket och bollar från garderoben och knölade ner en blå handduk med SAS logga. Han hade nämnt att han skulle spela tennis med Filip.

"Det är faktiskt rätt märkligt", fortsatte Nora och rullade över på rygg. "Han har bjudit in till en jättestor fest och samtidigt gör han en massa saker som retar upp folk."

"Vad menar du?"

Nora lade armarna bakom huvudet. Utanför fönstret var det klarblått, ett jetflygplan måste just ha passerat eftersom ett långt vitt streck syntes på himlen.

"Carsten har redan lyckats göra sig till fiende med sina närmaste grannar, paret Agaton, och de flesta tycks vara irriterade över byggarbetarna som farit fram och tillbaka på ön. Över allting som de kört ner med sina stora fyrhjulingar. Visste du att det kan ta tjugo år för en ljungkvist att växa upp igen?"

"Om det känns jobbigt är det kanske bättre att vi stannar hemma."

Jonas kunde vara så praktisk ibland.

"Men det vore kul att se det där huset...", sa Nora och skämdes lite grann över sin nyfikenhet.

"Vi gör som du vill", sa Jonas med ett leende.

Nora visste inte riktigt vad hon ville. Men något sa henne att den där festen inte skulle bli som Carsten Jonsson tänkt sig. Om hon hade varit i hans situation skulle hon aldrig ha kommit på tanken att ställa till med kalas.

Kapitel 23

Carsten satt i en av solstolarna på altanen och stirrade ut över havet. Det var en vacker dag men han hade inte tid att beundra utsikten. Gång på gång drogs blicken till den andra udden, där Agatons bodde. Det gick inte att se huset men han visste exakt var det låg.

På bordet stod en halvfull kopp med svart kaffe. Mobiltelefonen låg bredvid, det svarta skyddet i krokodilläder glimmade i solen.

Carsten vred på huvudet när han hörde Eklunds steg bakom ryggen. Han visste att hans ögon inte gick att se bakom de mörka solglasögonen men struntade i att ta av dem.

"Är ni klara?" sa han.

"Killarna har spolat av trappan och stoppat ner alltsammans i en svart sopsäck", sa Eklund. "Vi tar med den när vi åker till byn i eftermiddag. Den får gå direkt till sopstationen."

Carsten funderade.

"Har du någon aning om var den kommer ifrån?" sa han. "Eller vem som skrev lappen?"

"Inte den blekaste."

Mats Eklund följde Carstens blick mot udden där Agatons bodde.

"Som vi talade om förut finns det en och annan på ön som inte gillar det här bygget", sa han efter en liten paus. "Man vet aldrig riktigt härute i skärgården. Det har varit några gliringar när killarna ätit lunch på Vårds-
huset. Och folk kan göra riktigt dumma grejer om de har fått för mycket att dricka."

Det lät nästan som om Eklund tyckte att Carsten fick skylla sig själv.

"Jag vill att ni sätter upp rörelsestyrda utomhuslampor runt huset", sa han. "Du får se till att de kommer på plats så snart som möjligt. Två kameror ska upp också, över entrén och framsidan."

"Måste man inte ha tillstånd för sådant?"

Carsten brydde sig inte om att svara.

efon?

Ett motorljud fångade deras uppmärksamhet. Vid bryggan höll Öberg precis på att lägga till med sin utombordare. Som om hon kände sig att de betraktade henne hejdade hon sig och såg rakt på Eklund.

Carsten noterade att han var den som först vek undan med blicken.

Linda Öberg böjde sig över motorn igen och förtöjde båten. Sedan plockade hon upp sin tygväska från durken och klev i land på bryggan.

"Linda, så bra att du kunde komma in tidigare i dag", sa Carsten så snart hon kom inom hörhåll. "Får jag prata med dig en stund?"

"Visst."

"Det har varit en hel del uppståndelse här på morgonen", sa han och ändrade ställning i rottingstolen så att han kunde se henne ordentligt.

"Är det något som har hänt?"

Linda rynkade pannan så att ett djupt veck blev synligt mellan ögonbrynen.

"När Maria skulle cykla iväg med Sarah till simskolan i morse hittade hon en död fågel på yttertrappan."

"Vad menar du?"

Linda rättade till gummibandet runt hästsvansen.

"Någon har skurit halsen av en fiskmåsk och lagt den utanför vårt hus med ett meddelande att vi ska försvinna härifrån. Maria och Sarah upptäckte den när de öppnade dörren för att ge sig iväg till simskolan. De blev ordentligt uppskrämda och det var väl det som var meningen."

"Oj." Linda förde en hand till munnen. "Hur är det med dem?"

"Vi vet inte vem som ligger bakom", sa Carsten. "Den bara låg där när Maria öppnade dörren."

"Misstänker ni någon?"

Carsten skakade på huvudet.

"Vi får hoppas att det var ett smaklöst påhitt av några snorungar som inte har bättre för sig."

"Det finns alltid tokdårar", fyllde Eklund i.

Den döda fågeln hade varit förvånansvärt smetig, Carsten var glad att polackerna funnits tillhands för att ta hand om kadavret och skura av trappan.

...en fågeln är borta nu", sa han till Linda. "Du behöver inte vara orolig att gå in i huset. Det är rent på förstubron och det syns nästan ingenting av blodfläckarna."

"Vad tänker du göra?" sa Linda.

Carsten ryckte på axlarna.

"Det finns inte så mycket att välja på när någon kommer på något så idiotiskt."

"Du kan alltid polisanmäla händelsen", föreslog Eklund.

Carsten blev tvungen att skratta åt hans naivitet.

"Varför skulle jag bjuda tidningarna på något sådant? Det skulle bara slå tillbaka mot mig och familjen."

Han tog av sig solglasögonen.

"Detta har inte hänt", sa han. "Förresten känner inte Celia till något om fågeln. Hon låg och sov när Maria hittade kadavret och gör det fortfarande."

"Men Sarah var väl med?" sa Linda.

Hon hade rätt på den punkten men han hade tagit hand om det.

"Sarah är så liten", sa han. "Hon fattar inte vad som hände. Jag har redan sagt till henne att det ska vara vår hemlighet. Och Maria kommer att få extra betalt den här månaden som plåster på såren. Så länge hon lovar att inte prata om det."

Linda flyttade tygkassen från den ena axeln till den andra.

"Vad kan jag hjälpa till med?" sa hon.

"Jag vill att du talar med Maria så att hon verkligen förstår att hon måste hålla tyst. Det är kanske bättre om du gör det. Som kvinna menar jag. Annars hade jag bett Celia men hon känner inte till någonting."

Carsten nickade åt sovrummet där Celia låg och sov. Rullgardinen var fortfarande nerdragen.

"Jag vill absolut inte att Celia får reda på vad som hänt."

Han visste att hon skulle bli hysterisk om hon fick höra talas om saken.

Han sänkte rösten en aning.

"Maria fick en chock och ligger och vilar. Men hon kommer över det, i hennes ålder är det lätt att lägga en sådan här sak bakom sig. Huvudsaken är att det inte blir ännu mer skvaller på ön."

”Pappa”, sa Oliver från dörröppningen. ”Får jag spela på din telefon? Mamma sover.”

Alltid detta tjat om mobilen.

”Nej. Du vet mycket väl att du inte får röra våra mobiler.”

Oliver försvann in i vardagsrummet med slokande axlar.

”Det här får inte komma ut på byn”, sa Carsten och såg på Linda och Mats Eklund. ”Är vi överens?”

Han tänkte inte låta något förstöra inflyttningsfesten. Inbjudningarna hade gått ut och förberedelserna var långt gångna. Han var fast besluten att vinna över motståndet på byn. Visst kunde han kriga men ibland fungerade en charmoffensiv ännu bättre. Han visste precis hur de sura minerna skulle vändas i beundran.

Allting måste vara perfekt på lördag.

Kapitel 24

En knackning på sovrumsdörren väckte Maria. Hon kände sig yr och groggy, nästan bortdomnad. T-shirten var fuktig mot huden.

Långsamt kom minnet tillbaka.

Den döda fågeln på trappan, de hemska orden på den där smutsiga papperslappen.

Hon kunde inte låta bli att se ut genom fönstret för att försäkra sig om att ingen stod och tryckte utanför.

Carsten hade kommit rusande och ryckt åt sig Sarah. Sedan hade han gett Maria en sömntablett och föst henne i säng innan någon annan hann vakna.

Hur länge hade hon sovit? Det var så varmt i rummet, det måste vara sent på eftermiddagen.

Maria sträckte ut handen efter mobiltelefonen, men innan hon fick tag i den öppnades dörren och Linda Öberg steg in i rummet med ett glas apelsinjuice i handen.

Maria kände sig obehagligt blottad, hon ville inte ligga i bara tröja och trosor framför Linda.

"Hur mår du?" sa Linda och slog sig ner på sängkanten.

Maria famlade efter påslakanet som låg i en trasslig hög vid fötterna och drog det över sig.

Linda höll fram juicen men när Maria inte tog glaset ställde hon ifrån sig det på sängbordet.

"Vad är klockan?" mumlade Maria.

Det var en ansträngning att få fram orden, läpparna kändes tjockare än vanligt. Jag ska aldrig mer ta en sömntablett, lovade hon sig själv.

"Lite efter fyra, du har sovit ett bra tag. Det var nog vad du behövde, du måste ha fått en rejäl chock i morse."

"Det var så läskigt", viskade Maria och kände hur gråten pressade på när

hon tänkte på den till hälften avskurna fågelstrupen. Den vita kladdiga fjäderdräkten som hon nästan satt foten i.

Men hon ville inte bryta ihop inför Linda.

"Carsten bad mig prata med dig", sa Linda efter en liten stund.

"Varför då?"

Linda korsade armarna över bröstet. På så här nära håll kunde Maria se de små ärren efter acne som bredde ut sig över kinderna i ett oregelbundet mönster. Det hade hon inte lagt märke till tidigare.

"Han vill inte att du ska säga något om den där fågeln till Celia. Hon känner inte till det som har hänt."

"Men det går ju inte", utbrast Maria. "Sarah var också där."

"Sarah kommer inte att komma ihåg det här. I morgon är det glömt, hon är så liten. Carsten har redan pratat med henne och sagt att det ska vara deras hemlighet."

"Så jag ska låtsas som om ingenting har hänt?"

Linda nickade.

"Jag har sagt till Celia att du inte mår så bra i dag. Att du har fått solsting. Det händer ibland i skärgården när solen ligger på."

Maria kröp ihop, med kudden mot ryggen.

"Det är bäst om du inte pratar med någon om det här", fortsatte Linda. "Carsten vill inte ha något skvaller på byn, det var han tydlig med. Hantverkarna får inte heller prata om det. Han vill inte att Celia ska bli orolig."

Celia skulle skyddas. Men jag då, ville Maria protestera, vem tänker på mig? Det var ju jag som hittade måsen.

Hon såg den framför sig igen.

"Så jag ska bara låtsas som om det regnar?" sa hon och struntade i att hon upprepade sig.

"Carsten sa att du skulle få extra betalt den här månaden, som kompensation."

"Hur mycket då?" försökte Maria fräsa men hon hörde att hon lät ynkelig istället för ilsken.

Hon var fortfarande så trött.

"Det sa han inte. Men det kommer säkert att bli en hygglig slant. Han är nog beredd att betala för att du inte ska berätta något för hans hustru."

När Maria inte sa något lade hon till.

”Vi vill ju att familjen ska trivas här, eller hur?”

Maria kände att Linda förväntade sig någonting, att Maria skulle hålla med. Men hon var så omtöcknad, det enda hon kunde tänka på var att lägga sig ner och sova igen.

”Jag vill åka härifrån”, viskade hon.

Nu började tårarna rinna, de gick inte att hejda.

Linda såg osäker ut, som om hon inte riktigt visste hur hon skulle hantera Marias gråt.

Hon reste sig från sängkanten, gick fram till fönstret och öppnade det på vid gavel så att frisk luft strömmade in i rummet.

”Det vore nog inte så bra”, sa Linda utan att vända sig om. ”Då kommer Celia att fråga varför du vill sluta. Hur tror du att hon skulle reagera när hon får reda på orsaken?”

Hon satte fönsterhaken i den lilla öglan och betraktade sitt verk.

”Jag kan inte tänka mig att Carsten kommer att gå med på det heller. Vad skulle barnen säga om du bara försvann så där?”

Maria snyftade till.

”Såja”, sa Linda i vänligare ton och gick mot dörren. ”Så farligt är det inte. Ta och vila dig nu så ses vi i morgon. På lördag ska det vara stor inflyttningsfest. Då måste du vara på fötterna igen.”

”På lördag?” viskade Maria och mindes festen som Carsten pratat om i måndags kväll.

Celia hade inte varit förtjust i tanken, hade inte velat dras med i diskussionerna om mat och dryck eller gästlistans omfattning. Varje gång Carsten försökte ta upp frågan kom Celia med en ursäkt.

Men Maria hade också märkt blickarna från de andra föräldrarna runt poolen när Sarah hade simskola, visste att det skvallrades om familjen Jonsson. Hon kunde förstå Celias tvivel.

”Glöm inte att dricka din juice så att du får i dig något”, sa Linda och gick ut ur rummet. ”Jag hjälper till med barnen i dag så att du kan ta igen dig.”

Maria kröp ihop under täcket. Det var snällt av Linda att ta hand om ungarna men sättet hon sa det på gav Maria skuldkänslor.

Jag vill åka hem, viskade hon med ansiktet i kudden.

Torsdagen den 11 juli

Kapitel 25

Morgonmötet var avslutat och med tekoppen i handen gick Thomas in på sitt arbetsrum. Luften kändes kvav, han öppnade fönstret på glänt innan han satte sig framför datorn för att beta av mejlen som samlats under natten.

Dagens genomgång hade bland annat handlat om en rad bilstöldar som ägt rum i den rikare delen av distriktet, Saltsjöbaden. Enbart fordon från lyxsegmentet hade tillgripits, Mercedes, BMW och några Lexus. Fordonen hade varit försvunna från garageuppfarten när ägarna kom ut på morgonen och tillvägagångssättet antydde att det rörde sig om en stöldliga från de baltiska länderna. Det innebar med all sannolikhet att de stulna bilarna redan skeppats iväg till andra sidan Östersjön.

Datorn tuggade.

Det var inte precis som om det drabbade någon fattig, tänkte Thomas och drack upp det sista i muggen. Tepåsen hade legat i alldeles för länge, alltsammans smakade garvsyra.

Det skulle bli skönt med semester. De hade bestämt sig för att saxa ledigheten med fjorton dagar för Elins skull och Pernilla hade börjat. Hans fyra veckor började på måndag och planen hade varit att den här veckan jobba undan en del av det som samlats på skrivbordet under våren.

Det hade gått så där.

Varje dag drev han på för att uppfylla måltalen för uppklarandeprocen-ten men sanningen var att han inte brydde sig ett dugg om de försvunna lyxbilarna eller deras ägare.

Rummet var som en bastu och Thomas kände sig okoncentrerad och rastlös.

Högarna på skrivbordet lockade inte det minsta. Om det åtminstone

hade varit fredag, då hade han kunnat åka till Harö direkt efter jobbet.

Thomas ställde upp dörren för att få lite korsdrag och gick tvärsöver korridoren till Arams rum. Barmhärtigt nog låg det i skugga så här dags och var betydligt svalare.

"Hur går det med målsägarna?" sa han till Aram som fått ärendet med de stulna lyxbilarna på sin lott. "Jag förmodar att de förgyller din tillvaro?"

Kollegan gav honom först ett mörkt ögonkast. Sedan sjönk han tillbaka mot ryggstödet och suckade.

• "Undrar du på riktigt eller försöker du bara håna mig?"

Thomas slog sig ner i besöksstolen och lade det ena benet över det andra.

Han visste att Aram skulle göra sitt bästa även om chanserna att få tillbaka fordonen var små. Försäkringsbolagen skulle nog få punga ut med en hel del.

Bredvid Arams dator stod en bild av hans fru Sonja och deras två små döttrar. Det skilde bara ett år mellan Elin och Arams yngsta dotter, Maryam, och flickorna gick bra ihop.

"Har du någonsin funderat över att byta bana, göra något annat än att jobba som polis?" kastade han ur sig.

Aram såg förvånat på honom.

"Faktiskt inte", sa han.

"Aldrig?"

"Nej. Jag har velat arbeta som polis så länge jag kan minnas. Från den dagen då vi kom till Sverige och jag visste att vi fick stanna här."

Thomas mindes det han berättat om flykten från Irak. Aram och hans familj hade levt under ohyggliga förhållanden innan de till slut kom till Sverige, en lillasyster hade avlidit på vägen. Det hade tagit lång tid innan den assyriska familjen beviljades uppehållstillstånd.

Vänskapen med Aram hade öppnat Thomas ögon för de nya hårda vindarna som blåste i det svenska samhället. Den tilltagande främlingsfientligheten, rasismen som bredde ut sig. I det senaste riksdagsvalet hade ett öppet nationalistiskt parti för första gången valts in.

Aram gav Thomas en forskande blick.

"Varför frågar du?" sa han.

Skulle han säga något om det som malde i huvudet på honom? Eriks

förslag, tankarna som kom och gick. Han visste att Aram skulle lyssna. Men nu tvekade han. Det var för tidigt.

”Jag bara undrade”, sa han och reste sig. ”Lycka till med bilägarna. Säg till när du vill äta lunch så kan vi göra sällskap.”

Kapitel 26

Celia hade haft huvudvärk hela eftermiddagen och legat med fördragna gardiner i sovrummet. Det spände kring tinningarna trots värktabletterna. När hon nu kom ut i vardagsrummet satt Maria i soffan med Sarah och Oliver och tittade på ett barnprogram på tv. Sarah halvlåg i Marias knä och Oliver lutade huvudet mot hennes axel.

Klockan närmade sig halv sju, förstod inte Maria att det var dags att laga middag?

"Maria", sa Celia. "Det vore bra om du kunde ge barnen mat nu så att det inte blir för sent."

Hon väntade men ingenting hände.

"Maria", sa Celia, den här gången lite högre.

Barnflickan flög upp från soffan.

"Förlåt, jag hörde inte att du sa något."

Celia gned sig över den bultande pannan och försökte behålla lugnet. Carsten hade åkt in till Stockholm över dagen och skulle komma tillbaka med en taxibåt vid niotiden. Det hade legat ett kortfattat meddelande på byrån när hon vaknade på morgonen.

"Det börjar bli dags för barnens middag", sa Celia igen.

"Vad vill du att jag ska göra i ordning till dem?"

Celia öppnade kylskåpet på vid gavel så att Maria kunde se vad som låg på de olika hyllorna.

"Kan du inte bara laga någonting som barnen tycker om", sa hon. "Du behöver inte fråga mig varenda gång. Hitta på något, vad som helst."

Celia tvingade sig att le mot Maria för att ursäkta sitt skarpa tonfall. Det var inte barnflickans fel att det inte var bra mellan henne och Carsten, men Maria verkade inte ha tagit illa upp.

"Ska du äta med ungarna?" sa hon och började öppna ett paket med färdiglagade köttbullar.

Celia förstod att hon tänkte laga köttbullar och makaroner, den svenska paradrätten.

Hon skakade på huvudet.

”Jag är inte så hungrig. Jag väntar tills Carsten är tillbaka.”

Hon hade köpt skaldjur i öns lilla deli och lagt en flaska vitt vin på kylning precis som hon brukade göra när Carsten kom hem sent. Han var noga med maten, avskydde feta såser och onödiga kalorier. Carsten var mer noggrann med att hålla vikten än hon själv.

När han kom tillbaka och barnen sov skulle hon försöka prata med honom igen. Han hade känts så långt borta de senaste dagarna, så svår att nå.

”Hur många gäster blir det på lördag?” sa Maria medan hon tog fram en av de större kastrullerna för att koka pastan.

Celia kunde inte låta bli att granska sitt hår i kylskåpets blanka stållyta. Fukten från havet gjorde det krusigt istället för vågigt. Det var svårt att få det snyggt i mer än fem minuter efter att hon fönat det. Carsten tyckte om när det låg i tunga lockar över axlarna.

Men det var länge sedan han smekt henne över håret eller tvinnat en lock mellan fingrarna.

Nu insåg hon att Maria hade frågat henne om någonting.

”Förlåt, vad sa du?”

”Blir det många gäster på festen?”

Celia ville inte tänka på hur många som skulle komma. På dem som skulle inspektera och beskåda henne som en köttbit i en mataffär.

”Bortåt hundrafemtio personer tror jag att det blir”, svarade hon. ”Jag tror i alla fall att Carsten har beställt catering åt så många.”

Hon strök sig över håret för att få det att ligga plattare.

”Den där Dykarbaren har lovat att allting ska vara på plats till klockan fem”, sa hon. ”Barnen måste vara omklädda och klara senast kvart i sex så att de kan vara med och hälsa när gästerna börjar komma. Sedan får du ta hand om dem så att de inte är i vägen.”

Maria nickade.

”Förresten”, sa Celia. ”Jag ville fråga dig om en sak. Det har blivit några mörka fläckar på yttertrappan, råkar du veta var de kommer ifrån?”

Maria vred om vattenkranen för att fylla pastakastrullen. Det plaskade om vattnet, några droppar stänkte utanför på bänken och rann ner på golvet.

Noggrant torkade hon upp dem med en wettextrasa.

"Nej", sa hon över axeln. "Ingen aning."

"Jag såg dem redan i går", fortsatte Celia, "men glömde ta upp det då. Det ser ut som om någonting svart har runnit ut, från en trasig soppåse kanske. Du har inte lagt märke till dem tidigare?"

Maria böjde sig ner för att ta fram en stekpanna ur lådan bredvid spisen.

"Nej", mumlade hon igen.

Celia suckade. Det var nog Maria som ställt ifrån sig en läckande soppåse men inte ville erkänna det.

Sak samma, hon fick prata med Carsten om fläckarna lite senare. Någon av hantverkarna kanske kunde få bort dem, anslars fick de väl byta två av trappstegen.

Celia öppnade kylskåpet igen och tog fram flaskan med vitt vin trots att huvudvärken inte ville ge med sig. Hon vred av kapsylen och hällde upp ett glas.

"Jag går ner till bryggan en liten stund."

Barnen satt kvar i soffan men märkte inte att hon passerade. Sarah hade fortfarande baddräkten på sig och Oliver hade hämtat sin nalle som han höll i famnen. Celia visste att han passade på när Carsten inte var där. Carsten tyckte att Oliver var för stor för att hålla på med gosedjur.

Celia sneglade på dem, skulle hon sätta sig en stund hos barnen istället?

Just då hoppade Sarah ner från soffan och sprang bort till Maria. Hon slog båda armarna om Marias ben och kramade henne hårt.

Maria ställde ifrån sig kastrullen och lyfte upp flickan med ett leende.

"Vill du hjälpa till att laga mat?" sa hon och pussade Sarah i pannan.

"Kom så gör vi det tillsammans."

Celia fortsatte ut på altanen med glaset i handen.

Kapitel 27

Celia gick bort till den lilla uteplatsen innanför bryggfästet där kvällsolen låg på. De hade flera grupper med trädgårdsmöbler utanför huset och en matplats på altanen. Men hon föredrog den här, den som stod lite i skymundan från det stora huset.

Hon ställde ifrån sig glaset på det låga fyrkantiga bordet och sjönk ner på den ena adirondackstolen. Solen var fortfarande varm fastän klockan närmade sig sju på kvällen, hon frös inte trots shortsens och det urringade linnet.

Carsten hade sagt att det brukade bli kyligare på kvällarna i Sverige, men den här veckan hade det varit varmt och skönt.

Hon hoppades att det skulle hålla i sig till på lördag, ville inte ha alla människor inomhus vilket skulle bli följden om det regnade.

Att gästerna skulle vilja titta på huset förstod hon, liksom att Carsten inte skulle ha något emot det. Tvärtom, hans barnsliga förtjusning hade varit tydlig när de anlände till Sandhamn. Det var under hans värdighet att så ivrigt vilja visa upp sin egendom. Det förminskade honom. Så gjorde man inte. I varje fall inte i England.

Men han kom inte därifrån, påminde hon sig. Carsten var svensk. Och det var ingen idé att hon ältade inflyttningsfesten längre, den skulle gå av stapeln vad hon än tyckte om det.

Celia sträckte sig efter vinet. Sauvignon Blanc, Marlborough. Det hade den rätta eftersmaken av gröna krusbär som hon tyckte om. Dog Point, hette märket. Det hade varit ett passande namn för den här platsen istället för det pittoreska Fyrudden.

Ett högljutt bankande fångade hennes uppmärksamhet.

Celia vred på huvudet och upptäckte en av hantverkarna en bit bort på stranden, nedanför ett litet tallbuskage som växte precis i strandkanten.

Han höll på med det nya staketet som skulle inhägna hela tomten ända

ner till vattenbrynet. Det måste visserligen bli en grind i staketet, en eftergift åt öns traditioner så att det gick att passera, men Carsten hade försäkrat henne att den alltid skulle hållas låst.

”Man kan inte rå för om man tappar bort nyckeln”, hade han blinkat.

Det skulle bli skönt att få staketet på plats. Hon tyckte inte om att det var så öppet, att vem som helst kunde vandra förbi huset.

Hantverkaren hade upptäckt att hon betraktade honom och höjde handen till hälsning. Det var den långa, han med ljust hår. Han som verkade jobba närmast Mats Eklund.

Celia lyfte en hand för att inte verka oartig. Helst ville hon inte ha någon närmare kontakt, hon var trött på hantverkarna som sprang på tomten.

Men det kunde inte hjälpas, i varje fall inte om de ville få det sista färdigt.

Hon längtade särskilt efter att gästhuset skulle stå klart så att hon kunde bjuda över vänner från England, kanske Sophie och hennes familj. Hon måste ha någonting att se fram emot.

Och det skulle bli skönt att få iväg alla arbetare, slippa känna sig påpassad av människor som dök upp när hon minst anade det. Häromdagen hade hon klätt om i sovrummet när hon upptäckte en skepnad utanför fönstret. En av snickarna passerade bara sekunder efter att hon stått nästan naken framför den stora spegeln. Hastigt hade hon fällt ner persiennerna så att ingen kunde se in. Men det gick inte att få bort känslan av att han smygtittat.

Carsten hade i alla fall fått arbetarna att jobba både helger och kvällar för att bli klara så fort som möjligt. Men på lördag skulle de sluta några timmar före Carstens fest.

Det var så hon tänkte på den. Carstens fest.

Ljudet av röster trängde igenom tankarna. Celia såg upp, en äldre man hade dykt upp på stranden bredvid den polske snickaren.

Han verkade hetsig och Celia hörde att han talade högt på svenska. Men hon kunde inte förstå de upphetsade orden. Hantverkaren slog ut med händerna.

Celia sjönk tillbaka så att de inte skulle upptäcka att hon låg där. Höll andan.

Till slut tystnade rösterna.

När hon kikade dit såg hon en rygg försvinna in i skogen.

Celia drog in luft igen och tog en stor klunk från vinglasen. Hon blundade och försökte få de spända nerverna att slappna av.

Plötsligt skymdes solen. Celia ryckte till så hastigt att hon skvimpade ut vin på ena låret.

”Ursäkta, det var inte meningen att skrämma dig.”

Orden uttalades på svenska men var kraftigt färgade av en främmande accent.

När Celia tittade upp blev hon omedelbart bländad.

Mannen som tilltalat henne stod mitt i solen, det enda hon kunde uppfatta var ett huvud i ett klot av ljus. Den kraftiga glorian runt håret gjorde det omöjligt att urskilja några ansiktsdrag.

Hon skuggade ögonen med ena handen för att se bättre.

Mannen steg ur ljuscirkeln och Celia insåg att det var den polske hantverkaren som stod framför henne. Han bar en rejäl hammare i handen, den hade fått några färgfläckar på handtaget.

”Ursäkta”, sa han. ”Det var den där grannen igen. Han som klagat hela tiden. Han gillar inte det nya staketet, men jag sa till honom att gå sin väg.”

Celia tittade osäkert på honom.

”Du får prata med min man”, sa hon och hoppades att han skulle försvinna.

Det verkade inte som om han förstod vinken.

”Stör jag dig när jag sätter upp staketet?” fortsatte han. ”Jag kan fortsätta i morgon om du vill.”

”Det är ingen fara, fortsatt du. Ju snabbare det kommer upp, desto bättre.”

Hon började torka bort vinet på låret men drog åt sig handen när hon insåg att han följde hennes rörelser med blicken.

Plötsligt kändes shortsens alldeles för korta.

”Ljudet gör mig ingenting”, sa hon snabbt för att få iväg honom. ”Det är säkert.”

”Det är bara att säga till annars”, sa han och vände sig om.

Hammaren svängde i takt med stegen när han försvann.

Fredagen den 12 juli

Kapitel 28

Morgondimman låg tät över havet när Carsten öppnade ytterdörren och klev ut på trappan. Fukten slog emot honom som en våt vägg. De tjocka dimstråken löste upp omgivningen och bäddade in alla ljud. Inte ens fågelkvitter trängde igenom den gråvita massan.

Långt borta tjöt mistluren.

Spåren efter fågeln hade inte försvunnit fullständigt, mörka skuggor låg kvar på förstubron och de översta trappstegen, men man var tvungen att känna till sanningen för att begripa vad de berodde på.

Carsten började jogga söderut, i riktning mot Trouville. Mobiltelefonen satt fast i armhållaren, ifall Anatolij skulle ringa, det var redan förmiddag i Moskva.

Innan Carsten gav sig iväg hade han skickat ett sms: *Call me!* Sedan hade han dragit på sig löparskorna för att få utlopp för rastlösheten som rörde sig i kroppen.

Under veckan hade han mejlat olika frågor till både Sergej och Roman men informationen som kom tillbaka var vag och otillfredsställande, inte alls lika exakt som den brukade vara.

Oroskänslan växte.

Ledningen i Moskva borde stå på tå, istället fick han diffusa förklaringar på sina frågor och Anatolij ringde inte tillbaka trots flera meddelanden.

I bakhuvudet låg tankarna på den ryska advokatbyrån. Hade det trots allt funnits substans bakom Beketovs bud?

Borde han ha varit mer lyhörd?

Men Anatolij hade försäkrat att allting hade runnit ut i sanden, att det inte var någonting att bry sig om längre.

Carsten sprang precis ovanför vattenbrynet. Här var sanden hård och

fuktig, de nya Nikeskorna lämnade breda avtryck efter sig. Efter en stund ökade han takten, sprang uppför en slänt bakom ett sommarhus med nerdragna rullgardiner.

Varför hörde Anatolij inte av sig?

Han var framme vid Trouvillestranden, dimman höll på att lätta och det gick att urskilja konturerna av öarna mittemot. Landtungan som gick ut mellan lilla och stora Trouvillestranden syntes svagt.

Just då började telefonen vibrera i midjan. En gäll signal skar sönder morgontystnaden.

Carsten stannade mitt i steget. Samtalet kom från Ryssland. Det var på tiden.

"Hello?"

"Carsten, hur mår du?"

Anatolijs välbekanta röst i luren med sin typiska nasala accent.

"Det är bara bra", sa Carsten trots oron.

Med telefonen i handen gick han bort till en tall och lutade sig mot den, började automatiskt stretcha lårmusklerna.

"Hur går det?" sa han och fick anstränga sig för att inte låta andfådd i luren.

"Jag ber om ursäkt för att jag inte har ringt tidigare, men jag har suttit i många möten de senaste dagarna. Tyvärr har jag dåliga nyheter."

Carsten stelnade till.

"Vad pratar du om?"

"Tidpunkten för börsnoteringen. Det verkar som om det finns invändningar ..."

Anatolij avbröt sig.

Carsten stod fullkomligt stilla som om minsta rörelse från hans sida skulle vara avgörande för ett negativt eller positivt besked.

"Jag har fått illavarslande signaler från GZ3", sa Anatolij. "Det verkar som om de vill skjuta på börsnoteringen."

"Vad anger de för skäl?"

Carsten hörde sin egen röst utifrån, som om den kom från en annan person.

"De säger att tiden inte är mogen."

Carsten såg ut över horisonten. Härifrån hördes mistluren tydligare. Men det mjölkaktiga diset höll på att upplösas.

"Vi har arbetat för den här börsnoteringen i flera år", sa han och betonade varje ord. "Allting går enligt plan, vi är nästan framme."

"Jag vet det."

De hade redan investerat miljoner i juridiska och finansiella rådgivare. Tagit de rätta kontakterna i administrationen eftersom ingen börsnotering i Ryssland var genomförbar utan känningar högre upp. Vägen till börsen i New York låg vidöppen, mållinjen var i sikte.

"Det är för sent att ändra sig nu", sa han.

Det var olycksbådande tyst i luren.

"Anatolij", sa han till sist. "Talk to me."

"De har fått med sig Sergej. Han tycker också att vi borde vänta."

"Det är inte möjligt!"

Carsten hörde hur arg han lät trots att han försökte hålla tillbaka.

"Jag träffade honom i maj, då sa han inte ett ord om det. Tvärtom, han verkade ivrigare än någonsin att sätta företaget på börsen. Han kan inte ha ändrat sig bara så där."

Anatolij's djupa suck fick Carsten att längta efter en whisky. Och kanske något starkare än så.

"Nu låter det som om han har en annan syn på saken", sa Anatolij och lät med ens utmattad. "Vi har träffats flera gånger de senaste dagarna, det är därför jag har väntat med att ringa dig. Jag har försökt få grepp om vad som pågår och jag ville inte oroa dig i onödan."

"Men varför? Vad säger han?"

"Han pekar på olika problem som måste lösas, hinder som inte varit på bordet tidigare men nu börjat visa sig. Programvaran är inte tillräckligt stabil, den behöver utvecklas och testas ytterligare för att klara den planerade anslutningen av nya kunder."

Carsten försökte tvinga sin hjärna att tänka logiskt.

"Vad pratar vi om för tidshorisont i så fall?"

"Det är svårt att säga, kanske våren tjugohundrafjorton, men det kan också bli ännu senare."

"Tjugohundrafjorton", upprepade han dumt.

Lånet skulle förfalla i oktober. Han hade redan spenderat många miljoner på huset på Sandhamn.

Beslutet var enkelt att fatta.

”Jag flyger till Moskva i kväll.”

Anatolij harklade sig och Carsten visste omedelbart att han var av en annan uppfattning.

”Jag tror inte att det blir bättre om du kastar dig på ett flyg. Låt mig prata lite till med Sergej innan du gör det. Risken är att han slår ännu mer bakut om du störtar hit och ställer honom till svars. Jag försöker fortfarande få honom att hålla fast vid planen.”

Carsten kramade telefonen i handen.

Instinkten sa åt honom att han borde resa till Moskva meddetsamma. Men festen skulle äga rum i morgon. Festen som han insisterat på trots Celas protester. Etthundrafemtio personer som han ville få en relation till, lära känna och dessutom visa upp sitt hus för.

”Jag lovar att göra mitt bästa för att övertala Sergej att genomföra börsnoteringen”, sa Anatolij i hans öra. ”Om jag får honom med på noterna kommer även GZ3 att ansluta sig.”

Och om de inte gör det?

”Lita på mig”, sa Anatolij.

Celia smög in till Oliver för att säga god natt men han hade redan somnat, precis som Sarah. Han låg på rygg, pannan var lite fuktig och hon vek ner täcket en bit. Där var nallebjörnen, noga gömd för alla som tittade in. Även i sömnen höll Oliver den i ett stadigt grepp.

Celia sjönk ner på sängkanten och strök Oliver försiktigt över håret.

Den lilla nattlampan stod på så att han inte skulle vakna i mörker. Oliver var mörkrädd och vågade inte sova om han inte fick ha det tänt.

Ännu en sak som hon visste att Carsten inte gillade.

Oliver var skör, Carsten förstod inte det och Celia visste inte hur hon skulle förklara utan att han uppfattade sonen som ännu vekare.

Oliver såg ut som en liten ängel i sängen, med runda kinder och nya fräknar. Solen hade tagit ordentligt den här veckan. Kärleken svämmade över när hon satt alldeles stilla och lyssnade på de snusande andetag.

Hon ville bara slå armarna om honom och vagga honom i famnen. Stanna tiden så att han för alltid skulle vara hennes lilla pojke.

Varför kunde hon inte visa dem sin kärlek på dagarna? Varför blev hon alltid så irriterad på dem?

Celia kände hur trycket ökade över bröstet.

När båda klängde på henne med kladdiga händer var det som om allt tålamod rann undan och hon måste ropa på Maria.

En kväll som denna hade hon mycket hellre suttit kvar inne hos Oliver. Men maten var klar, Carsten satt och väntade på att de skulle äta middag tillsammans.

I morgon var det dags för festen. Hon hade resignerat inför tanken, visste att den inte gick att undvika.

Celia klappade Oliver på kinden och reste sig. Men hon dröjde kvar innanför dörren. Det tog flera minuter innan hon till sist gick ut till Carsten.

Lördagen den 13 juli

Kapitel 29

Thomas lyfte ner Elin i båten och satte henne på bänken bredvid förarplatsen. Hon försvann nästan i den orange flytvästen men satt lydigt kvar medan Thomas lyfte över fiskespöna och picknickkorgen från bryggan.

Det var första dagen på semestern. Han ville knappt erkänna för sig själv hur mycket han hade sett fram emot den här ledigheten. I går hade han låst in de sista papperen med en lättnadens suck. Stängt dörren bakom sig och lämnat Nacka med en stark känsla av befrielse.

”Ha så trevligt med pappa nu”, sa Pernilla och vinkade från bryggan.

Elin lyfte sin lilla hand och vinkade tillbaka.

”Hej då mamma.”

”Har ni allting?”

”Allt är med. Vi får se vad Elin tycker om masken.”

Thomas nickade åt burken med mask som låg bredvid fiskeredskapen. Det var en vacker dag, soligt och nästan vindstilla, perfekt för att pröva fiskelyckan.

Pernilla skulle få några tjejkompisar på besök och Thomas hade snabbt erbjudit sig att ta med Elin på en båtutflykt så att de fick vara för sig själva.

Han längtade efter några kravlösa timmar på sjön, bara han och Elin och ett fiskespö.

”Du sätter väl själv masken på kroken?” sa Pernilla med något äcklat i rösten. ”Elin är alldeles för liten för att röra vid dem, hon kan stoppa dem i munnen.”

”Oroa dig inte”, sa Thomas med ett brett grin.

Han gjorde loss tamparna och startade Bustern. Han tänkte gå till Alskär, kanske stanna och bada en stund, och sedan hitta en vik för att pröva fiskelyckan.

Bryggan försvann bakom ryggen.

Telefonen ringde just som han körde genom Käringspinan, det smala sundet mellan Harö och Lisslö. Thomas drog fram mobilen och såg direkt att det var Erik.

Erik gick rakt på sak efter några inledande hälsningsfraser.

”Har du funderat något mer på mitt förslag?”

Thomas hade lagt det åt sidan under de sista dagarna före semestern. Energin hade nått och jämnt räckt till för att avsluta det som måste tas om hand före ledigheten.

Erik verkade inte märka hans tvekan.

”Jag tror att det skulle passa dig perfekt att börja hos oss”, sa han. ”Titta bara hur bra det har gått för mig.”

Uttalandet kunde ha uppfattats som skryt men Thomas kände Erik tillräckligt väl för att veta att det var hans sedvanliga självförtroende.

Thomas mindes andra ögonblick då han i hemlighet avundats den yngre kollegan och önskat att han besatt samma tro på sin egen förträfflighet.

”Faktum är att jag har sålt in dig ordentligt till mina chefer”, sa Erik. ”Du har lång erfarenhet av polisarbete och har klarat upp flera uppmärksammade fall. Du är som klippt och skuren för oss.”

Stäven på en vit Waxholmsbåt uppenbarade sig framför dem i det smala sundet, Thomas styrde undan med god marginal.

Kanske var detta vad han hade längtat efter, åtminstone på något plan.

En möjlighet till nystart.

”Det kom lite plötsligt”, hörde han sig själv säga. ”Det har varit rätt mycket den senaste veckan, du vet hur det är före semestern.”

Undanflykter. Varför kom han med dem?

En del av honom ville höra mer, visste att han redan värdade sig för att gå tillbaka till jobbet om fyra veckor.

Men känslan av svek var påtaglig, redan tanken på att byta jobb fick honom att känna sig illojal.

Erik garvade.

”Kom igen, Thomas. Det är dags för dig att göra något annat nu. Efter alla dessa år.”

En bit bort lade Waxholmsbåten till vid Harö brygga. Svallet fick

Bustern att kränga till och Thomas lade en arm om Elin för att hon inte skulle tappa balansen.

Hon verkade inte bry sig, hade fått syn på ett fiskstim strax under ytan och följde förtjust de silvriga rörelserna i vattnet.

Den lilla kroppen var varm mot hans, Thomas kramade henne en extra gång innan han släppte.

”Jag har precis börjat semestern”, sa han. ”Låt mig fundera lite i lugn och ro så ringer jag dig om några dagar.”

Kapitel 30

Carsten kom på sig själv med att vissla där han stod i altandörren och inspekterade strandområdet framför huset. Serveringspersonalen höll på att duka fram allting, flaggan var hissad och solen blänkte i havet. Diskjockeyn var på plats och höll på att packa upp sina grejer i ett hörn av uteplatsen.

Allting var perfekt, inte ens den ryska situationen kunde få honom på dåligt humör.

Is i magen, det var vad det handlade om. Inte tappa huvudet så snart det krånglade en aning. Vem hade sagt att det skulle vara enkelt att tjäna en förmögenhet?

Dessutom hade även Anatolij mycket att förlora på en inställd börsnotering. Hans kommission skulle skjutas på framtiden och det betydde stora pengar, årsinkomster för de flesta människor. Det låg även i hans intresse att hålla sig till den ursprungliga planen.

Allting kommer att falla på plats, upprepade Carsten för sig själv.

I värsta fall fick han flyga till Moskva efter helgen och personligen ta ett samtal med både Sergej och GZ3.

Han hade aldrig tvivlat på sin egen förmåga att övertyga andra så att det blev som han ville.

Carsten fortsatte ut på altanen.

De nya blomsterdekorationerna var på plats och han log belåtet, svensk sommarkänsla med en touch av internationell finess. Sparsmakat och lyxigt.

Avlånga bord hade ställts upp på stranden framför huset. Leveransen från systembolaget hade redan anlänt med hjälp av Eklunds fyrehjuling. Kartong efter kartong med olika spritsorter, fina viner och champagne-flaskor som lagts på kylning.

Han hade inte sparat på någonting, men visste att det var en investering

som skulle löna sig. Det var ett billigt sätt att blidka dem som surade över hans bygge. Alla som räknades var inbjudna och Carsten var övertygad om att de skulle infinna sig.

”Bjud folk på mycket sprit”, brukade farsan alltid säga. ”Det är bättre att vara full än grinig.”

Farsan.

”Det här hade du inte kunnat föreställa dig”, mumlade han och råkade slänga en blick mot fönstret.

I det skarpa solljuset mötte han sin far, innan han förstod att det var hans egen spegelbild.

Ett sedan länge begravt minne steg fram och fick Carsten att bita ihop käkarna. Hur gammal hade han varit den gången, tolv år?

Han mindes hur han snyftande hade stått framför badrumsspegeln med svullen och blödande näsa. Det hade varit svårt att andas när blodet bubblade i näsborrarna och slemmet fyllde halsen. Varje gång som han försökte dra in luft vällde sörjan fram i gommen, med samma beska smak som nu dök upp på tungan.

Carsten mindes ännu paniken när han trodde att han höll på att kvävas i badrummet. Kunde man drunkna i sitt eget blod? Just då hade han varit övertygad om att det höll på att hända.

Plötsligt hade dörren öppnats på vid gavel. Farsan stod i dörröppningen.

Rädslan fick honom att svälja sitt eget snor men på något sätt upphörde den värsta hysterin. Lungorna började fungera och det gick att andas igen.

”Du får skylla dig själv när du ställer till det så här”, hade han sagt med återhållen vrede. ”Jag hoppas bara att du har lärt dig något.”

Kylan i rösten hade Carsten fortfarande inte förlåtit.

”Gubbjävel”, sa han högt och insåg att han pratade för sig själv.

Men farsan hade inte förstått någonting.

”Hallå? Får jag fråga dig en sak?”

Någon ropade på honom från stranden och han vände sig om, tacksam för distraktionen.

En tjej från serveringspersonalen kom gående. Hennes långa hår var hopfäst i en slarvig knut och silverringarna i öronen rörde sig i takt med stegen.

Carsten blinkade till och försökte skaka av sig de onda tankarna.

Servitrisen kom fram till honom, med en hopvikt duk i handen.

”Jag undrar bara hur du vill lägga upp buffén. Är det okej om vi ställer ut faten på borden så att var och en kan ta själv eller vill du ha det på något annat vis?”

Om några timmar skulle platsen vara fylld med pratande och skrattande Sandhamnsbor som ville se hans nya hus. Han måste koncentrera sig på det, inte låta gamla minnen ta över.

Festen skulle bli hans triumf.

”Eller vill du hellre att vi hjälper till att servera när de kommer? Det är du som bestämmer.”

Det gav ett mer påkostat intryck om maten lades för varje gäst, tänkte Carsten, men det var inte praktiskt. Risken fanns att kön stockade sig under tiden.

”Låt gästerna ta själva”, avgjorde han. ”Men servera gärna vinet. Och tänk på att ni inte håller upp champagnen i förväg, då försvinner bubb-lorna.”

Innehållet i de dyra flaskorna fick inte bli avslaget.

”Okej. Säg bara till om det är något annat som du undrar över.”

”Visst.”

I ögonvrån såg han hur Eklund försvann runt knuten tillsammans med en av polackerna, den långe som fungerade som förman. Han som Celia sett prata med någon gubbe häromdagen.

De låg i ordentligt, precis som han hade sagt till om. Men det var lika bra att de höll sig undan resten av helgen. Snart skulle allt arbete avbrytas, han ville inte ha några hantverkare som sprang bland gästerna.

Det återstod inte mycket innan byggprojektet var avslutat. Det kanske kunde få Celia på bättre humör. I går kväll hade hon knappt sagt ett ord vid middagen, bara petat i maten med minen hos en katolsk martyr. Sedan hade hon försvunnit till sängkammaren.

Nu låg hon och vilade inför kvällen.

Det smakade fortfarande metall i munnen.

Han gick bort till förrådet, drog fram en av champagneflaskorna som låg på kylning och lossade grimman. Efter några hårda tryck på korken sköt

den iväg med ett litet plopp och landade i vattnet femton meter därifrån.

Utan att bry sig om serveringspersonalen lyfte han flaskan till munnen och halsade i sig en tredjedel.

Ingenting skulle få förstöra hans fest, särskilt inte tanken på hans farsa.

Celia stod på altanen för att ta emot gästerna tillsammans med Carsten.

Det såg festligt ut, det måste hon medge. Ett färgglatt flaggspel var hissat i flaggstången och det doftade gott från bufféborden.

Carsten hade hämtat ett glas champagne åt henne och hon tog en rejäl klunk för att komma i stämning.

Han gav henne ett belåtet leende.

"Du är snygg i kväll. Jag gillar din klänning."

"Tack älskling."

Celia brydde sig inte om att påpeka att det var han som hade bestämt vad hon skulle ha på sig.

En fetlagd man med hög ansiktsfärg kom gående emot dem från strandsidan. Han bar en mörkblå skepparkavaj med blanka knappar. Hans fru gick bredvid, hon var hårt blonderad och hade en krukväxt i famnen.

"Per-Anders Agaton", sa han och sträckte fram handen mot Celia. "Det är jag och min fru som bor grannar med er."

Nu kände hon igen honom, det var den upprörde mannen som pratat med hantverkaren i förrgår kväll när hon låg i solstolen. Han hade lite raklödder i ena mungipan. Celia hade berättat om honom för Carsten, men han hade knappt reagerat, bara fortsatt prata om festen.

"Det här är min hustru Anna", sa Agaton och tog ett steg åt sidan för att släppa fram sin fru.

Kvinnan räckte över blomman och Celia kände omedelbart illviljan som strömmade emot henne.

Hon tycker inte om mig.

Men hon tackade artigt och tog emot krukan.

Agatons leende försvann i samma sekund som han vände sig mot Carsten.

"Vi behöver prata, du och jag. Har du inte fått mina brev?"

Det var något med tonfallet som fick Celia att känna sig illa till mods.

"Förlåt?" sa hon och såg på Agaton. "Vilka brev?"

Men Carsten verkade obesvärad. Han lyfte sitt glas i luften som för att skåla med sina nya gäster.

"I kväll är det vår inflyttningsfest, det där får vi ta lite senare. Det är ingen brådska."

Per-Anders Agatons blick mörknade.

"Det här är viktigt, det kan faktiskt inte vänta hur länge som helst."

Celia sneglade på hustrun, men Anna Agaton låtsade inte märka någonting.

"Vi får ta det en annan gång", sa Carsten. "Nu får ni ursäkta mig."

Han hade fått ögonkontakt med ett annat par som just anlänt och försvann för att hälsa på dem.

Celia blev stående med blomman i handen. Det var en taggig kaktus och hon kunde inte låta bli att undra om den var vald med avsikt.

"Du får säga till din man att vi måste talas vid", sa Per-Anders Agaton och vände ryggen till.

"Välkomna", mumlade Celia och önskade att de skulle gå sin väg.

Kapitel 31

Nora cyklade före Jonas på skogsstigen. Trots att hon tvekat inför festen kände hon sig uppspelt. Det låg någon form av glad förväntan i luften. Så dök baksidan av det nybyggda huset upp mellan träden. Det var bara att rulla ner mot den gröna öppningen där ett flertal cyklar redan stod uppställda.

Gräsmattan såg ny och fräsch ut, som om den hade blivit utrullad i färdiga längder. Ett inbjudande sorl hördes från framsidan. Nora visste redan att de skulle bli många i kväll, bara på Trouvillevägen hade hon sett ett antal uppklädda par som också verkade vara på väg mot Fyrudden.

Hon lyfte upp väskan från cykelkorgen och tog fram den inslagna presenten som hon köpt i byns presentaffär, Slöjden. Det hade inte varit helt lätt att hitta en present till ett miljonärspar. Till slut hade hon fastnat för ett inramat svartvitt fotografi av Almagrundets fyr som butiksägaren själv tagit.

”Då så”, sa hon till Jonas och rättade till den turkosa klänningen som känts alldeles för fin när hon provade den framför spegeln.

”Du är jättesnygg i kväll”, viskade Jonas i hennes öra.

Han tog henne i handen när de gick förbi husknuten och ut på strandsidan.

”Wow”, utbrast Nora och blev stående medan hon tog in anblicken som mötte dem.

Ett varmt kvällsljus lyste upp fasaden på familjen Jonssons stora hus medan solreflexerna glittrade i den blanka havsytan som om de var beställda till just den här dagen. Här och där stod höga krukor med blommande växter i olika färger, omgivna av murgröna som ringlade över kanterna som ett grönt vattenfall. Tillsammans med de runda ståborden och de många gasolvärmarna påminde det mer om en villa i södra Frankrike än ett sommarhus i skärgården.

"Det är ju enormt", viskade hon. "Hur sjutton lyckades de få tillstånd att bygga så stort? Och så nära vattnet?"

Nora vände sig om och fick syn på de dignande borden som var uppställda på stranden. I mitten stod två rejäla badbaljor i zink med flaskor nerstoppade i isvatten: champagne, öl, alla sorters rött och vitt vin.

"Finns det någon på den här ön som han inte har bjudit in?" frågade Jonas och såg ut över folkhavet.

Nora spanade efter Carsten eller Celia för att hälsa på värdparet, men istället fick hon syn på barnflickan som satt i ett hörn med en trött och gnällig Sarah i famnen.

Maria var blek, inte alls på festhumör, precis som lilltjejen i knäet.

"Hej Maria", sa Nora. "Har du sett till Carsten eller Celia? Vi har en liten present som vi vill överlämna."

Maria skakade på huvudet.

"Jag vet inte var de är just nu. Det är väldigt mycket folk här."

Hon gjorde en gest mot de minglande gästerna på uteplatsen. Det var så trångt att många hade sökt sig ner till stranden.

Ljudvolymen var hög, i det bortre hörnet upptäckte Nora en diskjockey i mörka solglasögon som satt bakom en svart ljudanläggning. Det var inte konstigt att en liten flicka som Sarah hängde med huvudet.

"Tack i alla fall", sa Nora. "Vi får försöka leta rätt på dem på egen hand."

"Du kanske kan ge den till Linda", sa Maria och pekade på en mager kvinna som kom ut genom verandadörren med en fullastad bricka i händerna.

Just då upptäckte Nora Celia i folkvimlet.

Värdinnan bar en röd snäv klänning utan axelband. Nora var ingen modeexpert men den där stassen kom garanterat från någon känd designer. Noras turkosa klänning var inte i närheten av Celias elegans, men hon var nöjd med att hon åtminstone inte valt vita jeans som många andra i vimlet.

Nora försökte fånga Celias uppmärksamhet och lyckades mot all förmodan. Celia gled fram till Nora och Jonas och för ett kort ögonblick lyste hon upp.

Nora höll fram det inslagna paketet.

”Var så god”, sa hon. ”En liten välkomstpresents till det nya hemmet. Det är ingenting märkvärdigt men det kommer från Sandhamn.”

Sedan presenterade hon Jonas.

”Det här är min sambo, Jonas Sköld. Som alltså är pappa till Julia.”

”Så fint ni har fått det”, sa Jonas och gjorde en svepande gest med handen.

Celia skruvade på sig.

”Det är min man som ligger bakom det mesta. Han har engagerat sig i bygget från första stund.”

I samma stund dök Carsten upp.

Han verkade vara på ett strålende humör, det blonda håret blänkte vitt i solljuset och han bar ett par röda byxor. Ärmarna på den ljusblå skjortan var ledigt uppkavlade.

”Välkomna”, log han brett. ”Så roligt att ni kunde komma i kväll. Vad tycker ni om vår lilla sommarstuga?”

”Det är jättefint”, skyndade sig Nora att säga. ”Fantastiskt.”

Carsten hälsade på Jonas med sitt kraftiga handslag.

”Det är du som gillar att spela tennis, va?” sa han i nästa andetag.

Jonas kunde inte dölja att han blev överrumplad.

”Hur kan du veta det?”

”Jag råkade se dig på tennisbanan häromdagen. Vi kan väl slå ett par bollar någon gång om du har lust. Kanske köra en dubbel?”

”Visst”, sa Jonas och lät fortfarande överraskad.

”Känn er som hemma”, sa Carsten. ”Där borta finns det mat och lite senare kommer det kaffe och efterrätt. Och konjak, förstås. Men vad skulle ni säga om champagne till att börja med?”

Han talade så snabbt att det knappt gick att höra orden.

”Varför inte”, sa Nora och sneglade på Jonas som fortfarande såg ut som om han hamnat i Disneyland.

Carsten försvann på en sekund men var strax tillbaka med ett fyllt champagneglas i vardera handen.

”Pol Roger”, sa han entusiastiskt. ”Det är min favoritchampagne, precis som Churchills. Cuvéen, den är inte så lätt att få tag på här i skärgården.”

Ögonen hade en svagt simmig hinna över sig.

Celia sa något lågt på engelska. Det lät som om hon bad Carsten att

inte skryta men Nora kunde inte höra exakt hur hon uttryckte sig. Det var mer en känsla.

"Ha det så trevligt nu", sa Carsten. "Titta gärna in i huset om ni vill. Det är bara att kliva på och se hur det har blivit."

Celia betraktade honom när han satte kurs mot stranden.

Hon är ju ledsen, för det genom Nora.

Sedan höjde Celia hakan och var lika samlad och elegant som tidigare.

Det måste ha varit inbillning.

"Ursäkta mig", sa hon. "Jag ska bara titta till en sak i köket."

Celia försvann i myllret precis som sin man.

"Ska vi ta något att äta?" sa Jonas och började röra sig i riktning mot bufféborden. "Han sa ju att vi skulle hugga in."

Det fanns hur mycket mat som helst. De kunde välja mellan stora fat med kryddig kalvstek eller rosmarinkyckling och botanisera bland fyllda laxknyten, matvetesallad och syrade betor. Skålar med goda röror stod bredvid det knapriga surdegsbrödet.

Jonas gick före och lassade tallriken full medan Nora följde efter.

"Ska du äta för en hel vecka?" retades hon när han täckt varje millimeter av sitt fat och dessutom lagt en brödbit ovanpå.

Just då klingade någon i ett glas.

Sorlet dog ut och allas blickar riktades mot altanen där Carsten stod.

Han drog fram en stol och klev upp på den. Det verkade som om han njöt av uppmärksamheten. Celia hade ställt sig bredvid och tittade upp på honom.

Nora sneglade på omgivningen, hur nyfiket gästerna granskade Carsten. Låg det någon värme bakom? Det var svårt att avgöra.

"Kära vänner", började Carsten. "Det är väldigt roligt för mig och Celia att så många kunde komma hit i dag. Det känns som en bra början på vårt nya sommarliv i Sverige."

Celia log svagt.

"En bra början hade varit att respektera allmänna seder och bruk på den här ön", muttrade någon precis bakom Nora.

Hon vred på huvudet en aning och kände genast igen mannen, det var Per-Anders Agaton. Hustrun Anna stod bredvid.

”Jävla fasoner om du frågar mig, att bygga brygga på andras vatten”, sa han halvhögt.

Anna lade en arm på makens arm och knep till.

”Jag sa ju att vi inte skulle gå hit i kväll”, väste hon så ilsket att örhängena dinglade till.

”Vi ser fram emot många fina somrar här på ön”, fortsatte Carsten uppe på altanen. ”Jag, Celia och våra två barn, Sarah och Oliver.”

Han lyfte sitt fulla glas och gjorde sig beredd att skåla med gästerna.

”Dessutom hoppas vi förstås att vi ska lära känna er alla lite bättre med tiden. Det är så vackert här i skärgården. Som utlandssvensk är det en förmån att få vara här på somrarna och umgås med så många trevliga människor. Eller hur, älskling?”

Han avbröt sig och strök Celia över kinden innan han fortsatte.

”Skål allesammans! Jag hoppas att ni får en riktigt trevlig kväll här på Fyrudden.”

”Du kan ta dina pengar och dra åt helvete”, grymtade Agaton alldeles för högt.

Men orden dränktes i det allmänna bruset av röster som besvarade Carstens välkomstskål.

Nora blev generad, utan att riktigt veta för vems räkning.

Hon såg på Jonas men han tycktes inte ha hört något där han stod några meter längre fram.

Diskjockeyn började spela musik igen, glada, livliga partyrytmer.

”Nu får du sluta”, fräste Anna Agaton. ”Vad skulle du hit att göra om du bara tänker klaga hela kvällen? Snart går jag härifrån.”

”En sak ska du ha klart för dig”, sa Per-Anders Agaton. ”Det är inte mig du borde gnälla på, det är han där som inte ska inkräkta på andras egendom.”

Han hötte med ett tjockt pekfinger i Carstens riktning.

Carsten stod fortfarande uppflugen på stolen. Hans leende var brett, glaset i handen tomt. Han kunde inte ha hört det som sagts.

”I varje fall om han begrep vad som är bäst för honom”, sa Agaton.

Kapitel 32

Carsten stod på altanen mitt i en grupp människor och berättade en historia. På hans sätt att prata kunde Celia se att han var berusad, gesterna var yviga och orden strömmade fram så snabbt att hon inte kunde förstå allting från sitt hörn. Han hade börjat tidigt på dagen, tänkte hon. Genom sovrumsfönstret hade hon sett hur han stod och halsade ur en av champagneflaskorna.

Redan då hade hon känt obehaget komma krypande.

Celia avskydde när Carsten blev full, visste att han då kunde vräka ur sig vad som helst. Han blev oberäknelig, det behövdes så lite för att han skulle förlora humöret. Ibland visste hon inte ens vad det var för fel.

Det hade tagit henne år att lära sig, men nu kände hon igen tecknen.

Kroppen visste det också, klumpen i magen som dök upp när han öppnade en ny flaska.

Celia tryckte sig mot husväggen och hoppades att skymningen som nu börjat falla skulle dölja henne från de andra gästerna.

Bredvid Carsten stod en kvinna med mycket långt och ljust hår, en svenska i trettioårsåldern från Trouville. Hon skrattade alldeles för mycket åt Carstens skämt, det märktes att hon inte heller var särskilt nykter. Carsten lade armen om hennes axlar som om det var den naturligaste saken i världen.

Celia borrade in naglarna i handflatan och vände sig bort.

Diskjockeyn hade övergått till mjuk loungemusik som gungade i natten. Maten var bortplockad från borden på stranden, istället hade personalen dukat upp en bar med olika sorters whisky och konjak. Dussintals röda marschaller var tända utmed vattenbrynet och det ivriga sorlet hade övergått i dämpade samtal. Då och då hördes enstaka skratt eller förtjusta fniss

när någon drog en rolig historia. Flera par dansade på stranden.

Celia rörde sig från grupp till grupp och försökte undvika ögonkontakt så att hon slapp stanna och prata.

Hon sökte efter Carsten.

Solen hade gått ner och även om det inte blev lika svart som hemma i England var det svårt att se ordentligt i halvdunklet. Det gick inte att avgöra vem som var vem av de mörka siluetterna i altanens soffgrupper, det svaga ljuset från gasolvärmarna räckte inte till.

Celia kände sig lite yr, visste att hon inte borde ha druckit så mycket rödvin och istället ätit något från buffén. Men hon hade inte haft någon aptit och det hade varit lättare att ta ett nytt glas istället för att hämta en tallrik med mat.

Vinet fick henne dessutom att koppla av. Det löste upp de spända nerverna och gjorde kvällen uthärdlig. Trots att hon borde låta bli tog hon en ny klunk djupröd bordeaux. Hon lät vinet fylla munnen innan hon till slut svalde ner det.

Hon hade inte tagit någon Sobril i dag, försökte låta bli att göra det då hon visste att hon skulle dricka alkohol.

”Vilket fantastiskt hus ni har byggt”, sa någon från en av de djupa rottingfätöljerna och Celia log automatiskt utan att ha någon aning om vem det var som pratade med henne.

Hur många gånger hade hon hört den repliken under kvällen? Tio gånger? Tjugo?

Celia såg sig omkring i ett sista försök att hitta Carsten.

Det hade blivit riktigt mörkt nu, lyktan längst ut på bryggnocken kastade en lång skugga över Lindas lilla båt. Hon hörde en kvinna som fnissade, några av gästerna rörde sig i riktning mot gästhuset, med champagneglasen i hand.

Även om hon inte kände igen någon av gästerna omkring henne ville hon inte låta dem märka att hon letade efter sin man. Istället gick hon ner på stranden och fram till den välfyllda baren, tog en rödvinsflaska och fyllde sitt glas igen.

Några droppar stänkte utanför men det brydde hon sig inte om.

Det hade blivit alldeles stjärnklart och en blek månskära hängde vid

horisonten. Det påminde henne om semestrarna när hon var liten och hela familjen reste till södra Cornwall.

Nu befann hon sig bland främlingar i ett land som inte var hennes.

Celia tog en stor klunk ur glaset och fyllde på igen innan hon började gå. Klackarna sjönk ner i sanden. Otåligt stannade hon och ställde ifrån sig glaset för att ta av sig om fötterna.

Men när hon väl lossat sandaletterna dröjde hon sig kvar, kunde inte låta bli att vända sig om och se upp mot huset. Den upplysta fasaden gav ett festligt intryck men utanför strålkastarnas sken var det becksvalt. Som om någon brutalt hade klippt av elektriciteten.

Man ser rätt in, tänkte hon.

Varje detalj inne i huset gick att urskilja, alla möbler, lampor och vaser. Tv:n i ena hörnet, den murade öppna eldstaden i den andra, till och med en uppslagen bok på soffbordet.

Celia plockade upp rödvinsglaset igen och drack ur hälften i ett svep. Sedan vände hon ryggen åt byggnaden och betraktade havet.

Långt bort vid horisonten rörde sig konturerna av ett segel med en röd lanterna. Färden gick österut. Bort från Sandhamn.

Sakta svepte Celia med blicken över den tomma stranden medan hon försökte förstå vart Carsten kunde ha tagit vägen. Hon hade letat efter honom överallt.

Hur kunde han bara försvinna så där, från sin egen fest? Han hade redan låtit henne klara sig själv alldeles för länge, bland alla dessa människor som talade så snabb svenska att hon inte hängde med.

I mörkret avtecknade sig en glödande punkt en bit bort på stranden, det såg ut att komma från en cigarett. Kanske var det Carsten som hade tänt en av de cigariller han tyckte så mycket om.

Lättad skyndade sig Celia mot det svaga ljusskenet. Skorna dinglade i handen.

”Carsten”, ropade hon. ”Är det du?”

Söndagen den 14 juli

Kapitel 33

Nora gick upp till övervåningen och in i sovrummet utan att tända ljuset. Julia skulle vara hos mormor och morfar i natt, de var ensamma hemma och kunde sova ut i morgon.

Hon gick fram till fönstret, det var fortfarande så mörkt att de bortre öarna flöt ihop till en grå massa. Men bakom Telegrafholmen kunde ett svagt ljus anas, inte mer än en nyansskillnad, men likafullt en viskning om var solen skulle gå upp.

Det ringde lite i öronen, Nora gungade på stället till melodin i huvudet. Ögonen började vänja sig. Båtarna vid bryggorna framträdde, de låg alldeles stilla i sina förtöjningar och havet var blankt och smidigt som nypressad olivolja.

Steg hördes i trappan.

"Står du här?" sa Jonas bakom henne.

"Det är så fridfullt så här dags. Visst är det vackert?"

Jonas slog armarna om Noras midja och flätade ihop fingrarna över magen. Han hade redan tagit av sig skjortan och hon kände värmen från hans bara överkropp och armarna som omslöt henne.

"Hade du roligt i kväll?" sa han och nafsade henne mjukt i nacken.

"Mmm."

Champagnen satt kvar i kroppen, hon hade druckit mycket mer än hon brukade men mådde inte dåligt. Det hade varit riktigt roligt, bortsett från Agatons märkliga uttalanden. Carsten hade varit charmig och Celia oväntat trevlig, även om hon fortfarande kändes reserverad.

Jonas och Nora stod tysta i några sekunder. Nora kunde fortfarande höra den sista sången som spelades innan de lämnade festen. De hade dansat barfota på stranden, tätt intill varandra.

”Du har väl inte tänkt sova med en gång?”

Jonas röst, retsam och förhoppningsfull i halvmörkret. Älskad, oemotståndlig.

Han kysste henne i nacken och hon kände hur han trevade efter blyxtlåset i hennes klänning. Där, i en självklar rörelse drog han ner haken och klänningen föll i en hög runt hennes fötter. Nora lutade sig ännu mer bakåt tills hon kände hans bröstorg mot ryggen.

Hud mot hud.

Efter en stund började Jonas smeka hennes axlar. Han lät den varma handflatan fortsätta ner mot skulderbladen, över ländryggen, och upp igen in under behån. Han krånglade lite med behåhyskan men lyckades till sist få upp den så att även behån lossade och föll till golvet.

Nora tryckte sig ännu mer mot honom.

Nu lät han fingrarna vandra över Noras rygg, mjukt och smeksamt, vidare mot magen, runt naveln, ner mot ljumskarna och tillbaka igen.

Hon kunde känna varje varm fingertopp som gick på upptäcksfärd.

Nora vände sig om och kysste honom, först långsamt, sedan hetsigare.

”Kom så lägger vi oss”, mumlade hon och tog hans hand, backade från fönstret, bort mot sängen där hon snabbt drog undan täcket.

Någonting varmt och fuktigt hade börjat spira. Instinktivt drog alla muskler ihop sig, som om de redan visste vad som väntade.

Nora låg på rygg och betraktade Jonas genom halvslutna ögon. Hans hår var rufsigt och han fjällade lite på näsan. Han var vacker där han låg på sidan, stödd på ena armbågen, med ansiktet alldeles nära hennes eget.

Musklerna på Jonas överarm var spända, hon sträckte ut handen och smekte dem.

Skäggstubben rev lite när han pressade sin mun mot hennes.

En fjäderlätt hand gled över hennes höftben, den sökte sig över magen, förbi navelgropen, ner mellan benen.

En varm pulserande punkt höll på att forma sig i underlivet som om alla blodkärl samarbetade för att pumpa blodet till ett enda ställe.

Det ilade i kroppen och hon vred sig mot honom så att hon kunde känna hur han växte mot hennes lår.

Han gled med handen över hennes ena bröst och Nora lyfte upp axeln

för att komma honom till mötes. Hans andedräkt var som en pust av vattenånga mot den tunna huden över nyckelbenen.

Jonas cirklade långsamt med tungan över huden och snuddade med läpparna vid hennes mage.

Nora föll tillbaka mot kudden.

”Jag älskar dig”, viskade hon.

Kapitel 34

Vargtimmen.

Inom kort var det dags för mörkret att dra sig tillbaka när gryningen kom krypande. På andra sidan ön skulle solen snart stiga i morgondiset bakom Korsö Torn.

Men ännu var det natt.

Marschallerna hade brunnit ut och serveringspersonalen hade plockat undan det sista innan de lämnade Fyrudden. Lamporna var släckta och gasolvärmarna avstängda.

Gästerna hade gått hem.

Den gula elden från den smala cigarettändaren avtecknade sig tydligt mot husfasaden. I skenet syntes både ytterdörren och den låga trappan som ledde ner till marken. Döda barr låg bland ljungen som trampats ner.

Tändaren brann med klar låga.

Så flämtade den till, för ett ögonblick verkade det som om den höll på att blåsa ut trots att det var vindstill. Men sedan tog den sig, ökade till och med i styrka. Som om den visste vad som väntade.

Handen som förde tändaren mot bjälklaget var stadig.

Först stod virket emot trots att lågan hölls så nära den rena träytan. Tändaren slocknade. Det tog tre försök innan den gick igång igen och på nytt kunde hållas intill den lilla trappan av impregnerat trä.

Sedan gjorde tändvätskan sitt. Trappstegen och dörren var genomdränkta, precis som de fyra husknutarna.

Utan förvarning tog det sig med hastigt uppflammande lågor.

”Satan!”

Tändaren for iväg och försvann men det gjorde ingenting, den hade tjänat sitt syfte.

Med förbluffande hastighet växte elden och förvandlades till kraftiga lågor som snabbt fick fäste på fasaden. Efter bara några sekunder slickade

de yttertrappan, sedan slöt sig flammorna kring ytterdörren och började äta sig inåt. När de väl bränt igenom den fortsatte de in i hallen, mot vardagsrummet och sovrummen.

På andra sidan byggnaden möttes nya flammor av ännu mer indränkt trä.

Svart rök steg mot himlen, en pelare som stank sot och svavel. Vid det här laget hade elden ändrat utseende, den klargula färgen skiftade i fylligt orange, topparna var lila. Lågorna blev allt större i takt med att de matades av nytt bränsle.

Likt en hydra som förökade sig för varje sekund sträckte de sig åt alla håll.

Trappan hade förvandlats till ett skelett av trä som glödde i den intensiva hettan.

Ett krasande hördes i den dånande elden. Det var det första fönstret som sprack av värmen, sedan exploderade flera stycken på en gång.

Genom de spruckna fönstren störtade moln av rök och eld som lystet sög i sig av det nya syret. Ett regn av gnistor sköt iväg, de skarpa glödskotten landade på marken tillsammans med glasbitar. Snart började det pyra i de nedtrampade barren utanför.

Någon hostade till i ett av sovrummen.

Sedan nådde elden taket.

Kapitel 35

Redan när han lade till med Bustern vid Fyruddens brygga kände Thomas den starka röken. Samtalet från Länskommunikationscentralen hade kommit fyrtio minuter tidigare. Eftersom Thomas befann sig på Harö hade det inte tagit lång tid att dra på sig kläderna och köra över till Sandhamn.

Nu stod han framför de nedbrunna resterna och försökte bilda sig en första uppfattning. Ögonen tårades av röken. Han blinkade några gånger utan att det hjälpte.

I bakgrunden hördes idylliskt fågelkvitter. Men Thomas insåg att han knappast kunde förvänta sig en respektfull tystnad från småfåglarna.

Klockan hade blivit tio och det klara morgonljuset avslöjade varje detalj i förödelsern.

Det rök fortfarande från det nedbrunna huset och markytan var svartbränd och sotig. Här och där syntes förkolnade bjälkar från väggarna som rasat samman. Några förvridna metallrester låg i ett hörn och Thomas gissade att där hade det funnits ett badrum. En skorstensstock vid en murad hörna antydde resterna av en öppen spis.

Marken var söndersvedd i en vid cirkel kring brandhärden.

Det hade kunnat gå riktigt illa om elden inte begränsats, tänkte han. Om den fått fäste i de intilliggande byggnaderna eller om skogen hade börjat brinna. Det var torrt i markerna så här års.

Förmodligen hade man den snabba insatsen från Sandhamns frivilliga brandkår att tacka för den saken. Han hade redan bytt några ord med insatsledaren.

Lite längre bort stod brandförsvarets röda jeep parkerad. Vid förarhytten stod några öbor som deltagit i släckningsarbetet och talade lågt med varandra.

Staffan Nilsson, Nacka polisdistrikts mest erfarna kriminaltekniker,

kom gående mot Thomas. De kände varandra väl, hade jobbat ihop i många år vid det här laget.

"Var är familjen?" sa Thomas.

"Där borta, i stora huset."

Längre bort såg Thomas Adrian Karlsson, en av ordningspoliserna som han kände sedan tidigare. Han kom gående mot honom, torkade bort lite sot i pannan.

"Jag fick just besked om att din kollega är på väg", sa Adrian när han kom fram. "Polisbåten har plockat upp honom i Stavsnäs. Men du var snabbare."

"Aram kommer från fastlandet", förklarade Thomas. "Det är närmare från Harö, särskilt när man har egen båt."

Nilsson harklade sig.

"Kroppen ligger på andra sidan. Bakom den nerrasade väggen. Vill du se den nu?"

Thomas nickade.

"Det är ingen vacker syn", sa Nilsson och lyfte på den blåvita avspärrningstejpen som omgärdade området.

Adrian Karlsson verkade stålsätta sig, det gick nästan att se hur han knep ihop näsa och mun.

"Här är det", sa Nilsson och steg åt sidan för att släppa fram Thomas. "Det ser för jävligt ut."

Framför dem låg en bränd kropp på magen, liksom hopkrupen på knäna. Den var kolsvart och sotig, det gick inte att urskilja några anletsdrag och händerna var bara klumpar.

Av kläder och hud återstod ingenting annat än udda rester i ett groteskt lapptäcke av rött och svart. Det mesta hade brunnit upp eller försvunnit, som om själva vävnaden, muskler och fett, hade lösts upp och smält samman med de olika skelettdelarna.

Huvudet låg lite på sidan, med hålor där ögonen en gång suttit. Den sotiga kroppen hade stelnat i en fosterlik ställning.

Lukten var påfallande, frän och sötaktig.

Thomas gjorde en grimas och kunde inte låta bli att vända bort huvudet. Han tvingade sig att fokusera på de utredningstekniska detaljerna.

I vilken riktning låg kroppen? Hade den döde försökt kravla sig därifrån men kollapsat av hettan och röken? Eller var detta en person som överraskats så hastigt i sömnen att han eller hon aldrig hunnit vakna?

Ingen av hans frågor gick att besvara på det här stadiet, men Thomas hoppades att Staffan Nilsson skulle kunna finna några svar redan i dag. Det vore bra att slippa vänta flera dygn på labbresultaten.

Framför allt fanns det en fråga som han måste få besvarad. Stod de inför en mordutredning eller rörde det sig om en olycka?

Nilsson pekade på liket.

”Jag snackade en stund med insatsledaren från öns brandkår. Han säger att det brann i alla fyra väggarna när de kom fram till platsen.”

Elden hade upptäckts av en hundägare som varit ute ovanligt tidigt, strax före gryningen. Men huset hade inte gått att rädda. Istället hade brandmännen fått koncentrera sig på att skydda den intilliggande omgivningen.

”Det går inte att upptäcka någon brandhärd inomhus”, sa Nilsson och såg på de förkolnade husresterna.

Thomas visste vad det betydde. Elden hade börjat på utsidan.

Han litade fullt ut på Nilssons bedömning.

”Du tror att den är anlagd?” sa han.

”Jag har tagit brandprover men vi borde ta ut en hund också. Då får vi svar direkt, annars måste vi vänta i flera veckor på analysen.”

En hund skulle markera för lättantändlig vätska. Polishundarnas förmåga var imponerande, ibland på gränsen till det övernaturliga.

”Vi borde kunna få hit någon inom en timme eller två. Jag fixar det.”

”Tror du att det är en man eller en kvinna?” sa Adrian Karlsson bakom dem och Thomas märkte att han försökte hålla sig utanför vindriktningen.

”Vad tror du själv?” sa han och önskade att det hade funnits något mer att gå på, skor eller kläder.

”Det är svårt att säga när kroppen är så förvriden”, sa Adrian.

Thomas satte sig på huk, så nära han vågade utan att förstöra något. Det gick knappt att sitta kvar, han fick sätta handen framför näsan för att inte kväljas.

Thomas försökte andas genom munnen och koncentrerade sig på att

studera de förbrända resterna. Han ville inte tänka på att detta för några timmar sedan hade varit en levande människa.

Bakom det som förmodligen hade varit den dödes högeröra, det som nu låg nerpressat mot den svarta och nersotade marken, blänkta någonting.

Han lutade sig fram för att se bättre.

Resterna av ett glas. Var det ett champagneglas?

Han betraktade kroppen igen. Jag tror att det var en man, tänkte Thomas och kände visshet trots att det inte fanns några fakta.

En man som levde när elden bröt ut.

Kapitel 36

Sjöpolisbåten, en Skerfe, lade till längst ut på bryggnocken. Sedan steg Aram i land och vinkade åt Thomas medan båten backade ut och försvann västerut, mot fastlandet. Det var ett stort område som skulle ses till av sjöpolisens fåtaliga båtar.

Thomas gick ut på bryggan och hälsade på kollegan med ett fast handslag.

"Välkommen", sa han. "Du är som vanligt efterlängtd."

Aram höjde ett ögonbryn.

"Skulle inte du börja din semester den här helgen?" sa han.

Thomas ryckte på axlarna och började gå in mot land.

"Hur ser det ut?"

"Du får titta själv."

Det var bättre att Aram fick bilda sig en egen uppfattning. De motbjudande detaljerna behövde inte Thomas beskriva, dem skulle han snart se med egna ögon.

Thomas undrade om även Aram skulle minnas synen av den brända kroppen innan sömnen infann sig i kväll.

"Jag har aldrig gillat eldsvådor", sa Aram.

Det var en vindstilla morgon. Ingen frisk morgonbris hade jagat bort den tunga röken som lagt sig som ett lock över stranden vid Fyrudden.

"Det stinker", sa han och tog fram sina solglasögon av pilotmodell.

Under den V-ringade tröjan bar han som vanligt en vit skjorta.

"Det blir inte bättre när du kommer närmare", sa Thomas.

"Kan just tänka mig det."

"Ska vi ta och prata med familjen när du har sett dig omkring? Jag ville vänta med dem tills du var här."

Thomas gick före mot bryggfästet och pekade ut var eldsvådan ägt rum. Som om inte Aram själv skulle ha förstått det av den kvardröjande röken som fortfarande steg mot himlen.

”Här du fått fram något om ägarna?” sa han till Aram som nickade.

”Jag gjorde så gott jag kunde på båten. Fastigheten tillhör en person som heter Carsten Jonsson. Utlandssvensk, bosatt i London sedan många år. Familjen har det gott ställt, fast det hade du väl redan fattat med tanke på hur kåken ser ut.”

Thomas betraktade soffgrupperna på altanen, krukorna med blomsterdekorationer som stod överallt.

”Hustrun heter Celia Jonsson”, fortsatte Aram. ”Hon är brittisk medborgare. De har två barn, Oliver som är sju och Sarah som är fyra. Båda ungarna har svenskt och engelskt pass.”

Han gjorde en svepande gest med högerhanden.

”Allting du ser omkring dig är nybyggt. De har knappt hunnit flytta in, det här är deras första sommar på Sandhamn.”

Det låg mängder med cigarettfimpar utspridda på stranden och i vattenbrynet guppade en tom vinflaska. Lite längre bort låg ett par trasiga glas halvt begravda i sanden tillsammans med några ölburkar.

”Har det varit party?” sa Aram.

Thomas nickade.

”Brandmännen berättade att de hade inflyttningsfest i går. Det var tydligen ett rejält pådrag. Hundratals människor som festade hela natten.”

Aram strök sig över hakan där en orakad fläck avslöjade att även han hade fått bråttom när larmet kom.

”Tror du att någonting kan ha spårat ur?”

”Det är för tidigt att säga. Men Nilsson tror att branden är anlagd.”

Kapitel 37

Thomas knackade på den svarta ytterdörren. Familjen hade åtminstone kvar sitt hus, tänkte han. Om elden spritt sig hade det kunnat gå betydligt värre, både med tanke på människoliv och på egendom.

Men han insåg att det förmodligen var en klen tröst just nu.

Som om han hade läst Thomas tankar sa Aram lågt:

"Den här kåken skulle ha blivit en ordentlig brasa om den också börjat brinna. Du skulle få in fyra lägenheter som vår på den här ytan."

Dörren gick upp. Innanför den stod en smal och blek kvinna. Håret var slarvigt hopsatt i nacken, ansiktet flammigt.

Thomas presenterade sig och Aram.

"Celia Jonsson", sa kvinnan med engelskt uttal.

"Tror du att vi kan sätta oss någonstans och prata?" sa Thomas.

"Of course", mumlade kvinnan men sa sedan: "Naturligtvis. Kom in."

Thomas noterade med viss lättnad att hon pratade svenska, hans skol-engelska lämnade en del att önska.

När de kom in i vardagsrummet upptäckte han två barn uppkrupna i soffan tillsammans med en tjej i tjugoårsåldern. Hon läste högt ur en sago-bok, det lät som *Pippi Långstrump i Söderhavet*. Den lilla flickan verkade vara i nästan samma ålder som Elin.

Tjugoåringen, i tröja och ett par grå mjukisbyxor, var om möjligt ännu blekare än sin arbetsgivare.

"Det här är Maria, vår barnflicka", sa Celia Jonsson och nu hördes den engelska brytningen tydligt. "Maria kommer från Sverige."

Celia flackade med blicken.

Thomas hade på känn att hon inte ville prata om branden inför barnen. Men den öppna planlösningen erbjöd inga avskilda ytor för privata samtal.

"Ska vi ta och sätta oss på altanen?" föreslog han. "Så slipper vi störa sagoberättandet."

Celia vände sig om och öppnade en av glasdörrarna. Hon valde fätöljen närmast fönstret så att hon kunde se både sonen och dottern.

”Är din man i närheten?” började Thomas. ”Vi skulle behöva prata med honom också.”

”Jag vet inte var han är”, mumlade Celia, så lågt att det nästan inte gick att uppfatta.

Thomas fick luta sig fram i stolen för att höra bättre.

”Han är inte hemma”, sa hon, bara aningen högre nu. ”Jag har inte sett honom i dag.”

De röda fläckarna i ansiktet började sprida sig till halsen och bröstet.

Thomas fick en sjunkande känsla i maggropen.

”När såg du honom sist?” sa Aram och tog fram sin svarta anteckningsbok och lossade på gummibandet runt den.

”I går kväll. Vi hade en stor fest, för att inviga vårt nya fina hus.”

Skrattet som följde var oväntat bittert.

”Kan du vara lite mer exakt?” sa Thomas försiktigt.

Celia strök sig över pannan.

”Det var vid elvatiden. Jag letade efter honom ännu senare, vid midnatt, men då kunde jag inte hitta honom. Ett tag trodde jag att han hade gått ner på stranden men jag hade misstagit mig.”

”Hur menar du?” sa Aram lika försiktigt som Thomas.

”Det var inte min man. Det var någon annan som stod och rökte. Jag hade sett fel.”

”Vad gjorde du då?”

Sprödheten försvann.

”Ingenting.”

Det fanns något mer i rösten nu, någonting som liknade ursinne. Hur stod det till med makarnas relation egentligen?

”Jag gick och lade mig”, sa Celia kort. ”Eftersom jag trodde att han hade gått sin väg med...”

Hon avbröt sig.

”Vart då?” frågade Aram.

”Det spelar ingen roll.”

”Menar du att han var i sällskap med någon?”

Celia drog på svaret.

"Jag vet inte", sa hon till slut.

Thomas hoppades att hon skulle ge dem någon form av ytterligare förklaring. Till slut, när hon inte sa någonting, frågade Aram:

"Vad hände sedan? Alltså efter att du hade gått och lagt dig?"

"Jag vaknade efter några timmar av att det bultade på ytterdörren. En man sa att gästhuset höll på att brinna upp."

Celia tog sig åt strupen.

"Herregud, vi kunde också ha brunnit inne. Tänk om något hade hänt med Sarah eller Oliver ... Jag blev så rädd. Jag trodde att det skulle börja brinna här också."

"Jag förstår det", sa Thomas. "Det måste ha varit riktigt otäckt. Orkar du fortsätta berätta?"

Celia blinkade några gånger.

"Maria hade också vaknat. Tillsammans fick vi upp barnen och tog med dem ut ur huset, vi vågade inte stanna kvar inomhus ifall elden skulle sprida sig. Sedan väntade vi här på altanen så att Oliver och Sarah inte skulle behöva se lågorna och släckningsarbetet."

Hon pekade på några filtar som låg slängda i ett hörn och snyftade till.

"Jag ville inte att de skulle bli ännu mer uppskrämda."

"Har du försökt få tag på din man?" undrade Aram. "Har du ringt honom?"

"Ja, naturligtvis. Men det var ingen idé, mobilen ligger kvar ovanpå byrån i vårt sovrum."

"Brukar han lämna kvar telefonen på det viset?"

"Den ligger på laddning."

Det behövde inte betyda någonting, tänkte Thomas. Det var inget bevis för att den döde var Celias man.

"Har du något foto på honom så att vi kan få se hur han ser ut?" sa han.

Celia strök bort några tårar. Hon reste sig och försvann in i huset. Efter någon minut kom hon tillbaka med en mobiltelefon i handen och bläddrade fram en bild i kamerarullen.

"Här är han", sa hon och visade dem ett foto som måste ha tagits på Sandhamn helt nyligen.

Carsten Jonsson stod på bryggan med Oliver bredvid sig. Han var solbränd och log glatt mot fotografen. Sonen bar en blå keps och flytväst.

Thomas visste att de var tvungna att berätta för Celia om den brända kroppen. På det här stadiet kunde de inte med säkerhet säga någonting om den dödes identitet. Men han kunde inte låta bli att tala om hur det låg till.

”Jag måste tyvärr meddela dig något som inte är så lätt att höra. I resterna av ert gästhus har vi funnit en person som har avlidit i samband med branden.”

”Är det Carsten?”

Färgen vek från Celias ansikte.

”Det går inte att avgöra om det är din man”, sa Thomas och visste samtidigt att det han också måste säga skulle göra allting värre. ”Men det kan vara en manskropp.”

Ett klagande läte kom från Celia.

”Tyvärr är kroppen så sönderbränd att den inte går att identifiera”, fortsatte Thomas snabbt. ”Men vi skulle behöva få reda på om Carsten har några särskilda kännetecken som kan hjälpa oss att ta reda på om det är han eller inte.”

”Åh gud”, viskade Celia och sjönk ihop.

Kapitel 38

Aram Gorgis kastade en snabb blick på klockan och insåg att det redan gått flera timmar sedan han kom till platsen. Celia hade inte orkat fortsätta. Nu satt de med Maria, familjens barnflicka.

Hon hade just förklarat att hon hade legat och sovit när det bultade på dörren.

"Lade du märke till något ovanligt i går kväll?" sa Aram. "Någon bland gästerna eller serveringspersonalen som uppträdde udda eller hotfullt?"

"Nej."

Maria kramade ett hörn av den bylsiga bomullströjan som hon snott ihop till en knut i handen.

"Jag tog mest hand om Sarah och Oliver så att de inte skulle störa Celia och Carsten", sa hon.

"Hur var stämningen mellan makarna på festen?" sa Aram.

"Så där."

Maria plockade med tygknuten. Aram fick en stark känsla av att hon höll inne med något.

"Kan du utveckla det?"

"De har bråkat en del om det här huset."

"På vilket sätt?"

"Celia ville inte ha ett hus i Sverige. Men Carsten bestämde att de ska vara här om somrarna."

"Är det han som fattar besluten i familjen?"

Maria nickade.

"För det mesta. Celia säger sällan emot, särskilt inte när jag är i rummet, men efteråt kan hon vara ledsen och det blir konstig stämning. Då blir Carsten arg för att hon är sur."

Aram bestämde sig för en rak fråga.

"Vad tycker du om Carsten egentligen?"

Maria snurrade på tyget i handen.

"Jag kommer inte att säga något till honom", sa Aram. "Du behöver inte vara orolig för det."

"Carsten verkar väldigt trevlig när man först träffar honom."

"Men...?" försökte Aram.

"Han är inte alltid snäll", sa hon efter en lång paus. "När han är stressad eller har druckit kan han vara taskig. Han liksom ger Celia små tjuvnyp, säger saker om henne även när barnen är i rummet. Dessutom jobbar han hela tiden, han är borta väldigt mycket."

"Har det känts som om han har varit stressad den senaste tiden?"

Barnflickan nickade igen.

"I fredags var han uppe halva natten. Jag skulle hämta lite vatten vid tretiden och då satt han på altanen och drack. Det stod en halvtom whiskyflaska på bordet bredvid honom."

Aram hostade till.

"Kan du berätta lite mer om festen?" sa han. "Finns det ingenting särskilt som du kommer ihåg eller lade märke till i går?"

"Nej. När barnen hade somnat gick jag också och lade mig."

"Var det inte svårt att sova med så mycket liv utanför?"

"Jo. Men jag var trött så jag somnade ändå. Jag har inte sovit särskilt bra den sista tiden."

Hon drog lite till i tröjarmen.

"Hur kommer det sig? Att du haft svårt med sömnen, menar jag."

Maria sneglade mot fönstret till Celias sovrum.

"Du kan berätta precis vad du vill", sa Aram så förtroendeingivande han kunde. "Du behöver inte vara orolig för någonting som du säger till polisen. Däremot är det viktigt att vi får reda på så mycket som möjligt så att vi kan utreda vad som hände i natt när det började brinna."

"Det var en jobbig sak i onsdags."

Maria släppte tröjan och sköt in handflatorna under låren. Axlarna for upp så hon blev kutryggig.

"Du får nog berätta lite mer", uppmuntrade Aram.

Maria sneglade mot sovrummet igen innan hon svarade.

"När jag skulle cykla till simskolan med Sarah i onsdags morse så ... så

låg det en död fågel utanför ytterdörren när jag öppnade.”

”Vad menar du med en död fågel?” sa Aram och såg framför sig en bofink som flugit in i rutan.

”Det var en död fiskmås. Någon hade skurit av strupen på den.”

Aram hajade till men Maria verkade inte märka någonting. Hon fortsatte med nerböjt huvud.

”Den var blodig. Det var så otäckt. Men Carsten sa att jag absolut inte fick säga något till Celia. Inte om lappen heller.”

”Vilken lapp?”

”Det låg en lapp bredvid. Någon hade skrivit *Försvinn härifrån!*”

Maria svalde.

Tydligare kunde det knappast sägas.

”Förstår jag dig rätt?” sa Aram. ”Känner Celia inte till någonting av det här?”

”Linda sa att Carsten inte ville det. Jag vågade inte fråga mer.”

”Vem är Linda?”

”Hon är deras hushållerska. Linda sköter tvätten och städar och så.”

En hushållerska också.

”Vad heter hon mer än Linda?”

”Jag minns inte. Jag tror att hon bor på en annan ö för hon kommer hit med sin båt varje dag.”

”Det är ingen fara”, sa Aram. ”Vi kan säkert få fram namnet ändå.”

Aram sneglade på Thomas som hade suttit tyst sedan de började prata med Maria. Han hade knappt reagerat när hon berättade om fågeln, han verkade helt förlorad i sina egna tankar.

Han vände sig mot Maria igen.

”Kommer ni bra överens?”

Maria skruvade på sig.

”Hon är gammal, säkert fyrtio eller så.”

Aram blev tvungen att le.

Han gjorde en anteckning om att de måste tala med Linda utan efternamn så snart som möjligt. Om inte annat borde Celia veta vad hon hette.

Thomas mobil vibrerade. Han läste sms:et och höll fram telefonen mot Aram. Det var från Staffan Nilsson.

"Kom hit och titta på en grej när ni är klara."

"Är det några fler som bor här?" sa Aram. "Förutom du och familjen?"
Maria gjorde en axelryckning.

"Det finns en massa polska hantverkare också, det är de som har byggt allting. De bor i gästhuset i veckorna."

"Vet du om de var här i går?"

"Jag tror att de åkte in till stan på eftermiddagen, på grund av festen. Jag hörde Carsten säga att han inte ville att de skulle vara kvar och störa."

"Den där fågeln", sa Thomas oväntat. "Vad hände efter att ni hittade den?"

"Ingenting, tror jag."

"Det var ingen som gjorde någon polisanmälan?"

"Det vet jag inte."

Maria verkade ännu olyckligare nu, som om det var hennes fel att hon inte visste bättre.

En död fågel på trappan, tänkte Aram. Var det en del i en allvarlig hotbild eller bara ett ovanligt grisigt sätt att försöka jaga iväg familjen? Han hade gärna velat se den där lappen.

Thomas började trumma sakta med fingrarna. Han tittade bort mot det nedbrunna gästhuset.

"Jag kan avsluta det här", sa Aram.

Thomas reste sig.

"Jag kanske får lov att prata lite mer med dig senare", sa han till Maria och tog fram ett kort som han räckte över. "Om du kommer på något mer får du gärna ringa. Mitt telefonnummer står där."

Maria tog emot kortet som om hon inte riktigt förstod vad hon skulle med det till.

I ögonvrån skymtade Aram en skugga bakom gardinen i sovrummet mittemot dem. Var det Celia som betraktade dem genom glipan?

Kapitel 39

"Hur går det?" sa Thomas till Staffan Nilsson som låg på knä och petade på någonting i askan.

Det var en lättnad att slippa förhöret med barnflickan. Efter att de pratat med Celia hade han haft svårt att koncentrera sig, ställa de frågor som måste ställas. Aram hade fått dra hela lasset.

Thomas visste att han varit för oengagerad, men Celias kollaps hade blivit ännu en påminnelse om hur svårt det var att möta brottsoffrens sorg och förvirring. Alla dessa frågor som krävde svar som han inte kunde ge.

De befann sig på baksidan av det brandhärjade huset, en bit ifrån liket som snart skulle hämtas av sjöpolisen för transport in till rättsmedicin i Solna. Åsa, den andra kriminalteknikern, var fullt upptagen med att dokumentera en av de eldhärjade väggarna med kameran.

Thomas hoppades att Nilssons sms inte innebar närkontakt med den döde. Högst avsiktligt hade han ställt sig med ryggen mot kroppen för att slippa ha den i blickfånget. Det var inte första gången han stötte på en brandhärjad kropp men i dag tog det emot mer än vanligt.

Allting tog emot.

"Åh jo, nog finns det lite grann att fundera över", sa Nilsson.

Thomas erinrade sig att Nilsson hade skrivit några artiklar om pyromaner och mordbränder, detta var ett av hans specialområden.

"Vad menar du med det?" sa han och tittade på det som kriminalteknikern höll på att undersöka.

I Thomas ögon liknade det mest grå aska, men Nilsson brukade ha järnkoll.

Nilsson svarade inte, istället vände han sig om mot en säck med olika prover som skulle tas med tillbaka till Nacka. Han plockade fram en genomskinlig plastpåse med någonting svart och smutsigt inuti och visade den för Thomas.

När Thomas tittade närmare upptäckte han silverblänk under det mörka sotet, i ena ändan blänkte det av nersvärtad metall.

Så förstod han, det var en halvsmält behållare till en tändare. Intresset väcktes igen. Underligt nog var det lättare att koncentrera sig på döda ting.

"Vad tror du att det här kan vara?" sa Staffan Nilsson och sträckte fram påsen så att Thomas skulle se bättre.

"Förmodligen en cigarettändare", sa Thomas och besvarade den retoriska frågan.

"Det tror jag också." Nilsson anlade en svagt belåten min. "Visst vore det intressant att veta varför just den har hamnat just här? Den låg inkilad under en av tegelstenarna som hör till husgrunden, annars hade den förmodligen blivit förstörd av hettan."

"Någon kan ha tappat den vid ett annat tillfälle", föreslog Thomas mot bättre vetande.

"Allting är möjligt", sa Nilsson och lade tillbaka plastpåsen i den stora plastsäcken med material som skulle analyseras.

Ett ivrigt hundskall hördes plötsligt. Då hade polishunden gjort sitt. Det var bra att den hade kommit ut så snabbt.

Staffan Nilsson gjorde en gest i riktning åt den skällande hunden.

"Hunden har markerat för tändvätska på flera ställen", sa han. "Kom med så ska jag visa dig."

Nilsson satte av mot husets ena gavel, eller snarare resterna av den samma, och fortsatte mot det som en gång måste ha varit ingången. Han stannade vid återstoden av en utbränd trappa. I ryggen hade de havet. Till höger, närmare stranden, låg det stora huset.

"Det här är trappan som ledde upp till ytterdörren", sa Nilsson. "Tiken markerade ivrigt på den här platsen och som du ser har träplankorna utsatts för så hög värme att de har förkolnat. Med all sannolikhet kommer vi att hitta spår av någon form av vätska när analysen av proverna är klar."

De raserade väggarna och skorstensstocken var praktiskt taget det enda som fanns kvar av det ursprungliga huset, allt annat hade reducerats till aska.

"Dessutom förefaller antändningsförloppet ha gått mycket fort och

flamfronten är ordentligt spridd. Hög flamspridningshastighet och brandintensitet tyder även det på förekomsten av lättantändlig vätska över större ytor."

Thomas anade vart han var på väg.

"Jag kan våga en flaska vin på att den här branden inte har uppstått på naturlig väg", sa Nilsson. "Förmodligen har gärningsmannen dränkt in fasaden på flera ställen för att garantera att det skulle ta sig ordentligt."

"Hur mycket har det krävts, tror du?"

"Det är svårt att säga på det här stadiet. Proverna får visa hur utflytningsdjupet ser ut, det beror på mängden vätska och viskositeten."

"Pratar vi om en liter eller fem?" envisades Thomas.

"Förmodligen några liter", sa Nilsson och drog lite i den ena plasthandsken som hasat ner på handleden. "I varje fall tillräckligt mycket för att se till att ingenting skulle bli kvar när elden väl fått fäste."

Thomas studerade brandplatsen och försökte se den med Nilssons ögon.

"Vad pratar vi om?" sa han och tyckte i stunden att han kände en omisskännlig doft av bränt kött trots att det måste vara hans egen hjärna som spelade honom ett spratt. "Bensin?"

"Det finns mycket som talar för det men det kan också vara vanlig tändvätska, sådan som man använder till grillen. Men bensin är den överlägset mest använda vätskan vid anlagda bränder. Enligt amerikansk statistik används bensin nästan fem gånger oftare än andra brandfarliga ämnen vid mordbränder."

Han gungade en aning på hälarna, som en van föreläsare.

"Det är lätt att få tag i och synnerligen effektivt, om du förstår mig rätt."

"Särskilt tillsammans med en tändare", kunde Thomas inte låta bli att påpeka.

Nilsson slängde en blick i riktning mot plastpåsen.

"Just det fyndet minskar inte sannolikheten, eller hur?"

Det räckte som bekräftelse för Thomas. Någon hade avsiktligt tänt på familjen Jonssons gästhus.

"En annan sak", sa han till Staffan Nilsson. "Vad tror du om den döda kroppen?"

"Du menar killen som brann inne?"

”Det är en man, alltså? Är du säker på det med tanke på hur illa därان kroppen var? Jag vågade inte avgöra det.”

”Det skulle jag räkna med att rättsmedicin kommer att bekräfta”, sa Staffan Nilsson. ”Både käken och nackbenet ger mig den känslan. Om inte annat kommer bäckenpartiet att ge oss svaret, det skiljer sig kraftigt åt mellan män och kvinnor. Precis som du trodde hade han vad som verkar vara ett champagneglas bredvid sig. Risken är nog stor att han var med på festen.”

Nilsson var bra, tänkte Thomas ännu en gång och visste att han litade lika mycket på kriminalteknikerns instinkt som på hans reella fynd.

Ett motorljud fick Thomas att vända sig om. Borta vid bryggan lade sjöpolisens båt just till för att transportera in kroppen till fastlandet.

Thomas var tacksam för att det inte var han som måste sköta den hanteringen.

”Hur gick det förresten med familjen?” sa Nilsson. ”Har du fått någon uppfattning om vem den döde kan vara?”

”Mannen i familjen saknas. Hustrun har inte sett till honom sedan i går kväll. Och han har inte hört av sig heller. Mobilen är kvar i huset.”

”Aj då, det låter inte bra.”

”Nej. Hon bröt ihop för en stund sedan och ligger och vilar nu. Jag måste fortsätta förhöret med henne så snart det går.”

”Så du vet inte varför han skulle ha lagt sig att sova i gästhuset? Hade de grälat?”

”Enligt barnflickan hade de bråkat om det nya huset”, sa Thomas. ”Hustrun gillar tydligen inte att vara här på ön.”

”Tror du att hon satte eld på stugan för att visa honom?”

Nilssons torra kommentar fick Thomas att stanna till. Han hade inte tänkt i den riktningen. Kriminalteknikern sträckte sig efter kameran igen, men Thomas hejdade honom.

”En sista fråga om liket. Kan du säga någonting om han levde eller var död när branden bröt ut?”

Nilsson skakade på huvudet.

”Det är inte mitt bord, det vet du. Du får vänta på obduktionen.”

Det var det svar Thomas hade förväntat sig. Likafullt hade han önskat

sig något annat. Men det var sällan någon idé att pressa Nilsson.

”En sak är dock säker”, lade kriminalteknikern till, nästan som i förbigående, medan han justerade kameralinsen. ”Den som är skyldig till det här ville åstadkomma en ordentlig brasa. Det är mycket grundligt gjort, annars hade elden inte fått ett så kraftigt och hastigt förlopp.”

Askflagor rörde sig fortfarande i luften. Brandbilen hade gett sig av med de frivilliga brandmännen. Sommargrönskan ramade in de sotiga resterna som de klev omkring i.

Är det över nu? tänkte Thomas. Eller är det bara början?

Kapitel 40

När han vaknade värkte huvudet som om någon hade kört in en tjock spik i pannbenet. Det dånade innanför pannan och tungan var torr och sträv. Det smakade illa i munnen också, han hade rökt alldeles för mycket.

Han reste sig på ena armbågen i ett försök att orientera sig. Han låg på stranden, direkt på marken, i skuggan av ett yvigt tallbuskage. Några grenar stack honom i kinden när han vred på sig.

Han måste ha slocknat där på kvällen.

Hur mycket hade han fått i sig i går? Han ville inte veta men visste att det hade blivit alldeles för mycket.

Utmattad sjönk han tillbaka i den fuktiga sanden. Skjortan kändes kall och klibbig i ryggen. Just nu hade han gjort vad som helst för en flaska Coca-Cola men han insåg samtidigt att han förmodligen inte hade orkat föra den till munnen. När han slickade sig om de uttorkade läpparna kom det inte ens någon saliv. Slemhinnorna var lika torra som nyköpt sandpapper.

Ett kraftigt illamående kom över honom och han hann knappt vrida huvudet åt sidan förrän en kaskad av sur spyta trängde fram. Magen hävde sig av egen kraft. Han låg på knä och hoppades att varje uppstötning skulle vara den sista. Till slut var det över och han föll ihop på sidan. Först efter en lång stund kunde han torka sig om munnen med skjortärmen.

Han borde resa sig, gå hem, men allt han förmådde var att maka sig någon meter längre bort, undan den illaluktande gropan i sanden som spyorna gröpt ur.

Carsten Jonsson föll tillbaka på rygg och stirrade upp i den blå himlen.

Solen sken, alltså måste det vara morgon. Men var det förmiddag eller efter lunch?

Ville han veta?

Han hade tappat kontrollen i går kväll.

Det var den där blonda tjejen från Trouville som hade ställt till det. Med sin djupa urringning och det långa håret som flöt nerför axlarna. Det hade inte varit någon tvekan om att hon också var sugen. Han hade hållit champagneflaskan i handen och erbjudit henne att smaka på bubblorna. Hon hade skrattat och utan förbehåll följt med honom.

Musiken hade spelat i bakgrunden när de vinglade iväg. Det var ingen som märkte att de försvann tillsammans, i mörkret var alla katter grå.

De hade varit lika fulla och hon hade inte protesterat när han stack ner handen innanför urringningen och lät den vandra över de runda mjuka brösten. Så småningom hade han fått av henne den tunna klänningen, hasat ner trosorna och öppnat blixtlåset på sina egna byxor.

Hade det varit bra?

Han hade ingen aning, mindes inte mycket mer än så. Han kom inte ens ihåg att hon gått sin väg eller att han själv hade slocknat. Det mesta flöt samman i små fragment, som trasiga skärvor av det som passerat under gårdagskvällen.

Det hade varit ett sorl, gäster som kom och gick i sommarnatten. Glas hade klirrat och flaskor tömts. Varma kroppar hade dansat sig svettiga till musiken.

Men han mindes att tiden då och då hade stannat upp. Att han vilset betraktat de festande människorna utan att förstå vad de gjorde där.

Han hade gjort sitt bästa för att döva ångesten som tryckte på, försett sig med ännu en drink, öppnat ännu en champagneflaska. Beslutsamt hängett sig åt festen igen.

Någonting trängde igenom den kraftiga stanken av spya. Carsten försökte få sin dimmiga hjärna att fungera, förstå var den påträngande lukten kom ifrån.

Det luktade rök, brandrök, som om någon hade gjort upp en stor brasa alldeles i närheten.

Kapitel 41

Det knackade på sovrumsdörren.

"Celia?" sa Maria. "Polisen skulle gärna vilja tala med dig igen. Orkar du det?"

"Jag kommer", svarade Celia med svag röst.

Hon låg på sidan och stirrade på den vita väggen. Efter några minuter satte hon händerna mot madrassen och tvingade sig upp på fötter.

Hon kunde inte gömma sig här inne hur länge som helst.

Hur skulle hon kunna förklara för barnen att deras pappa var död? Polismannen hade sagt att kroppen inte var identifierad än men hon hade läst sanningen i hans ögon. Han trodde också att det var Carsten som omkommit i lågorna.

Vem vill oss så illa? tänkte hon. Vad har vi gjort?

Magen knöt sig. Bara hon inte måste identifiera honom. Det kunde hon inte.

Utanför dörren ropade Sarah på Maria, och Celia tvingade sig att andas in och ut några gånger. Hon gick fram till dörren men när hon lade handen på handtaget darrade den så kraftigt att det knappt gick att sluta fingrarna. Det tog flera minuter innan hon till slut fick upp dörren.

Sarah skrattade åt något och det oskyldiga ljudet fick Celia nästan att tappa fattningen igen. Hon pressade en knoge mot munnen för att inte snyfta högt, drog in luft och gick ut i vardagsrummet.

När hon såg ut genom fönstret började hon skrika.

Just som Thomas svängde om hörnet till uteplatsen hördes ett rop från vardagsrummet. Sedan kom Celia farande genom dörröppningen och rusade mot en man på stranden. Hon slängde sig snyftande om halsen på honom.

Aram satt fortfarande kvar tillsammans med barnflickan. Båda stirrade på scenen som utspelades framför deras ögon.

Thomas gick fram till dem.

”Är det där Carsten?” sa han lågt till Maria.

”Ja”, viskade hon.

Om det här var Carsten Jonsson, vem var då mannen som omkommit i lågorna?

Thomas masserade ena tinningen. Klockan var bara ett men det kändes redan som en lång dag. Han måste skärpa sig, fokusera. Det skulle dröja länge innan de var klara på Fyrudden.

Det gick någon minut och sedan lösgjorde sig Carsten Jonsson från sin hustrus krampaktiga omfamning och satte kurs mot Thomas och Aram.

När Carsten Jonsson kom närmare uppfattade Thomas en omisskännlig stank av spya, blandad med lukten av gammal fylla. Jonssons byxor var skrynkliga och skjortan fläckig, ögonen bara små springor.

Thomas kunde inte låta bli att ta ett steg tillbaka för att komma undan lukten när Carsten Jonsson ställde sig framför dem. Celia kom strax bakom honom.

”Han var inte alls död”, sa hon med en lång blick på honom.

Det hade varit ett misstag att informera Celia om liket i det nerbrunna huset, men det var så dags att ångra sig nu. Det var dessutom gjort i bästa välmening.

”Min hustru säger att ni kommer från polisen?” sa Carsten Jonsson.

Han lät som om han ville ta kontroll över situationen genom att uppträda myndigt, trots sin sjabbiga uppenbarelse.

”Det är riktigt”, sa Thomas och presenterade sig och Aram.

”Vad är det som har hänt?”

”Det har varit en brand i ert gästhus som tyvärr är totalförstört. Dessutom har en person omkommit i lågorna och vi misstänker att det rör sig om mordbrand.”

Någonting glimtade till i mannens ögon. Misstänksamhet, eller var det något annat?

”Vi vill gärna ta ett samtal med dig så snart som möjligt”, sa han.

”Går det bra om jag tar en dusch och fräschar till mig först?” sa Carsten Jonsson och Thomas fick en känsla av att han ville vinna tid.

”Vi kan vänta här ute”, sa han. ”Men jag skulle uppskatta om du inte dröjer alltför länge.”

Carsten Jonsson försvann in i huset och Thomas slog sig ner i fåtöljen bredvid Aram.

"Maria", sa Celia. "Kan du ge barnen något att äta? Klockan börjar bli mycket och de behöver få i sig lunch."

Utan att vänta på svar gick hon förbi soffgruppen och följde efter sin make.

"Förlåt", sa Maria.

Riktade hon sig till Celia eller de två poliserna? Det gick inte att avgöra. Hon reste sig och gick in.

Thomas märkte att han var törstig men bestämde sig för att det fick vänta. Kanske kunde han be barnflickan om lite vatten när de var klara med paret Jonsson.

"Om Carsten lever, vem var det då som brändes inne?" sa han rätt ut i luften utan att förvänta sig något svar.

"Det var nästan hundrafemtio gäster här i går på inflyttningsfesten", sa Aram och bläddrade i sin anteckningsbok. "Någon av dem kanske sov över i gästhuset?"

"Barnflickan uppgav att det användes av hantverkarna", invände Thomas. "Fanns det plats för övernattande gäster i så fall?"

"Ingen av byggjobbarna var kvar på ön. Maria sa att de åkte in till stan i går och ska komma tillbaka i morgon. Vi måste prata med dem så snart som möjligt."

"Om vi antar att det var en gäst som brändes inne", fortsatte Thomas. "Då undrar jag om någon rapporterats saknad sedan i går kväll. Vi får slå Karin en signal och be henne kolla det så snart vi är klara här."

Var det en ren tillfällighet att just familjen Jonssons hus brändes ner? Nej, det hade han svårt att tro. Dessutom var det den döda fågeln.

En stalker eller en uppretad granne? Eller en annan fiende till Carsten Jonsson som de inte kände till. Fanns det andra händelser som han kunde berätta om?

"Frågan är om dödsfallet var avsiktligt", sa Aram. "Det är inte säkert att gärningsmannen visste att det fanns någon i gästhuset, inte med tanke på vad Maria sa."

Aram hade en poäng. Det fanns en möjlighet att dödsfallet var en ren

olyckshändelse. Någon hade velat skrämma familjen och räknat med att huset skulle vara tomt. De stod inför många olika alternativ och scenarier.

"Vi får börja med att ta reda på om det finns någon hotbild", sa han och sträckte ut benen framför sig. "Och vem den i så fall riktas mot."

"Det kommer att bli ett drygt arbete att gå igenom alla gäster som var här i går", sa Aram. "Vi snackar om hundratals personer som måste höras."

"Kalle får avbryta semestern", sa Thomas. "Det kan inte hjälpas."

Även Nora kunde ha varit en av gästerna. Thomas bestämde sig för att ringa henne så snart han fick några minuter över.

På stranden kom två sjöpolisér gående med en bår. Den svarta liksäcken var fastspänd ovanpå. De gick ut på bryggan där polisbåten väntade med motorerna igång.

"Det kommer nog att ta ett tag att få kroppen obducerad", anmärkte Aram.

I vanliga fall brukade de få resultatet av obduktionen inom något dygn. Men nu var det semestertider, allting tog längre tid. Risken var överhängande att Carl-Henrik Sachsen, rättsläkaren som Thomas hoppades på, hade gått på ledighet.

"Jag ska be Margit jaga på", sa han.

Aram strök sig över det långa ärret som gick under hakan. Det var en gest som han upprepade så ofta att han förmodligen inte tänkte på det längre.

Som så ofta fick det Thomas att minnas den besinningslösa misshandel som kollegan utsatts för av invandrarfientliga fanatiker några år tidigare. Aram hade legat länge på sjukhus, det hade tagit ett halvårs rehabilitering för honom att komma tillbaka.

Ironiskt nog hade även den ledande misshandlaren varit en invandrare, en amerikan från en rasistisk organisation. Nu satt han på Kumla, dömd till livstids fängelse för mord och misshandel.

Ljudet av barnskratt trängde ut till dem. Genom glasväggen såg Thomas hur fyraåringen Sarah sprang fram till barnflickan som stod framför spisen. Maria hade börjat steka pannkakor. Oliver satt på golvet och körde en leksaksbil.

Det var inga svårigheter att följa varje rörelse utifrån, han kunde se exakt vad alla höll på med.

Kapitel 42

När Carsten Jonsson kom ut på altanen igen hade han både rakat sig och bytt kläder. Det blonda håret var fortfarande fuktigt och hade lämnat en rand på den nystrukna vita tenniströjan. Celia kom tätt bakom honom.

Han hade betydligt bättre färg än tjugofem minuter tidigare. I handen höll han ett fat med en metallkopp som doftade starkt av nybryggd espresso.

Fortfarande hade ingen frågat de två poliserna om de ville ha något att dricka.

Carsten slog sig ner i soffan mittemot Thomas och Aram. Celia satte sig bredvid. Till skillnad från sin man var hon så sammanbiten att hon såg sjuk ut under solbrännan.

Thomas beskrev de första preliminära slutsatserna från morgonens undersökning, att det med all sannolikhet rörde sig om en mordbrand och att den brända kroppen hade förts in till Stockholm för att obduceras.

När han var klar avslutade han med en direkt fråga till Carsten.

”Känner du till några omständigheter som kan förklara varför någon avsiktligt skulle vilja bränna ner ert gästhus?”

Carsten tog sig tid att dricka upp espresson.

”Nej”, sa han sedan.

”Det har inte förekommit någonting ovanligt den senaste tiden?” försökte Aram. ”Du har inte lagt märke till något särskilt?”

”Nej.”

”Inga hot eller märkliga turer. Upprörda känslor kring byggnationen, kanske?”

Carsten ryckte på axlarna.

”Grannarna har klagat en del men det är inget ovanligt när man bygger nytt. Det finns alltid några i omgivningen som är negativa.”

”Jag skulle förmoda att det inte är helt okontroversiellt att bygga den här sortens hus mitt på stranden?” sa Thomas.

Det fanns ingen möjlighet att den här jättekåken kunde uppskattas av Sandhamnsborna. Thomas hade hört Nora uttrycka sig om nyinflyttade sommargäster tillräckligt många gånger för att veta vad man tyckte om dem som inte respekterade lokala traditioner.

Staketet där borta vid stranden retade förmodligen gallfeber på de flesta. "Kanske det", sa Carsten och ställde ifrån sig espressokoppen.

"Det har inte förekommit någonting obehagligt den senaste tiden?"

Carsten ryckte bara på axlarna men Celia såg rakt på Thomas innan hon stack in armen under sin makes.

"Räcker det inte med branden i natt?" sa hon.

Thomas övervägde hur han skulle gå vidare.

Han hade hellre sett att Carsten självmant tagit upp historien med den döda fågeln, inte minst eftersom barnflickan sagt att hustrun inte kände till något.

Men om Carsten inte var beredd att göra det fick han skylla sig själv.

"Jag förstår", sa han. "Men vi har hört att det har förekommit en annan olustig incident. Att någon lämnade en blodig fågel på er yttertrappa med en lapp där det stod *Försvinn härifrån*. Hur uppfattade du den händelsen?"

Celia verkade förvirrad.

"Vad pratar han om?" sa hon till sin man.

"Det är ingenting", sa Carsten snabbt. "Bara ett dumt upptåg som du inte behöver bekymra dig om."

"Som jag förstod det var strupen avskuren", sköt Aram in. "Det hade visst runnit blod på trappan också."

"Det var därför det var mörka fläckar på träet", sa Celia och drog åt sig handen. "Varför har du inte sagt något om det till mig?"

"Hur har ni fått reda på det här?" sa Carsten och spände ögonen i Thomas. "Har ni frågat ut min barnflicka?"

"Visste Maria om det?" sa Celia. "Utan att du sa ett ord till mig."

"Lugna dig", sa Carsten. "Låt mig sköta det här."

Thomas undvek att svara på frågan med tanke på vad de hade lovat Maria.

"Jag tror inte att du förstår allvaret i det här", sa han istället. "Din egen-

dom har utsatts för en mordbrand och en människa har avlidit i samband med det. Det här är ingen lek.”

Celia stirrade på sin man.

”Är det någon mer som du har invigt i din hemliga pakt utan att berätta det för mig”, sa hon utan att bry sig om Thomas och Aram. ”Känner Linda också till allting? Och hantverkarna? Är det bara jag som inte har fått veta vad som pågår?”

Carsten svarade inte.

”Carsten?” sa Celia och knäppte händerna så hårt att knogarna lyste vita mot vigselringarna.

Thomas försökte ta tillbaka kontrollen över samtalet.

”Vi skulle verkligen uppskatta om du ville samarbeta med oss så att vi kan gå vidare med utredningen”, sa han till Carsten. ”Just nu behöver vi få reda på om det finns någon hotbild mot dig och din familj.”

Luften tycktes gå ur Celia när hon hörde ordet hotbild.

”Vad skulle vi göra om något hände Oliver eller Sarah?” viskade hon till sin man.

”Jag beklagar”, sa Carsten. ”Men jag känner inte till någonting mer som kan hjälpa er.”

Han vände sig till Celia.

”Jag trodde att den där fågeln var ett dumt påhitt av några tonåringar, ingenting annat. Jag försökte bara skydda dig.”

”Vi kommer att vilja prata med alla som jobbar här”, sa Aram. ”Jag skulle behöva en lista på samtliga med både för- och efternamn.”

”Jag vill åka hem”, sa Celia lågt, som för sig själv. ”Till London.”

”Det vore bra om ni inte gjorde det”, sa Thomas. ”Med tanke på det som har hänt måste jag be er att stanna kvar i landet åtminstone under de närmaste dagarna.”

”Menar du att vi måste bli kvar här på Sandhamn?” sa Celia och vände sig till sin man. ”Carsten. Måste vi det?”

”Det räcker med Stockholm om ni skulle föredra det”, sa Thomas. ”Men om ni är kvar på Sandhamn skulle jag råda er att ta in på Seglarhotellet.”

”Åtminstone tills vi vet om det finns en hotbild mot er familj”, fyllde Aram i.

"Jag tänker inte lämna huset vind för våg", protesterade Carsten.

Thomas undrade vad det var i budskapet som inte gick in.

"Så länge vi inte kan utesluta att branden var riktad mot dig och din familj vore det bra om ni bodde någon annanstans de närmaste dagarna", sa han och tillade. "För säkerhets skull."

Carstens ögon smalnade.

"Jag är fullt beredd att möta den som tror att han kan ge sig på oss på det här viset. Ingen ska jaga iväg mig härifrån."

"Carsten, please", sa Celia.

Men han brydde sig inte om hustruns vädjande utan stirrade stint på de båda poliserna. Plötsligt slog han till bordsytan med en knuten näve.

Aram ryckte till lika mycket som Thomas.

"Ingen ska driva ut mig från mitt eget hem."

Thomas bestämde sig för att släppa frågan, åtminstone för tillfället.

"Vi kommer att behöva en fullständig gästlista över alla som var här i går kväll", sa han.

Carsten andades fortfarande häftigt.

"Jag vill absolut inte ha någon publicitet. Måste ni störa mina gäster?"

"Jag beklagar att du känner så", sa Aram. "Men det är faktiskt ingenting som du förfogar över. Det här är en brottsutredning, precis som min kollega nyss påpekade. Vi måste få reda på vilka som var här i går kväll."

"Det kommer att bli skriverier."

"Det är rutin, jag hoppas att du har förståelse för det", sa Thomas.

Aram lutade sig mot Carsten.

"Var befann du dig själv i natt, förresten? Du har tydligen varit borta sedan midnatt enligt din hustru."

Celia stirrade på sin man som började fingra på kaffekoppen. Han lyfte den till munnen fastän den redan var tömd.

"Jag måste ha somnat på stranden", sa han efter en liten paus.

"Förlåt?" sa Aram.

"Jag somnade i sanden."

"Utomhus?"

Det var tydligt att Carsten bet ihop om svaret.

"Ja", sa han kort.

Aram växlade en blick med Thomas.

"I så fall får du gärna förklara varför du bestämde dig för att sova utomhus hela natten", sa han. "Hade det inte varit enklare att gå hem och lägga sig istället?"

"Det finns ingen särskilt bra förklaring", sa Carsten motvilligt. "Sanningen är tyvärr den att jag slocknade på stranden eftersom jag hade druckit mycket mer än jag borde."

"Brukar du ofta göra det?"

"Nej."

"Men i går kväll, på din egen fest, bestämde du dig för att hålla i dig så mycket att du inte hittade hem?"

Aram provocerade Carsten medvetet. Thomas hade sett honom göra samma sak i liknande situationer. Med gott resultat.

Han kände också på sig att Carsten höll inne med något.

"Jag förstår inte vart de här frågorna leder", sa Carsten och såg demonstrativt på armbandsklockan.

"Var du ensam när du somnade på stranden?" undrade Aram. "Eller finns det någon som kan intyga att du faktiskt var där?"

Celia slutade plocka med sina vigselringar.

"Det är klart att jag var ensam", sa Carsten.

Svaret kom alldeles för snabbt. Som om han själv hörde att det inte lät trovärdigt, tillade han:

"Varför skulle jag inte ha varit det?"

"Don't lie!" utbrast Celia. "Du var tillsammans med den där blonda tjejen, eller hur?"

Hon ställde sig upp så häftigt att kaffekoppen sveptes ner från bordet. Metallfatet föll till marken med ett klirrande och rullade iväg.

"Jag vet att du pratade med henne på altanen. Fnasket med de stora brösten. Både du och hon försvann samtidigt. Jag letade överallt efter dig."

"Jag var ensam", vidhöll Carsten, trots att han rodnade.

Celia höjde pekfingret i luften, läpparna var onaturligt bleka.

"Jag som trodde att du var död!"

Hon rusade in i huset och smällde igen dörren bakom sig så hårt att glaset skakade.

Carsten stirrade efter henne. Sedan släppte förlamningen och han vände sig mot de två poliserna.

"Hur kan ni fråga om något sådant inför min hustru? Är ni helt från vettet?"

Det lät som om han muttrade inkompetenta idioter för sig själv.

Thomas avstod från att påpeka sanningen. Att det knappast var någon annan än Carsten Jonsson som hade ställt till det för sig.

"Om det finns någon person som kan intyga att du befann dig på stranden under natten vore det mycket bra om vi kunde få hennes namn", sa Aram. "Ju snabbare vi kan avföra dig från utredningen, desto bättre."

Carsten reste sig till hälften och lutade sig över bordet så att han kom ansikte mot ansikte med Aram.

"Insinuerar du att jag också skulle vara misstänkt? Om du tror att jag skulle bränna ner mitt eget hus är du inte riktigt klok."

Innanför fönstret stod Oliver med näsan tryckt mot rutan. Han stirrade på dem med uppspärrade ögon.

"Vill du inte sätta dig igen?" sa Aram i betydligt artigare ton än Carsten använt. "Vi är alldeles snart klara här."

Carsten tvekade, men satte sig igen, längst ut på stolkanten.

"Vi insinuerar ingenting", sa Thomas. "Men faktum är att du alldeles nyss höll undan vissa fakta när jag frågade dig om det tidigare hade förekommit några hot mot dig eller din familj."

Carsten Jonsson skulle inte vara den första som brände ner sitt eget hus, tänkte han. De måste snarast granska hans ekonomiska förhållanden, definitivt hur det stod till med försäkringsskyddet.

"Du får ursäkta om jag är övertydlig", sa Aram. "Men om du har ett alibi för natten behöver vi få reda på det så snart som möjligt. För din egen skull."

Kapitel 43

Nora hade sträckt ut sig i tv-soffan. Hon var fortfarande slö i kroppen, hade tillbringat större delen av dagen i en solstol vid bryggan utan att yttra många ord.

Det hade varit ett fantastiskt party men festandet straffade sig. Hon hade vaknat med ordentlig huvudvärk på morgonen och kände sig fortfarande inte särskilt pigg.

Jag har inte vanan inne längre, tänkte hon.

Sedan Julia föddes hade hon dragit ner på vinkonsumtionen. Hon orkade inte gå till jobbet om hon blivit väckt några gånger under natten och dessutom druckit rödvin kvällen före. Jonas var också måttlig eftersom han nästan alltid skulle flyga någonstans.

De hade säkert blivit tråkiga men samtidigt längtade Nora inte efter något annat.

Vinjetten till nyheterna drog igång precis när Jonas kom in i rummet med en kopp kaffe i handen. Nora kunde avundas hans förmåga att dricka kaffe sent på kvällen utan att det påverkade sömnen.

En bild på tv fångade hennes uppmärksamhet. Det var hamnen i Sandhamn, den klassiska vyn med Seglarhotellets faluröda byggnad i förgrunden och en skog av master framför.

"Titta", sa hon och vred upp volymen.

"En allvarlig brand har ägt rum i Stockholms skärgård", sa reportern vars mörka hår låg perfekt fönat över axlarna. "I den populära seglar-metropolen Sandhamn brann ett hus ner i natt. Enligt polisen har en person omkommit i eldsvådan men man har ännu inte kunnat identifiera den avlidne."

Kameran svepte sakta över Sandhamn och dröjde över tallskogen som täckte större delen av ön.

"Enligt vad nyheterna har erfarit låg det nedbrunna huset på den södra

sidan av ön", fortsatte reportern. "Något som försvårade släckningsarbetet och gjorde att byggnaden inte kunde räddas från lågorna."

Kameran bytte vinkel och kvinnan vred en aning på huvudet innan hon allvarligt fortsatte in i kameran:

"Fastigheten tillhörde en förmögen privatperson som nyligen låtit uppföra ett exklusivt hus på ön. Byggnationen hade föregåtts av en rad frågetecken och kommunen har fått utstå kritik för att man meddelat det bygglov som låg till grund för projektet."

"Det måste vara Carstens hus", sa Nora och hörde att hon svajade på rösten. "Herregud, tror du att det kan vara han eller Celia som har bränts inne?"

Jonas sträckte ut en hand och lade den över Noras.

"Bara det inte är barnen", sa hon.

Reportern i rutan övergick till ett inslag om vattenföroreningar. Nora satte sig upp.

"Jag måste ringa till dem."

Jonas vred på huvudet.

"Ska du inte vänta tills du vet lite mer? Tänk om branden inte alls har med dem att göra?"

"Det finns väl ingen annan som har byggt ett sådant hus i Sandhamn. Du hörde vad de sa på nyheterna."

Men kanske hade Jonas rätt ändå. Hon ville inte tränga sig på, absolut inte framstå som en nyfiken hyena.

"Jag ringer Thomas", sa hon, "och kollar om det är Carstens hus. Han borde veta."

Innan Jonas kunde protestera drog hon fram mobiltelefonen och knapade fram Thomas nummer.

"Andreasson."

Thomas lät jäktad.

"Hej, det är Nora", sa hon. "Är du upptagen?"

"Ja." Rösten blev mer personlig. "Men det är bra att du ringde, jag hade ändå tänkt slå dig en signal."

"Om Carsten Jonssons nedbrunna hus?"

Det var en chansning.

”Precis.”

”Hur är det med dem? Är Celia och Carsten okej? Har de någonstans att bo?”

”Familjen mår bra”, sa Thomas. ”Det var gästhuset som brann ner, den stora byggnaden är oskadd.”

Noras axlar sjönk långsamt ner och hon började andas normalt igen.

”Men på tv sa de alldeles nyss att en person hade omkommit i eldsvådan.”

”Ja, men det var ingen i familjen.”

Någon ropade på Thomas i bakgrunden. Nora väntade.

”Jag kan inte säga mycket mer just nu”, sa Thomas när han kom tillbaka.

”Men jag behövde fråga en sak. Var du där på inflyttningsfesten i går?”

”Ja, det var vi.”

Nora sneglade åt Jonas håll men han hade uppmärksamheten riktad mot tv:n igen.

Hon anade vart Thomas ville komma.

”Du undrar om jag lade märke till någonting när vi var där?”

”Ungefär så. Om du kan skriva ner namnen på alla som du kände igen skulle jag uppskatta det, gärna redan i kväll om du hinner. Vi behöver få reda på så mycket som möjligt. Allt som du kommer att tänka på.”

Skulle hon nämna att Per-Anders Agaton hotat Carsten under välkomsttalet? Det kändes obehagligt att skvallra och Nora ville inte hänga ut någon i onödan. Men hon insåg att hon inte kunde hålla inne med det hon hade hört.

”Nora”, fortsatte Thomas, ”bara så att du vet verkar det finnas en hotbild mot familjen. Om du lade märke till något särskilt är det viktigt att jag får reda på det.”

”Du borde prata med en person som heter Per-Anders Agaton. Det är deras närmaste granne, han bor några hundra meter från Jonssons.”

”Varför bör vi tala med honom?”

”Han uppträdde konstigt på festen i går, sa en massa dumma saker när Carsten höll sitt välkomsttal. Jag stod precis bredvid.”

Kortfattat beskrev hon Per-Anders uttalanden.

”Det lät väldigt bittert”, avslutade hon. ”Det var något med sättet som

han betraktade Carsten på som gjorde mig illa till mods. Hans fru blev också arg på honom, de grälade efteråt.”

”Tror du att han kan ha omsatt sina ord i handling senare på natten?”

Den direkta frågan gjorde Nora stressad. Hon ville inte anklaga en annan Sandhamnsbo utan konkreta bevis, men Thomas måste få en sann bild.

”Du menar om det var han som tände på?” sa hon och visste att hon försökte vinna tid.

”Ja.”

”Jag vet inte.”

Kapitel 44

Carsten halvlåg i en av rottingfåtöljerna på altanen, vinflaskan på bordet var nästan tom. Solen hade gått ner bakom molnen och den mörka himlen var mulen. Det var skumt ute men han hade inte brytt sig om att tända belysningen.

Celia hade tagit en sömntablett och lagt sig i sovrummet med ögonbindel och fördragna gardiner. Barnen sov i sina sängar och Maria hade väl gått till sitt rum.

Carsten tog en stor klunk rödvin utan att det smakade.

Det hade varit riktigt dumt att hängla upp den där bruden. Men han hade varit alldeles för full för att veta vad han sysslade med.

Det retade honom att han glömt tjejens namn när poliserna frågade. Det märktes att de hade njutit av att ställa sina kränkande frågor, strö salt i såren efter Celas plötsliga utbrott.

Carsten tvingade sig att andas lugnare, han fick inte låta sig provoceras. I England hade polisen en betydligt mer civiliserad inställning till dem som hade det bättre ställt, men här i Sverige skulle alla vara lika.

Han var fast besluten att inte påverkas mer än nödvändigt, men Celas brist på kontroll hade tagit honom med överraskning. Hennes kära pappa skulle ha sett henne då. Ingen *stiff upper lip* där, precis.

Allt skulle ha varit perfekt i går, tänkte Carsten och tog ännu en munfull vin som han långsamt svalde ner.

Han tänkte inte låta polisen rota i den senaste tidens händelser, den krossade glasrutan, fågeln på trappan. Deras förmåga att hantera situationen med någon form av diskretion kände han inget förtroende för. Branden var redan ute på nyheterna, det visade att hans instinkt var korrekt.

Under kvällen hade det dessutom kommit flera telefonsamtal med "okänt nummer" på displayen. Reportrar med all sannolikhet. Polisen hade nog läckt hans telefonnummer också.

Han hade knäppt bort alla samtal men räknade med att det skulle stå om branden i tidningarna i morgon. Spekulationerna hade säkert redan börjat.

Så fort han såg de två polismännen på altanen hade han känt instinktiv motvilja.

Utanför bryggan passerade en Estlandsfärja. Den stora båten var upplyst och det var tänt i de hundratals små fönstren över däck. Inte ens som fattig student hade han åkt på de populära Östersjökryssningarna. Redan då hade han avskytt det billiga upplägget med taxfreesprit och dansband. Buffémiddagarna där man trängdes runt borden för att få valuta för pengarna.

Men det var ett lättköpt sätt att få dricka och ligga, så mycket hade han förstått redan på den tiden.

Tankarna återvände till eldsvådan.

Mordbrand, hade poliserna kallat det. De hade frågat honom om offret. Rimligtvis borde det vara någon av gästerna, det verkade i alla fall som om de lutade åt det. De hade ställt så många frågor om festdeltagarna, vilka som varit där och hur väl han kände dem.

Carsten hade fått en stark känsla av att de trodde att både mördare och offer fanns bland gästerna. Men han hade knappt känt hälften av dem och han kunde inte säga vem som omkommit i branden. Eller vem som anlagt den.

Carsten lutade huvudet bakåt och stirrade upp mot den nattsvarta himlen. Stjärnorna skymdes av det kompakta molntäcket.

Kunde det röra sig om en av Eklunds hantverkare? Men de hade alla åkt in på eftermiddagen, han hade inte sett till en enda före festen och det fanns inget skäl för dem att stanna kvar på ön.

Det gick inte ihop.

Tanken på Eklund påminde honom om grannbråket. Några dagar tidigare hade han intalat sig att den döda fiskmåsen varit ett makabert skämt, ingenting att ta på allvar. Nu kunde han inte låta bli att undra.

Misstänksamt betraktade han den tomma stranden. Eklund hade varnat honom för att ortsbefolkningen var på krigsstigen. Men det var ett långt steg från att irritera sig över ett byggprojekt till att avsiktligt tända på. Det var svårt att tro att avundsjukan kunde drivas så långt.

Eller hade han tagit miste?

Carsten drog fram mobilen ur bakfickan och fingrade på den.

Han kunde höra vågorna som rullade in, svallet från den stora färjan som nyss passerat. Det krasade om vågtopparna när de bröts mot stranden.

I morgon skulle Eklund och hans mannar komma tillbaka och polisen skulle förhöra dem en och en.

Han ville inte vänta till dess för att ta reda på mer.

Carsten knappade fram Eklunds nummer. Det tog bara några sekunder innan signalerna gick fram och Eklund svarade. Det hördes röster i bakgrunden, förmodligen tv:n som stod på.

"Det är Carsten Jonsson", sa han snabbt. "Har du hört vad som har hänt här?"

Han förklarade situationen, berättade om branden och den brända kroppen. Att polisen ställt frågor om gästerna.

"Polisen kommer att vilja prata med dig. De fick ditt telefonnummer och jag har sagt att du kommer ut i morgon bitti."

"Jag beklagar", sa Eklund. "Vi tar första båten så får vi se hur det tar sig ut. Finns det någonting kvar av gästhuset som går att rädda?"

"Det är totalförstört."

Han hade gått bort och tittat när poliserna äntligen lämnat för dagen. Sett den brända husgrunden och den blåvita avspärningstejpen som fladdrat i vinden, känt den fräna lukten som hängde kvar i luften.

"Polisen frågade mig om det hade förekommit några hot eller andra märkliga händelser den senaste tiden", sa Carsten. "Det är väl bra om vi är överens om svaret på det."

"Vad sa du till dem?"

"De kände redan till den där fågeln som Maria hittade på trappan men jag berättade inte om fönsterrutan. Det blir inte bättre av att de rotar i den saken också. Jag vill inte att ännu mer ska läcka till pressen."

"Behöver de inte få reda på det om de ska lösa brottet?"

"Jag tror inte att det hänger ihop."

Det var skillnad på mordbrand och fönsterkrossning, och rutan hade slagits sönder för över en månad sedan. Det var svårt att tro att just den händelsen hängde ihop med branden.

"Dessutom känner Celia inte till det där", fortsatte han. "Hon är redan upprörd över fågeln, jag vill inte att hon ska få reda på att det har hänt något mer, då blir hon ännu mer hysterisk."

Eklund hostade till, en djup skrovlig hosta.

"Det kan ha varit en sak till", sa han långsamt.

"Va?"

"Det är svårt att säga om det verkligen har varit en incident eller inte."

Den olyckliga tonen avslöjade Eklund, att han begått ett misstag.

Carsten kände hur käkarna spändes.

"Vad menar du?" sa han.

"Det var i början av juni. Jag och grabbarna kom ut från lunchen på Vårdshuset och hittade ett platt däck på fyrhjulingen. När det inträffade antog jag att det hade gått sönder av sig självt, sådant händer ju. Men nu är jag inte så säker längre."

Ännu ett sabotage, tänkte Carsten.

"Jag såg några av mina gubbar prata med den där Per-Anders Agaton samma dag", sa Eklund. "Men det bevisar ju inte att det var han som hade sönder däcket."

Carsten grep om armstödet för att behålla sitt lugn. En bild började framträda.

"Hur står det till med dina gubbar?" sa han. "Litar du på dem?"

Eklund lät överraskad.

"Jag sa åt alla att åka in till stan i lördags, precis som vi hade kommit överens om. Och mina killar sabbar inte sina egna jobb, vad tror du om oss?"

"Om någon stack åt dem en extra slant för att göra livet surt för mig och min familj. Någon på ön som är tillräckligt förbannad och inte ville nöja sig med en död fågel... Det är dina grabbar som har byggt huset. De vet precis var man ska tända på för att det ska ta sig ordentligt."

Eklund andades hörbart i luren.

"Skulle de avstå i så fall?" sa Carsten efter ännu en lång stunds tystnad.

"Kan du garantera det?"

I torsdags hade Celia sett hur en av hantverkarna pratat med en äldre man. Carsten förstod nu att det måste ha varit Per-Anders Agaton. Beskrivningen stämde precis.

Han dök upp i alla möjliga sammanhang just nu.

Agaton hade varit inne på deras tomt och pratat med en av snickarna. Efteråt hade polacken påstått att Agaton kommit dit för att klaga över deras nya staket, men det kanske hade varit precis tvärtom.

Det krävdes en bortförklaring eftersom Celia råkat se dem.

”En av dina killar träffade vår granne i torsdags”, sa Carsten. ”Den långe blonde.”

”Det måste vara Marek”, sa Eklund.

”Det spelar ingen roll vad han heter. Men Celia ertappade dem. De hade ett intensivt samtal.”

”Menar du att Marek skulle ha tänt på? Det skulle han aldrig göra”, protesterade Eklund.

Carsten litade inte på någon, inte på Mats Eklund heller.

”Jag hoppas att du har rätt”, sa han. ”Vi ses i morgon.”

Han avslutade samtalet och stoppade undan telefonen igen utan att känna sig det minsta lugnare. Han visste att det försvunnit vin och sprit från förrådet vid flera tillfällen. Byggarna stal från honom, vad Eklund än sa. Polackerna var bara där för att tjäna pengar. Det fanns ingen personlig lojalitet att förlita sig på. Någon skulle mycket väl ha kunnat betala dem för att sätta eld på gästhuset.

Daggen hade lagt sig. Vinglaset var fuktigt när han lyfte det och rödvinet för kallt för att smaken skulle blomma ut ordentligt. Ändå drack han ur.

Flaskan var tom nu, men det räckte inte.

Han kände efter i bakfickan.

Innan han slog sig ner på altanen hade han hämtat den lilla påsen som han höll gömd i huset. Den som han alltid tog med sig, för säkerhets skull. Han hade lovat sig själv att aldrig mer dra en lina, men nu behövde han sitt fokus.

Han tog upp påsen och vägde den i handen. Utanför stranden passerade ännu ett stort skepp, han såg ljusen från det amerikanska kryssningsfartyget som lämnade Stockholm bakom sig. Utan några bekymmer i världen.

Han drog fram en hundrakronorssedel och gjorde i ordning lite pulver som han drog in i näsan.

Det blixtrade till i skallen.

Tankarna blev kristallklara, det var länge sedan han kunnat se allt så tydligt.

Någon var ute efter honom och hans familj. Så måste det vara.

Kunde det ha att göra med den ryska affären?

Nej, det var för långsökt. Anatolij hade redan berättat i telefon att man ville skjuta upp börsnoteringen. Det fanns inget skäl att försöka skrämma honom genom att anlägga en brand.

Ändå fick tanken på KiberPay pulsen att öka.

Ingenting gick hans väg just nu. Var det för mycket begärt att be om en liten gnutta tur, att någonting skulle bli som han ville. För en gångs skull?

Om det inte handlade om KiberPay måste det vara någon på ön som ville jävlas med honom.

Carsten såg Agatons rödbrusiga ansikte framför sig, alla de högljudda breven som samlats på hög.

Om det var den där Agaton som försökte sabotera hans liv skulle han få ångra sig.

Kapitel 45

Thomas gäspade. Skärmen flimrade framför ögonen och stavfelen hopade sig. Han hade åkt in till kontoret för att skriva ner dagens händelser inför morgondagens genomgång. Nu var klockan kvart över elva och han hade knappt kommit någon vart. Det gick inte att koncentrera sig, istället blev det bara meningslösa funderingar.

Pernilla och Elin var fortfarande kvar på Harö och han hade mycket hellre varit hos dem.

Han reste sig och öppnade fönstret för att klara tankarna. Den svala kvällsluften svepte in och tog med sig doften av hängbjörken utanför.

Efter Fyrudden var det en befrielse att fylla lungorna med något som inte luktade rök.

Thomas strök sig över pannan. Han hade verkligen längtat efter den här semestern, att komma ifrån jobbet och tänka på något annat. Få perspektiv på tillvaron.

Men nu måste ledigheten skjutas upp, det fanns inte så mycket att välja på under omständigheterna. Han kunde knappast begära att hans egna medarbetare skulle stanna kvar och sedan själv sticka iväg.

Pernilla hade inte klagat när han åkte i morse men han visste att hon inte blivit glad. Det hade hänt så många gånger förut. Uppgjorda planer som måste skrotas, utflykter som inte blev av. Det skulle inte bli bättre när han berättade att även semestern måste skjutas upp. Fast det hade hon kanske redan räknat ut?

Pernilla var tålig, men Thomas visste att hon oroade sig för honom.

Det gick inte att dölja de mörka perioderna för henne, även om de inte längre förekom så ofta. Då och då sjönk han ner som i ett svart hål, när bilderna av olyckan på isen trängde sig på.

Det hade gått sex år men minnet låg fortfarande under ytan.

Utan att kunna hejda sig försökte han spreta med tårna på vänster fot. De som förfrusit och måste amputeras.

Den sortens händelser skulle han inte riskera om han lämnade polisen. Hans fysiska säkerhet skulle inte stå på spel på samma sätt.

Thomas lät fönstret stå på glänt och gick tillbaka och satte sig vid skrivbordet.

Pernilla skulle nog bli glad om han antog Eriks förslag och slutade. Varje gång han blev försenad på arbetet stack det till i henne, det visste han mycket väl. Det var därför han försökte ringa henne flera gånger om dagen. Bara så att hon skulle veta att han mådde bra. Att ingenting hade hänt på det här passet heller.

Thomas stirrade på skärmen och de fattiga meningar han åstadkommit de senaste timmarna.

Erik hade låtit så entusiastisk när han ringde, så fylld av energi.

Thomas kunde inte minnas när han sist haft samma känsla på morgonen då han gick till jobbet.

Måndagen den 15 juli

Kapitel 46

Morgonmötet var bestämt till klockan halv åtta. När Thomas kom in i konferensrummet satt Margit redan vid bordet tillsammans med Karin Ek. Båda kvinnorna såg pigga ut. Margit hade fått en djup solbränna och de seniga armarna som stack fram ur skjortan var chokladbruna.

"Har du fått sova något?" frågade hon.

"Några timmar", sa Thomas med grusiga ögon och sköt undan det dåliga samvetet över att han inte fått mer gjort kvällen före.

Klockan hade passerat midnatt innan han kom tillbaka till lägenheten på Söder och då hade han varit för adrenalinstinn för att kunna somna. När han väl gjorde det hade konstiga drömmar jagat honom.

Aram klev in med en randig pappmugg från 7-Eleven. Bakom honom anslöt Adrian Karlsson och ytterligare tre ordningspoliser. Margit måste ha kallat in dem för att hjälpa till med utredningen.

Thomas slog sig ner vid bordet och upptäckte att Karin redan hade målat upp Nilssons bilder på väggen. De bildade ett rutmönster som visade husresterna från olika vinklar. Till höger satt ett flertal foton av den bränn-skadade kroppen som med obehaglig tydlighet visade eldens härjningar. Vissa av de uppförstorade detaljerna var direkt motbjudande.

Thomas fick kväljningar igen trots att han redan sett allting på plats.

"Kalle kommer om några timmar", upplyste Karin församlingen. "Han var på västkusten när jag fick tag i honom och han flyger upp nu på morgonen. Han blev inte så glad över att få sin sista semestervecka inställd."

"Det kan inte hjälpas", sa Margit. "Han får trösta sig med att han befinner sig i gott sällskap."

Hon vände sig mot Thomas.

"Du skulle väl också ha börjat din semester i dag eftersom jag är tillbaka."

Hon hade redan utgått från att Thomas skulle skjuta på sin ledighet trots att han inte hunnit prata med henne.

De kände varandra väl.

Och så kom den där tanken igen. Om han antog Eriks erbjudande skulle han kunna räkna med en normal ledighet nästa sommar.

"Thomas", sa Margit. "Vill du inleda?"

Thomas ruskade på sig och beskrev kortfattat situationen, gårdagens förhör och till sist uppgifterna som Nora lämnat.

Han brydde sig inte om att konstatera omfattningen på utredningen. Det faktum att branden ägt rum kort efter inflyttningsfesten innebar att det fanns hundratals personer som måste kontaktas och kontrolleras innan de kunde avföras från utredningen. Det skulle ta veckor att beta av gästlistan som Carsten Jonsson till slut hade lämnat ifrån sig. Den måste dessutom jämföras med förteckningen som Nora lovat mejla över under dagen.

Thomas avslutade med att berätta om förhören med Carsten, hustrun och barnflickan. Aram fick fylla i det sista.

"Den där Carsten Jonsson känns rätt svår", sa Margit. "Vad säger ni som har träffat honom?"

"Vad kan man säga? Han bedrar sin hustru, missbrukar alkohol och är jävligt rik", sa Aram. "Han har allt man kan önska sig och är inte tacksam för något."

Thomas sneglade på kollegan.

Aram var inte den som brukade strö den sortens kommentarer omkring sig, men Jonssons dryghet hade tydligen krupit in under skinnet även på honom.

"Carsten Jonsson är inte särskilt samarbetsvillig", medgav Thomas.

"Kan det betyda något?" sa Margit. "Att han är inblandad på något sätt?"

"Han verkar mest bekymrad för att saken ska komma ut i media", sa Aram. "Han ville absolut inte ha någon publicitet kring eldsvådan eller sin person."

"Det är lite sent för det", konstaterade Karin. "På nyheterna kallar de Jonsson för Riskkapitalisten. Kvällspressen har redan lagt ut ett foto av sommarhuset i nätupplagan."

"Där förvann den anonymiteten", konstaterade Margit.

Thomas var inte förvånad, det hade varit för många skandaler kring riskkapitalets inblandning i olika företag för att inte tidningarna skulle ta chansen att slå upp det stort. Dessutom var det juli, nyhetstorka.

"Media spekulerar friskt kring både offer och brandorsak", sa Adrian, som också hade följt med i tidningarna.

"Det är i varje fall en man, ingen kvinna", sa Thomas. "Jag fick besked om det på vägen hit. Obduktionen sker förhoppningsvis i dag eller i morgon, senast på onsdag."

Karin fick en liten rynka mellan ögonbrynen.

"Det finns ett par anmälningar om saknade personer i Stockholmsområdet som kan matcha den döde", sa hon.

"Vågar vi tro att det talar för att det var en av gästerna på festen?" sa Margit.

Aram slog i anteckningsboken.

"Det var nästan hundrafemtio personer där, vi får gå igenom gästlistan och se om vi kan matcha någon mot efterlysningarna. Men det kan vara en gäst även om det inte stämmer på det här stadiet, det är inte säkert att en anmälan har hunnit göras."

"Det har bara gått trettio timmar sedan kroppen upptäcktes", påpekade Adrian.

Normalt krävdes minst ett dygns frånvaro innan man upprättade en anmälan om att någon saknades.

"Jag gillar inte det här ett dugg", sa Margit och knäppte händerna bakom huvudet. "En mordbrand på en liten plats som Sandhamn. Med tanke på deras begränsade resurser för brandbekämpning hoppas jag verkligen att det inte börjar brinna igen."

Hon reste sig, gick fram till tavlan med bilderna och knackade på det största fotografiet.

"Finns det någonting konkret att gå på? Var tycker ni att vi ska börja?"

Hon vände sig till Staffan Nilsson.

"Du ska ju vara expert på sådant här."

"De flesta mordbränder handlar om att avsiktligt tända på för att uppnå ett mål", svarade Nilsson. "Såvida det inte handlar om en regelrätt pyroman, och den sorten är rätt ovanlig, bör vi se branden som ett medel.

Syftet är att skrämma, hota eller förstöra för någon.”

Det lät vettigt, tänkte Thomas och mindes Celia Jonssons vita ansikte när hon trodde att hennes man hade omkommit i lågorna.

Om någon velat injaga fruktan i hustrun hade de onekligen lyckats.

”Vad skulle du tro att det här rör sig om?” sa han till Nilsson.

”Någon som vill skrämmas ordentligt. Det är inte självklart att han är ute efter att skada.”

Margit hakade på Nilssons tankegång.

”Eftersom han annars skulle ha tänkt på det stora huset, menar du?”

”Just det”, nickade kriminalteknikern. ”Det hade varit precis lika lätt att tända på huvudbyggnaden som gästhuset, men det gjorde han inte.”

”Det dog en person i lågorna”, påpekade Aram.

I dag slog Norrköpingsdialekten igenom mer än vanligt. Den dolde vanligtvis den svaga assyriska brytningen som alltid blev mer påtaglig när Aram tillbringat långhelger med släkten.

”Vi vet faktiskt inte om gärningsmannen kände till att det fanns någon inomhus när han anlade branden”, kontrade Nilsson. ”Som champagneglaset antyder kan kroppen mycket väl tillhöra någon av gästerna som blev full och hade oturen att vingla in i gästhuset.”

Thomas var böjd att hålla med. Gästhuset var inte färdigställt och det skulle ha stått tomt över helgen, precis som barnflickan berättat.

”Frågan är alltså om branden är en form av hot eller uttryck för hat?” sa Thomas. ”Något slags signal?”

En anlagd brand i gästhuset kunde på många sätt vara ett kraftfullt budskap. Den märkliga händelsen med den döda och blodiga fågeln talade för sig själv. Även grannen och hans hotfulla uttalanden, de som Nora råkat höra på festen, måste följas upp.

”Den där lappen som låg bredvid den döda fågeln visar att någon vill få bort dem från ön”, sa Aram. ”Tyvärr visste barnflickan inte vart den hade tagit vägen.”

Nora hade sagt att det förekom mycket skvaller bakom ryggen på paret Jonsson. Thomas hade sett huset på Fyrudden med egna ögon. Efter förhöret med Carsten Jonsson var det inte svårt att föreställa sig att han kunde ha skaffat sig fiender på vägen.

Var gick gränsen mellan skvaller och ren illvilja?

”Frågan är om det finns något annat syfte”, sa han.

”Det går inte att svara på utan att tala med Carsten Jonsson igen”, konstaterade Aram och slängde den tomma kaffemuggen i papperskorgen.

”Jonsson finns inte med i några register”, sa Margit. ”Han är helt ren.”

”Om gärningsmannen hade räknat med att gästhuset stod tomt måste han ha känt till familjen Jonssons vanor”, påpekade Adrian.

”Det talar för att det är en öbo eller sommargäst som ligger bakom branden”, sa Margit. ”Någon som bor där och kunde hålla dem under uppsikt.”

”Vi kan knappast betrakta hela befolkningen som misstänkt”, sa Thomas.

Margits blick sa honom att hon begrep det.

Återigen tänkte Thomas på grannens uttalanden, de hätska orden som han spottat ur sig hemma hos Jonssons medan Nora stod bredvid.

”Just nu är jag mest intresserad av den där grannen, Agaton”, sa han. ”Branden behöver inte ha varit överlagd. Ibland sker dumma saker på fyllan och villan.”

Det skulle inte vara första gången som alkohol och förbittring fick även skötsamma människor att göra huvudlösa saker.

”Grannen är vårt bästa spår just nu”, höll Margit med.

Thomas vände sig till Karin.

”Kan du kolla upp Per-Anders Agaton och hans fru medan Aram och jag åker tillbaka till Sandhamn för att fortsätta förhören?”

”Visst”, sa Karin och skrev i sitt block. ”Jag ringar dig.”

Margit bläddrade bland sina papper.

”Vi måste börja gå igenom gästlistan också, köra namnen i registren och se om vi får napp någonstans.”

Hon hittade ett exemplar av listan i pappershögen och räckte över den till Adrian Karlsson.

”Kan du börja med det så får Kalle ta över när han dyker upp? Det kommer in en analytiker vid niotiden som också ska hjälpa till.”

Sedan riktade hon sig till Staffan Nilsson igen.

”En sista fråga”, sa hon. ”Tror du att det finns risk för ytterligare bränder?”

Nilsson höll på att samla ihop sina saker.

"Margit, det där är omöjligt att besvara, det vet du lika bra som jag."

Margit framhärdade.

"Vad är din bästa bedömning?"

"Det blir bara gissningar."

"Låt höra ändå."

"Svaret på din fråga är helt beroende av orsaken till den ursprungliga branden. Alltså själva anledningen till att gärningsmannen satte eld på huset första gången. *Om* det var en signal till den där Jonsson, och *om* den har gått fram så borde det inte vara någon fara."

"Och annars?" sa Margit.

"Annars är risken stor att det kommer att brinna igen."

Kapitel 47

När Carsten kom tillbaka från morgonens tidiga joggingtur stod den röda fyrhjulingen redan parkerad på tomten bakom huset.

Mats Eklund var på plats. Bra.

I dag hade han sprungit mycket längre än han brukade, tagit ut sig tills allt som hördes var pulsens dunkande och hjärtats slag. Han hade pressat sig så ursinnigt att det smakade blod i munnen, men det hade inte gjort honom lugnare. Pannan bultade och ögonlocken kändes tunga.

Det hade inte blivit mer än tre timmars sömn, om ens det, under natten. Den mesta tiden hade han legat vaken och känt hur raseriet vuxit.

Men han fick inte ge efter, han måste behålla kontrollen.

Han hittade Eklund borta vid verktygsförrådet, med kepsen djupt nerdragen i pannan. Trots värmen bar han ett fläckigt blåställ och en långärmad tröja.

"Bra att du är här", sa Carsten och torkade svetten ur pannan med en handduk han ryckt åt sig.

Eklund böjde beklagande på huvudet.

"Jag har varit borta och tittat på resterna", sa han. "Du hade rätt, det är totalförstört."

Nya svettdroppar rann från tinningen och Carsten torkade bort dem också.

"Det är bara att börja röja", sa han. "Ju fortare ni sätter igång desto bättre. Jag vill ha det uppbyggt exakt likadant som före branden."

"Menar du att vi ska sätta igång redan i dag?"

"Javisst."

Eklund rynkade pannan.

"Har du något problem med det?"

"Nja", sa Eklund. "Det är fortfarande avspärrat. Jag tror inte att vi får röra någonting än. Vi måste nog ha tillstånd av polisen först."

Carsten knycklade ihop handduken i handen. Varför måste allting förklaras i detalj varje gång?

”Ju snabbare gästhuset blir uppbyggt igen, desto bättre”, sa han. ”Jag behöver få alla på ön att förstå att jag inte kommer att flytta på mig. Vad som än händer. Annars kommer vi aldrig att bli accepterade här.”

Eklund strök av sig kepsen och kliade sig i hårbotten. Några torra flagor singlade ner och lade sig på axlarna, vita mot det blå tyget.

”Vi ska kanske ta det lite lugnt ändå, med tanke på avspärrningen”, sa han. ”Prata med polisen först. De kan bli jäkligt sura om man inte är försiktig. Jag vill inte få några problem, du vet med arbetstillstånd och sådant där som rör killarna. Jag fick ta in extra händer för att hinna med allting.”

Carsten ville bort därifrån, få duscha bort både svetten och vreden som bara ökade.

”Polisen är snart här”, sa han. ”Jag tar upp det när de kommer hit, du behöver inte oroa dig.”

Eklund verkade lättad men stod ändå kvar.

”Var det något mer?” sa Carsten.

”Jag vet inte om det är så viktigt”, började Eklund, ”men en av gubbarna dök inte upp i Stavsnäs i morse, när vi skulle ta båten.”

”Jaha?”

”Det är Marek, min förman.”

Marek? Var det inte den där killen som Celia sett tillsammans med Agaton?

”Vad är det med honom?”

”Jag kan inte nå honom på mobilen, det är lite underligt att han inte ens svarar i telefonen.”

Med ens stod allting fullkomligt klart.

Hur kunde Eklund vara så trög?

”Minns du vad jag frågade dig i går kväll?” sa Carsten. ”Om du var säker på att du kunde lita på dina grabbar?”

Han tog ett steg närmare så att han kom ansikte mot ansikte med Mats Eklund.

”Det kan jag”, försäkrade Eklund.

"Tydligen kan du inte det. Det var Marek som tänkte på, fattar du inte det?"

"Vad pratar du om? Marek har inte gjort någonting, jag känner honom."

"Han har stuckit, eller hur?"

"Det är inte möjligt."

Eklund tog några steg bakåt, så att han stod med ryggen mot en tall. Blemmorna i ansiktet hade blivit farligt röda.

Carsten gick ännu närmare och knuffade till honom i bröstet.

"Marek och den där Agaton har jobbat tillsammans", sa han långsamt.

"Agaton har gjort allt han kunnat för att sabotera mitt bygge. Från dag ett. Du nämnde själv däckets som gick sönder på fyrhjulingen. Vem tror du är skyldig till den krossade fönsterrutan? Vem lägger en död fågel utanför sin grannes ytterdörr?"

"Agaton", mumlade Mats Eklund.

Nu hörde Carsten att han inte lät så säker längre.

"Celia såg när Marek pratade med Agaton", fortsatte Carsten. "Vad tror du att de talade om? Vädret?"

Han sparkade till några kottar på marken. Torra bruna barr flög upp i luften.

"Vår förbannade granne har skrivit brev efter brev som bara handlar om en enda sak. Att jag ska sluta bygga mitt hus och riva min brygga. Förstår du inte? Den mannen vill ha bort mig. Till vilket pris som helst."

Carsten strök undan det fuktiga håret från pannan och andades ut genom näsan.

"Förmodligen var han för feg för att tända på själv, så han lejde polacken istället. Som satte eld på gästhuset när min familj gått till sängs och inte kunde försvara sig."

Han spottade ur sig det sista.

Ingenting gick att missförstå längre.

Eklund blinkade några gånger, skamset.

"Vi stod tillsammans på ångbåtsbryggan i lördags", sa han trevande.

"Jag väntade på taxibåten till Stavsås. Marek skulle ta direktbåten till Stockholm, men den gick fem minuter senare så jag såg honom aldrig ta båten. Jag hade ingen aning..."

Det besegrade tonfallet bekräftade Carstens misstankar. Agaton hade

mutat en av hans egna hantverkare, betalat för att Marek skulle sabotera och förstöra allting som Carsten hade byggt upp.

Mönstret framträdde så tydligt nu.

”Förmodligen fick Marek panik efteråt, när han upptäckte att han hade lyckats bränna inne en av gästerna”, sa Carsten och tvingade sig att inte förlora fattningen. ”Istället för skadegörelse handlade det om mord. Livstid i fängelse, det hade han knappast fått betalt för.”

Det behövdes inte fler bevis. Det var så uppenbart att den förbannade Agaton låg bakom allting.

Någonting rött växte bakom ögonen.

”Min gissning är att Marek bestämde sig för att försvinna. Vid det här laget sitter han säkert på färjan till Gdansk och räknar sina pengar. Han blåste oss allesammans, dig med.”

Men det skulle han inte göra ostraffat. Inte hans uppdragsgivare heller.

Carsten knöt näven i fickan. Hjärnan hade redan börjat arbeta med olika hypoteser.

Utan ett ord vände han ryggen åt Mats Eklund och gick därifrån.

Kapitel 48

Thomas undvek att sätta sig på den lediga platsen i styrhytten, bredvid den stadiga kollegan från sjöpolisen. Istället slog han sig ner i soffan nere i kajutan och slöt ögonen. Aram var kvar på däck, han hade satt sig utomhus för att njuta av utsikten.

Thomas försökte hitta en bekvämare ställning på den hårda britsen. Sömnbristen molade i bakhuvudet, men han visste att han inte skulle dåsa till under båtfärden till Fyrudden.

Bilden av den brända kroppen återkom hela tiden. Lårbenet som var uppdraget mot magen, den hukande positionen när axlarna pressades mot marken. Han kunde nästan känna lukten från de brända resterna.

Under natten hade han oroligt drömt om lågor som slickade väggarna till Elins sovrum. Huset på Harö låg också för sig självt, med träd som skymde sikten mot föräldrarnas hus. Det var en ombyggd lada som lätt skulle ta fyr om någon satte en tändsticka till väggen.

Pernilla hade ringt sent på kvällen för att fråga hur han mårde. Hon hade en osviklig förmåga att ana sig till hans sinnesstämningar och visste alltid när han var på väg att sjunka.

Men den här gången handlade det om något annat, en otydlig känsla av skam som inte gick att förklara. Det borde vara polisens uppgift att förhindra brott av det här slaget. Vad tjänade de annars till, alla dessa timmar och sena kvällar då han stannade kvar på jobbet istället för att åka hem till familjen?

Innerst inne visste han att det var en meningslös sysselsättning han nu ägnade sig åt. Det var ingen idé att föra bok över ondskan, eller tro att han som individ skulle kunna göra någon större skillnad.

Ändå kände han misslyckandet, den osynliga tyngden som infunnit sig i samma stund som han anlände till Fyrudden och såg kroppen.

Båten saktade in för att möta svall från en mötande Waxholmsbåt. Fören

neg lätt när vågorna nådde skrovet, de rullade fram och tillbaka några gånger innan båten rätade upp sig och fortsatte i riktning mot Sandhamn.

Thomas visste exakt hur mycket farten behövde dras ner för att parera vågrörelserna, kunde nästan känna greppet i handflatan. En gång hade också han varit en av dem som körde polisbåt i skärgården. I över tio år hade han arbetat hos sjöpolisen och alltid trivts, inte minst med möjligheten att vara utomhus så mycket.

Den enda anledningen till att han hade hamnat på utredningsroteln hade varit Emily. När hon skulle födas sökte han sig till inre tjänst, han ville inte längre ligga ute dagar i sträck och lämna Pernilla ensam med den nyfödda.

Nu saknade han det. Det hade varit bra år, tänkte han, goda år.

Tillvaron som sjöpolis hade varit enklare på många sätt. Det hade handlat om sjöfylleri eller undsättning av havererade båtar. Ibland hade han deltagit i olika insatser, särskilt kring midsommar då fulla tonåringar kom i bråk. De hade skjutsat kollegor från utredningsroteln, som föraren gjorde i dag, eller tagit hand om skadade semesterfirare.

Thomas sträckte på sig för att få ny energi. Han kände sig trött och frusen trots det fina vädret.

I dag kunde han ha suttit på bryggan i solskenet på Harö, kanske tagit fram metspöet eller byggt ett sandslott åt sin dotter. Istället skulle han hålla en rad förhör med personer som på olika sätt kunde vara inblandade i gårdagens mordbrand. Prata med grannar och förhöra byggarbetare, notera de små detaljerna samtidigt som han lyssnade efter olika mot-sägelser och tveksamheter.

Han kunde redan föreställa sig misstänksamheten när det var dags att börja ställa frågor.

Det blev inte bättre av det som Nora hade berättat på telefon i går kväll, att Carsten tycktes ha gjort sig till ovän med halva ön. Ändå hade så många infunnit sig på den storslagna inflyttningsfesten, till och med den där grannen som utslungat sina hotelser.

Också Nora hade gått dit.

Det gick bra att skvallra bakom ryggen på någon men när det bjöds till kalas tackade man inte nej.

Men vem var han att döma?

Thomas öppnade ögonen och såg ut genom det ovala båtfönstret. De passerade fyren på Getholmen, det innebar att de borde vara framme vid Sandhamn om några minuter. De körde precis om en ensam windsurfare, brisen hade fyllt buken på det färgglada seglet så att det stod rätt ut.

Förhoppningsvis skulle Carsten Jonsson vara mer samarbetsvillig i dag. I går hade han tydligt utmanat polisen under deras samtal.

Både hans attityd och det överlägsna tilltalet fick Thomas att inta försvarsställning trots att han visste att det inte var särskilt professionellt.

Carsten Jonsson hade utsatts för en kriminell handling och måste behandlas därefter.

Men det var svårt att inte reagera på mannens nedlåtande attityd, känslan av att Jonsson betraktade Thomas och Aram som enkla snutar. De skulle rätta in sig i ledet och ingenting annat.

Båten krängde till igen och Thomas tog spjörn mot soffkanten.

Han måste behålla distansen. Se Carsten Jonsson som det brottsoffer han var. Det fanns många av hans sort nuförtiden och det var ingen idé att ta åt sig personligen.

I dag måste han göra sitt jobb.

"Var vill du gå i land?" ropade föraren över det starka motorbullret.

"Du kan släppa av oss vid Fyrudden", svarade Thomas. "Så börjar vi där."

Kapitel 49

Carsten Jonsson väntade på dem när Thomas och Aram klev i land på bryggnocken.

"Jag såg polisbåten och förstod att ni var på väg", sa han och sträckte fram en kall och fuktig hand.

Han snubblade nästan över orden och ögonen var rödkantade. I går hade han inte visat tecken på chocktillstånd, men Thomas visste att sådant kunde komma senare.

"Minns ni vad jag sa om att undvika publicitet? Allting är redan ute i tidningarna, det ligger till och med bilder av vårt hus på nätet. Mitt telefonnummer har också läckt till journalisterna, det ringer hela tiden."

"Jag beklagar", sa Thomas. "Jag hoppas att det inte kommer från oss. Vi gör vårt bästa för att behandla det här så diskret som möjligt."

"Ni gör ert bästa..."

Carsten gav ifrån sig ett bistert skratt. Sedan vände han sig om och gick mot stranden men stannade till vid bryggfästet.

"Vet ni någonting mer om den omkomne?" sa han. "Har ni fått fram något namn?"

"Vi tror att det är en av dina gäster", svarade Aram. "Men vi håller fortfarande på med identifikationsprocessen och försöker matcha de olika namnen på gästlistan som du gav oss i går."

"Hur lång tid kan det ta?"

"Det går tyvärr inte att svara på."

Aram var oförändrat artig.

"Vi gör det här så fort vi kan", sa han. "Men som vi sa i går behöver vi prata med dina hantverkare, om du inte har något emot det?"

"De är där borta", sa Carsten och pekade in mot skogen, bakom den mörkgrå husfasaden. "De håller på med staketet."

Som på beställning ekade hammarslagen genom luften.

Carsten Jonsson stod kvar på samma ställe.

”Är det allt ni ska göra i dag?” sa han. ”Tala med några hantverkare?”

Thomas bestämde sig för att inte bry sig om den överlägsna tonen. Intuitionen sa honom att Carsten Jonsson inte mådde bra av att veta att en av hans grannar kunde vara inblandad i branden. Dessutom var det alldeles för tidigt för att peka ut någon, först måste de prata med Agaton och själva bilda sig en uppfattning.

”Ingenting annat?” upprepade Carsten och gick fram till Aram, ställde sig tätt intill honom. ”Ska ni inte kontakta några andra på ön?”

”Vi behöver nog tala med dina grannar också”, sa Aram.

”Varför då?”

Thomas suckade tyst. De var tvungna att berätta hur det låg till.

”Vi har förstått att det har förekommit en del meningsskiljaktigheter på sista tiden”, sa han. ”Du tycks ha en granne som har uttalat sig aggressivt om ditt bygge. Vi behöver följa upp den saken.”

”Hur känner ni till det?”

”Det finns vittnen som har hört honom uttala sig.”

”Är det Per-Anders Agaton vi talar om?”

Aram bekräftade innan Thomas hann ge honom något tecken.

”Det är korrekt”, sa han. ”Hur visste du det?”

Carsten Jonsson bara ryckte på axlarna och började gå därifrån.

Thomas fick för sig att han var belåten. Som om han hade förväntat sig just det svaret.

Kapitel 50

Celia granskade sitt ansikte i badrumsspeglern. Ögonen var svullna och början till ett munsår syntes på underläppen. De genomskinliga blåsorna ömmade. Ändå kunde hon inte låta bli att gång på gång känna på dem med tungan, trots att hon visste att det gjorde det värre.

En tablett hade till slut fått henne att somna men den hade inte gjort henne utvilad. Tvärtom, kroppen kändes slö och tung och dåsigheten ville inte ge med sig trots att solen stod högt.

Det var tyst i huset.

Förmodligen hade Maria tagit med barnen till simskolan utan att väcka henne.

Celia lämnade badrummet och öppnade sovrumsdörren. Var Carsten ännu kvar i huset?

"Hallå", sa hon.

Celia visste inte om tystnaden gjorde henne lättad eller nervös. Det fanns inget enkelt svar, men hon visste att hon inte kunde gömma sig i sovrummet hur länge som helst.

De måste prata.

Celia gick bort till köksdelen. En använd espressomugg stod kvar på granitbänken. Då måste Carsten ha varit där en stund tidigare, Maria drack inte espresso.

Hon stirrade på muggen och greps av en intensiv lust att slänga den genom fönstret så att glassplittret yrde.

Allt som hänt de senaste dagarna var Carstens fel.

Om han inte insisterat på att ställa till med den där inflyttningsfesten skulle ingenting hemskt ha inträffat. Hon och barnen skulle inte ha utsatts för någon fara, de skulle fortfarande känna sig säkra.

Benen var ostadiga och Celia insåg att hon inte ätit på länge. Hon öppnade kylskåpet men osten och korven på hyllorna gav henne bara äckel-

känslor. Till slut hällde hon upp ett glas apelsinjuice men drack inte ens upp hälften innan hon hällde ut resten i slasken.

Altandörren öppnades och hon vände sig om. Det var Carsten som stod där och iakttog henne. Han hade inte rakat sig, trots att han brukade vara så noga med det.

"Var har du varit?" sa Celia.

Nu när han stod framför henne önskade hon att han skulle gå sin väg.

"Jag har tagit reda på vem som är ansvarig för eldsvådan", sa han.

"Vad menar du?"

Celia ställde ifrån sig juiceglaset på bänken.

"Det var Marek, polacken som du såg häromdagen vid staketet. Han försökte sabotera vårt bygge."

Carsten gungade fram och tillbaka, verkade inte kunna stå still.

"Varför skulle han göra något sådant?"

"Pengar förstås. Vår granne har betalat honom för att göra det. Minns du den fete mannen och hans fru som kom till festen med en ful kaktus? Anna och Per-Anders Agaton."

Celia nickade. Hon hade undrat varför de brydde sig om att komma när de verkade tycka så illa om både henne och Carsten.

"Agaton har bråkat om bygglovet länge", sa Carsten. "Han försökte förstöra för oss från allra första stund."

"Är du verkligen säker på det här?"

Något med Carstens hetsighet skrämde henne.

"Jag talade med Eklund nu på morgonen. Enligt honom skulle alla jobbarna ha åkt in till Stavsnäs i lördags, men förmodligen stannade Marek kvar på ön istället. När festen var slut och alla hade gått och lagt sig satte han eld på gästhuset."

Celia började frysa.

Marek hade stått bara någon meter ifrån henne i torsdags. Hade han redan då bestämt sig för att utsätta dem för livsfara? Elden kunde lika gärna ha spritt sig till det stora huset där de låg och sov.

Hon och barnen.

Hela tiden hade han funnits där i närheten.

"Jag har pratat med poliserna också", fortsatte Carsten. "De kom hit för

några timmar sedan och berättade att Agaton fällde hotfulla yttranden mot oss när han var på festen. Det finns vittnen som hörde honom.”

Han slog till dörrkarmen med öppen handflata. Det måste ha gjort ont, men Carsten verkade inte bry sig om smärtan.

”Resten har inte varit särskilt svårt att lägga ihop”, sa han. ”Inte med tanke på vad Eklund berättade för mig i morse.”

Carsten lade armarna i kors över bröstet som om han väntade på hennes reaktion.

Celia svalde.

”Har du berättat det här för polisen? Vad Marek har gjort mot oss?”

”Det är ingen idé. De kan inte hantera det här.”

Carstens mobil pep till, han drog fram telefonen ur fickan och slängde en blick på displayen.

”Jag vet precis vad som kommer att hända”, sa han, fortfarande utan att se på Celia. ”Poliserna kommer att tala med Agaton och ställa några frågor. Han kommer att neka till alltsammans, och polacken har redan försvunnit. Men oroa dig inte, jag har saken under kontroll.”

”Snälla Carsten, kan du inte bara låta polisen sköta det här? Vi kan åka hem istället, till London.”

Carsten grep tag i hennes arm.

”Ingen ska utsätta mig och min familj för fara. Vi stannar här. Jag kommer att skydda er om Agaton försöker något igen.”

Celia försökte vrida sig loss. Det verkade inte som om Carsten tog in hennes ord eller förstod hur hårt han höll i henne.

På nära håll såg hon de blodsprängda ögonvitorna.

”Kan vi inte bara åka hem?” sa hon igen.

”Den där jäveln ska få lära sig ett och annat. Jag har också kontakter.”

Mobilen pep på nytt och Celia kunde se att hans uppmärksamhet var fäst vid sms:et istället för henne.

”Vem var det som dog i branden?” sa hon och försökte leda in honom på ett annat spår.

”Polisen tror att det var en av gästerna på inflyttningsfesten. Förmodligen hade han gått och lagt sig i huset för att sova ruset av sig. De håller på att gå igenom gästlistan just nu.”

Celia ville inte fråga men kunde inte låta bli.

"Vet du om Marek kände till att det fanns någon i huset när han satte eld på det? Tror du att han gjorde det med avsikt?"

"Ingen aning."

Carsten gav henne ett otåligt ögonkast.

"Vad spelar det för roll? Han var bara ett redskap som fick betalt för att göra det han gjorde."

"Men tror du att han visste?"

"Glöm Marek", sa Carsten. "Det här handlar om Per-Anders Agaton."

Kapitel 51

Den hundra år gamla ångbåten *Norrskär* hade just passerat utanför Brandska villan med sin last av turister. Nora vek ihop tidningen och lade den ifrån sig på trädgårdsbordet. Reportrarna hade letat rätt på samma bild på Carsten som hon själv hittat på nätet. En brett leende man i elegant svart smoking. Fotot och artikeln gav honom en vräkig framtoning. Ett barlejon utan känsla för vanliga människors tillvaro.

Men det var förstås tacksamt att slå på Carsten och gotta sig i hans husbygge. Ordet riskkapitalist hade blivit ett skällsord i Sverige, det hade varit för många vårdskandaler med äldreboenden och vårdhem den senaste tiden. Händelser där de ekonomiska prioriteringarna satts före uppdraget.

Vinden fladdrade till i tidningen medan Nora betraktade omslaget. Händelsen sålde onekligen många lösnummer, hon hade själv köpt ett exemplar av kvällstidningen. Det lönade sig att slå på stora trumman.

Hon kände sig fortfarande kluven över att hon accepterat en inbjudan till Carstens och Celias fest trots att hon ogillade det påkostade huset och staketet på stranden. Men när hon träffat Celia och Carsten hade båda uppträtt artigt och vänligt. De hade framstått som helt normala människor.

Var hon en hycklare som gått dit?

Ja, besvarade hon sin egen fråga. Men hon var inte säker på att det hade blivit bättre om hon tackat nej för principens skull.

Evas röst avbröt funderingarna.

”Sitter du här alldeles ensam? Var har du resten av familjen?”

Nora vinkade åt henne att komma in och slå sig ner vid bordet.

”Jonas och Julia är och handlar”, sa hon. ”Har du sett dagens tidningar?”

Eva nickade. Hon höll ett äpple i handen som hon gned av mot kjolen.

”Vilken historia”, sa hon. ”Det var en herrans tur att ingen i familjen blev skadad. Vem tror du det var som omkom i lågorna?”

”Jag vet inte mer än du.”

Tekniskt sett var det sant. Thomas hade varit fåordig när de talats vid och hade inte velat gå in på några detaljer.

Vid det här laget var Nora van vid hans tystlåtenhet, hon hade lärt sig mycket om polisarbete genom att följa sin bästa väns karriär. Dessutom var hon själv inne i systemet nu. På Ekobrottsmyndigheten hade hon mycket kontakt med poliser, ibland umgicks de dagligen. Även hon kände till omfattningen av sekretessen vid förundersökningar.

”Får jag fråga dig en sak?” sa hon till Eva. ”Du som också var med på festen.”

De hade haft sällskap därifrån på kvällen. Hade lite vingligt cyklat hem på Trouvillevägen bakom Jonas och Filip med varsin ficklampa i handen.

”Råkade du höra om det var någon som talade illa om Carsten och Celia i lördags? Som var upprörd eller förbannad på dem.”

”Är du inne på att det var en av gästerna som har anlagt branden?” sa Eva.

Nora tvekade, hon hade inte sagt något om Per-Anders Agatons utbrott. Eva var hennes bästa vän på ön, men inte alltid den mest diskreta.

Å andra sidan fanns det få saker som Eva inte kände till i Sandhamn.

”Har du sagt A får du väl säga B”, uppmanade Eva.

”Du vet i början på festen, när Carsten hälsade alla välkomna?” började Nora.

Hon förklarade vad hon hört Per-Anders Agaton häva ur sig om Carsten Jonsson.

”Agaton är inte riktigt klok”, sa Eva när Nora berättat färdigt.

”Varför säger du så?”

”Därför att det är sant. Du vet väl att han är jurist, precis som du?”

Nej, det visste hon inte. Men Nora hade aldrig varit lika duktig som Eva på att hålla reda på sin omgivning.

”Till skillnad från dig är han en sann rättshaverist”, sa Eva. ”Den där sorten som processar mot allt och alla. En riktig pest. Jag vet många som uppriktigt sagt avskyr karlen.”

”Tror du att han överklagade Jonssons bygglov? Det borde han väl, om han är så rabiatt som du säger?”

"Normalt skulle han säkert ha gjort det, men jag tror att han har varit sjuk."

"På vilket sätt?"

"Jag har för mig att han fick en hjärtattack förra året och for på rehabilitering utomlands. De har något ställe i Spanien, på solkusten. Han hade nog annat att tänka på än Jonssons bygge, annars hade de säkert fått vänta betydligt längre på att få uppföra det där huset. Agaton hade garanterat dragit frågan genom varenda instans och några till."

Eva visste verkligen allt om alla.

"Han blev nog inte glad när han kom hem igen och upptäckte vad som hänt på Fyrudden under tiden", lade Eva till.

Nora överlade med sig själv om hon skulle ställa nästa fråga.

"Har du hört talas om att Agaton skulle vara våldsam?" sa hon till sist.

"Agaton?"

Ljusreflexerna dansade på vattnet precis som de gjort utanför Jonssons hus.

"Nej", sa Eva efter en liten stund. "Han lär vara en olidlig granne, men inte på det sättet."

"Hur är det med frun?"

"Jag tror att hon är okej. Jag har inte hört folk klaga på henne på det sättet. Men jag kan fråga runt lite, om du vill."

"Utan att det blir ännu mer skvaller?"

"Du känner väl mig?" sa Eva och lutade sig tillbaka i stolen.

Det var just det.

"Vet du något annat intressant om familjen Agaton?" sa hon istället.
"Nu när vi ändå har lyft på locket."

"Låt se." Eva strök bort lite fruktsaft från hakan. "Jag tror att familjen köpte sitt ställe någon gång på trettioalet. De har bott länge på ön, men alltid som sommargäster, de har aldrig varit fastboende som din och min släkt."

Nora flyttade in stolen under parasollet. Det började nästan bli för varmt i solen.

"Vet du var Agaton jobbar någonstans?" sa hon.

"Han driver en egen advokatbyrå, tror jag."

Det förklarade saken. Nora hade aldrig hört talas om Per-Anders Agaton i några juridiska sammanhang. Men om han körde egen låda var det inget konstigt med det. Inte heller att han hade tid att driva rättsliga processer mot kreti och pleti.

Agatons ord ekade fortfarande i henne.

"Har du tänkt på att de har vissa likheter, de där männen", sa Eva.

"Carsten Jonsson och Per-Anders Agaton."

"Vilka likheter då?"

"De gör sig till ovänner med allt och alla. Sådant kan aldrig sluta väl."

Kapitel 52

Thomas försökte läsa av Mats Eklund. De hade slagit sig ner i den borters-ta soffgruppen, den som inte syntes inifrån huset, och Eklund hade just fimpat en cigarett.

"Har du några egna funderingar kring branden?" sa Thomas. "Vem som kan ha tänt på?"

"Jag har ingen aning", sa Eklund.

"Inga misstankar alls?" sa Aram. "Vi försöker ta reda på om det finns en hotbild mot familjen. Någon som vill dem illa på ön."

Eklund stoppade undan cigarettpaketet.

"Grannarna har bråkat en del", sa han. "Men jag kan inte säga om de är inblandade."

Han pekade i riktning mot Agatons hus.

"De som bor där borta är inte glada över bryggan och staketet."

"Vi ska prata med dem också", sa Aram. "Finns det någon annan som du tycker att vi borde kontakta?"

Eklund ryckte på axlarna.

"Känner du till att någon lämnade en död fågel på yttertrappan?"

"Ja, det var jag som fick ta hand om den."

"Och det fick dig inte att undra?"

Eklund skakade på huvudet.

"Jag tog bara bort resterna, ville inte tänka mer på det."

"Vet du förresten vart den där lappen tog vägen?" sa Thomas. "Den som låg bredvid."

"Jag tror att vi slängde den också."

"Har du verkligen inga misstankar om vem som kan ligga bakom?" sa Aram.

Eklund flyttade på sig i soffan. Han hade ett bälte med olika verktyg kring den pösande magen. En kniv i en svart läderslida rörde sig när han bytte ställning.

”Jag försöker bara sköta mitt.”

”Det gör vi med”, sa Thomas och undrade varför Eklund var så trögpratad.

Var han rädd för Carsten Jonsson? Eller bara rädd om sitt jobb?

”Tror du att Carsten kan ha tänt på huset för att få ut försäkringspengarna?”

Frågan måste ställas även om den kändes långsökt i sammanhanget.

”Varför skulle han göra det?” sa Eklund. ”Han är ju rik som ett troll.”

”Han kanske har gjort dåliga affärer på sistone.”

”Det lär inte pengarna för gästhuset ordna upp.”

”Det här bygget måste ändå ha kostat en hel del”, sa Aram och gjorde en gest mot fasaden.

För första gången sedan de satte sig ner vaknade Eklund till.

”Det har dragit iväg ordentligt. Det finns nog ingen dyrare kåk i skärgården. Vi har jobbat dygnet runt för att få allting klart till sommaren.”

På nära håll kunde Thomas se hur fasadbelysningen under taknocken var uppfäst. Bara räkningen för utomhuselen motsvarade förmodligen ett års förbrukning på Harö.

”Förresten”, sa Eklund. ”Har Carsten talat med er om röjningsarbetet?”

Thomas rynkade pannan.

”Vad menar du?”

”Han vill bygga upp gästhuset med en gång, tyckte att vi skulle börja med det redan i dag.”

”Det får ni nog vänta med”, sa Aram. ”Tills den tekniska utredningen är klar.”

”Det var vad jag sa till honom”, muttrade Eklund. ”Men han ville inte lyssna på det örat. Som vanligt.”

Äntligen någonting som kom från hjärtat.

Thomas ville veta mer om Eklunds uppfattning om Carsten Jonsson.

”Är han svår att jobba med, din arbetsgivare?”

”Det är han som står för notan”, sa Eklund utan att brodera ut svaret.

Visiret hade fällts ner igen.

”Du kan väl berätta lite om ert samarbete”, sa Aram.

”Vi har ett kontrakt.”

"Men hur är han som person?"

"Har inte ni redan pratat med honom?"

"Jo, det har vi."

"Då så."

De väntade men Eklund tycktes inte ha någon lust att fortsätta. Ibland lönade det sig att ha tålmod och låta tystnaden hänga i luften. Det kunde locka fram upplysningar som satt långt inne.

Men i dag tycktes inte den taktiken fungera.

"Det kan inte ha varit så lätt att ha en uppdragsgivare i London när jobbet görs i Sverige?" prövade Aram för att locka fram någon reaktion.

Eklund ändrade ställning igen, kniven i bältet rörde på sig så att den pekade mot Aram.

"Det blir lite krångligare."

"Hur har ni gjort med avstämningar och sådant? Har han flugit till Stockholm ofta?"

"Vi har kört mycket på mejl och telefon."

"Uppföljning varje vecka, eller?"

"Snarare varje dag."

"Vad menar du?"

"För Carsten spelar det ingen roll, han kan mejla tio gånger på ett dygn om han är på det humöret. Ingen detalj är för liten för att bry sig om."

"Det låter lite intensivt", sa Thomas.

Eklund kliade sig på halsen där ett ilsket rött myggbett syntes.

"Snarare maniskt", sa han.

Paret Agaton bodde på en stor strandtomt utom synhåll för familjen Jonsson trots att den inte låg mer än fem minuter därifrån. Men de var närmaste grannar, fastigheterna gränsade mot varandra.

Efter den fåordige Mats Eklund hade Thomas och Aram träffat polska och ukrainska hantverkare som på bristfällig svenska svurit på att de inte varit på ön under helgen.

Thomas hade på känn att alla papper inte var i sin ordning, men brydde sig inte om att gräva i den frågan. Det var inte hans sak, det kunde skattemyndigheten få ägna sig åt.

Även Agatons bodde stort, men i helt annan stil. De hade ett typiskt tjugotalshus med ljusgrönt plåttak och spröjsade fönster. Några cyklar stod uppställda utanför tillsammans med en gammeldags kärra med namnet Agaton på sidan.

Thomas och Aram gick fram till den vitmålade dörren och knackade på. Det fanns ingen ringklocka.

Dörren öppnades av en kvinna i en röd solklänning över en baddräkt i samma färg.

"Vi kommer från polisen", sa Aram. "Vi är här för att ställa några frågor angående branden hos era grannar natten till i går. Du har säkert hört talas om den."

Kvinnan, som presenterade sig som Anna Agaton, såg fundersam ut.

"Om ni vill prata med min man så är han tyvärr inte hemma just nu. Han åkte in till stan för ett par timmar sedan."

"När kommer han tillbaka?" sa Thomas.

"I eftermiddag skulle jag tro. Jag kan inte säga säkert, det var lite oklart vilken båt han skulle ta."

"Har du något telefonnummer som vi kan nå honom på?"

"Visst."

Hon läste upp ett nummer för dem som Aram antecknade.

"Men han kan vara svår att nå på mobilen", lade hon till. "Han brukar stänga av den när han har semester, annars börjar klienterna ringa. Han är advokat, nämligen."

"Vi skulle gärna vilja prata med dig om branden också", sa Aram.

Anna Agaton såg på sin klocka.

"Det passar tyvärr inte just nu. Jag skulle precis ge mig iväg till byn."

Thomas funderade. Klockan var över ett, de behövde ändå äta något.

"Då kommer vi tillbaka lite senare", sa han. "Går det bra vid tretiden?"

Kapitel 53

Thomas tog en sista tugga av den ugnsbakade torsken och lade ifrån sig besticken på tallriken. De satt utomhus på verandan till Seglarhotellets bistro. Thomas hade tagit en lättöl till maten, Aram hade nöjt sig med mineralvatten.

Thomas funderade på förmiddagens samtal. Vad hade de egentligen fått veta?

"Eklund verkade inte överdrivet förtjust i Jonsson", sa Aram som om han läst Thomas tankar.

Precis innan de skilts åt hade Eklund muttrat något om Jonssons kontrollbehov. Mellan raderna hade de förstått att samarbetet inte gått smärtfritt, särskilt inte när någon detalj avvek från specifikationerna.

"Hittills har vi inte stött på en enda person som talat väl om Carsten Jonsson", sa Aram.

Han hade rätt, insåg Thomas. Inte ens Carstens egen hustru hade haft något gott att säga. Celia hade varit rasande på sin man sist de träffade henne.

"Nej", sa han högt. "Det underlättar inte precis."

"Det ökar definitivt kretsen av människor som kan ha haft motiv att skrämma eller skada honom", sa Aram och knycklade ihop pappersserveten. "Vi måste få tag i Per-Anders Agaton så att vi åtminstone vet var vi har honom någonstans. När han nu behagar dyka upp. Vill det sig illa blir vi kvar här hela kvällen."

"Det finns risk för det", sa Thomas och lade ifrån sig besticken. "Men sista båten tillbaka går inte förrän vid åttatiden, så du behöver inte oroa dig för att simma tillbaka."

Aram ignorerade Thomas gliring.

De var omgivna av fritidsklädda matgäster, Thomas noterade att han och Aram förmodligen var de enda som bar långbyxor i sommarvärmen.

"Vill du ha kaffe?" sa Thomas. "Jag kan hämta."

Han gick in genom dörren, bort till bordet med kaffetermosar och småkakor. Kaffehörnan befann sig i ena ändan av den breda baren i det gamla klubbhuset. I det höga valvet satt flaggor med emblem från olika segelsällskap, på väggarna hängde tavlor med svartvita foton från kappseglingar på tjugotalet.

Thomas fyllde två porslinsmuggar och bar ut dem till Aram.

"Det är fint", sa Aram och gjorde en gest åt gästhamnen som bredde ut sig nedanför den breda terrassen. "Man glömmer lätt det."

Tvärsöver bukten låg Vårdshuset med sin gula träbyggnad och strandpromenaden var fylld med dagsturister och sommargäster. Vid de långsmala bryggorna trängdes motorbåtar och segelbåtar om vart annat. De vita masterna stack upp högt ovanför vattenytan.

"Ja", sa Thomas utan att känna samma förtjusning över skärgårdsidyllen framför deras ögon.

Han hade hellre befunnit sig någon helt annanstans. Hemma hos sig, på Harö. Thomas såg den lilla viken framför sig, bryggan som gick ut i vattnet, vassen i strandkanten där Elin brukade plaska.

"Jag föredrar nog lågsäsongen", sa Thomas. "Så här års är det lite väl mycket folk för min smak."

"Blir det inte väldigt ödsligt på vintern? När alla har stuckit."

"Det är betydligt mindre folk då. Men det finns en frid som du inte hittar någon annanstans."

Det gick lättare att andas.

"Det är mycket lugnare på Harö", sa Thomas. "Färre turister, ingen gästhamn. Det finns inget samhälle med butiker och restauranger som det gör här. Husen är utspridda över hela ön."

Pernilla och Thomas hade försökt bjuda ut Aram och hans familj några gånger men hittills hade det inte blivit av.

"Ni får se till att komma ut i sommar", sa han.

Det ringde i Thomas telefon. Det var Karin.

"Har du hittat någonting om Per-Anders Agaton?"

"Minst sagt", sa hon. "Det finns en polisanmälan mot Carsten Jonsson som lämnades in strax före sommaren. Det är Agaton som står bakom den."

Thomas mimade "Karin" och "polisanmälan" åt Aram. Han tryckte på högtalarfunktionen så att Aram också skulle kunna höra samtalet.

"Vad handlar det om?" sa han och höll upp mobilen mellan sig och Aram.

"Det verkar som om Jonsson har byggt sin brygga delvis på Agatons vatten. Det rör sig inte om så mycket, men det har fått Agaton att gå i taket. Jag har hans anmälan framför mig. Den är drygt tio sidor lång."

I ett annat sammanhang hade frågan förmodligen lösts med en flaska vin eller två och en gemensam grillmiddag grannarna emellan. Istället hade Agaton skrivit ihop en tjock lunta och lämnat in den till polisen.

Det sa någonting om stämningen mellan grannarna.

"Något annat?" frågade Thomas.

"Jag pratade med kommunen också. Enligt Byggnadsnämnden finns det fler anmälningar mot Jonsson, en som handlar om svartbygge och en som anklagar honom för otillåten trädfällning runt tomten."

"Kommer de också från Per-Anders Agaton?" undrade Aram.

"Det går inte att svara på. Anmälarna är anonyma, det går inte att se vem som har lämnat in dem. Men enligt handläggaren är det ganska vanligt med anmälningar av det här slaget. Alla vill inte skylta med sitt namn när man anmäler en granne."

"Vad tänker de göra åt saken?"

"Kommunen?" sa Karin. "Varje anmälning ska handläggas i vanlig ordning. Men det lät inte som om de hade kommit särskilt långt. Det var lite lustigt, jag fick nästan intryck av att kommunens killar inte var så pigga på att ge sig på Jonsson. Som om man redan fått sig en näsbränna eller två."

"Bra jobbat", sa Thomas.

"Där ser man", sa Aram när Thomas avslutat samtalet med Karin. "Att bygga sin brygga på någon annans vatten kan knappast vara särskilt populärt här ute i skärgården."

Thomas nickade.

"Frostig är nog bara förnamnet på den relationen. Man vet aldrig vad sådant kan leda till."

"Det låter som egenmäktigt förfarande", anmärkte Aram.

Det var nu inte något större brott. Påföljden var böter eller fängelse i sex månader.

Thomas kunde nästan höra åklagaren sucka över ännu en grannfejd som skulle kosta skattebetalarna pengar. Agaton måste kontakta Kronofogdemyndigheten för att begära handräckning och få ett föreläggande förenat med vite om att ta bort bryggan.

Vilket Jonsson naturligtvis skulle strunta i, eller processa om i alla tillgängliga instanser. Det skulle ta årtal innan den där bryggan tvingades bort och det skulle inte göra Thomas förvånad om Jonsson hade räknat med något liknande redan från början.

Kanske hade även Per-Anders Agaton insett detta och bestämt sig för att ta saken i egna händer?

Klockan slog två.

”Ska vi ta och leta rätt på den där hushållerskan, Linda Öberg, innan vi går tillbaka till Agatons? Hon borde vara på plats så här dags.”

”Jag undrar om hon är lika osäker som barnflickan?” sa Aram tankfullt.

Lilla Maria, tänkte Thomas. Hon verkade vara rädd för sin egen skugga.

Kapitel 54

Carsten kom ut från toaletten med fortfarande fuktiga händer och gick fram till matbordet för att hämta mobiltelefonen. Han måste ringa Anatolij. Hans liv stod och föll med KiberPay. Kaoset som följt på festen var det sista han behövde just nu.

Han hade inte råd att låta sig distraheras.

Agaton skulle ha ännu mer att svara för om han inte fick ordning på den ryska börsnoteringen, lovade han sig själv.

Carsten såg sig omkring i vardagsrummet. Han kunde ha svurit på att han lagt ifrån sig mobilen mitt på bordet innan han gick på toaletten, men nu var den försvunnen.

Mindes han fel? Kanske hade han lämnat den på soffbordet istället?

Men där låg ingen telefon, vare sig bredvid blomvasen eller de stora coffeetableböckerna med blanka omslag.

Han hade varit borta i högst tio minuter, vart hade den tagit vägen?

Han måste ringa Ryssland och få grepp om situationen, det hade redan gått flera dagar sedan han sist pratade med Anatolij. Oron tilltog så fort han tänkte på de senaste dygnen som försvunnit.

Var låg nu den förbannade telefonen?

Munnen blev torr när han inte kunde hitta den någonstans.

"Celia", ropade han i riktning mot sovrummet. "Har du sett min iPhone?"

Hon svarade inte. Celia hade hållit sig i sovrummet hela dagen, det var tydligt att hon undvek honom.

"Celia", försökte han igen och föll på knä vid soffbordet där det låg en massa tidningar på underredet.

Han rev runt bland magasinerna så att de spreds ut över mattan, vräkte ner prydnadskuddarna från soffan och fortsatte med sittdynorna.

Ingenting.

Han reste sig med en svordom och i hastigheten råkade han välta den breda blomvasen så att allt vatten rann ut. Pölen växte vid hans fötter, men han lät den vara och fortsatte leta.

Telefonen måste ligga här någonstans.

Ljudet av skratt utanför huset fångade hans uppmärksamhet. Det lät som Sarahs barnsliga röst.

Carsten öppnade dörren till altanen och såg ut över den soldränkta sandstranden.

Nere vid vattenbrynet lekte Maria med Sarah. De höll på att bygga ett sandslott, Sarah hade en plasthink i handen och Maria var i full färd med att gräva en vallgrav.

Oliver stod en bit bort, intill bryggfästet, djupt koncentrerad på någonting han höll i handen.

Carsten knep ihop munnen. Hade han tagit mobiltelefonen utan att be om lov? Jävla unge.

"Oliver", ropade Carsten från dörröppningen och började gå mot vattenet. "Är det du som har tagit min mobil? Kom hit med den."

Men sonen verkade inte höra, det blåste svagt och orden försvann på vägen.

Bara ungen höll fingrarna i styr så att han inte pillade på fel kommandon och raderade något viktigt i adressboken.

Inte en grej till, mumlade Carsten och ökade takten medan han ropade igen.

"Oliver, kom genast hit."

Nu reagerade Oliver. Han tittade åt Carstens håll men backade sedan några steg, ut på bryggan, med ena handen bakom ryggen. Han fortsatte bakåt fastän han inte hade någon flytväst på sig.

"Oliver", ropade Carsten. "Kom hit, hör du inte vad jag säger till dig?"

Oliver svarade inte, istället ökade han avståndet mellan dem så att han närmade sig bryggans slut. Han höll fortfarande ena handen gömd.

"Ge mig telefonen, Oliver. Annars blir jag riktigt arg."

Carsten tog bryggan i några hastiga kliv. Han sträckte sig efter Oliver men sonen hukade och försökte göra sig fri. Han sparkade och konstrade och när Carsten fortsatte hålla fast honom gled mobilen ur Oliver's hand.

Den studsade på en av plankorna men fastnade i en smal springa i bryggan.

Carsten släppte Oliver och slängde sig ner på knä. Just som telefonen höll på att glida igenom öppningen fick han tag i höljet.

Han reste sig upp och stoppade undan iPhonen djupt ner i byxfickan. Han hade rivit sig på fingertopparna, det blödde lite grann från pekfingernageln när han fattade Olivers axlar.

"Du skulle bara våga ta min telefon utan lov igen", röt han och ruskade Oliver så hårt att det lilla huvudet for fram och tillbaka. "Det här gör du inte om, är det förstått? Du rör den aldrig mer."

Alla hans kontakter, informationen han nyss fått om Agatons affärer. Allting skulle ha gått förlorat om han inte lyckats få tag i mobilen i sista sekunden.

Här kämpade han för att hålla ihop deras tillvaro och alla motarbetade honom.

"Mamma sa att jag fick låna den", grät Oliver.

Celia förstår, varför måste hon alltid göra tvärtemot vad han ville? Varför kunde ingen lyda honom?

Det lät oväntat högt när hans handflata träffade Olivers ansikte.

"Det är inte din mamma som bestämmer över min telefon", sa han. "Det gör jag, det kan du hälsa henne."

Oliver stirrade på honom. En röd fläck växte på kinden.

Med ett bryskt grepp tog Carsten tag i Oliver och släpade in honom från bryggan, bort till Maria och Sarah i sanden.

Maria satt med öppen mun.

"Om du hade skött ditt jobb hade det här aldrig inträffat", sa Carsten.

"Du ska passa ungarna så att inget händer, vad tror du att du har betalt för?"

Han knuffade Oliver i riktning mot barnflickan.

"Se till att han inte håller på med mina grejer i fortsättningen."

Kapitel 55

Den gälla barngråten hördes lång väg när Aram och Thomas kom gående på skogsstigen och närmade sig det nybyggda huset. Sedan dök Carsten Jonsson upp runt husknuten. Han gick med snabba steg med en mobiltelefon i handen.

Han såg sammanbiten ut.

Carsten sänkte mobilen när han upptäckte de två poliserna i skogsbrynet.

"Är ni två här igen?" sa han och stannade till. "Vad vill ni nu?"

"Vi behöver prata med din hushållerska", förklarade Thomas. "Linda Öberg."

"Hon är inte här."

"Vet du när hon kommer hit?" sa Aram.

"När som helst, antar jag, hon skulle visst komma senare i dag."

Han försvann in i skogen, samma väg som de nyss hade tagit.

"Den där killen borde nog prata med någon", sa Aram. "Känner han till Brottsofferjouren, tror du?"

De fortsatte, förbi husbyggnaden och ner till stranden, men kunde varken upptäcka barn eller barnflicka i närheten. Inte Celia heller. Det fanns inte ett spår efter den som nyss gråtit.

Altandörrarna var stängda men vid bryggan höll en kvinna i brun hästsvans på att förtöja en liten utombordare innanför nocken.

"Ursäkt", ropade Thomas från stranden. "Är det du som är Linda?"

Kvinnan rätade på ryggen.

"Hur så?"

"Vi kommer från polisen, vi behöver tala med dig en stund om branden natten till i går", svarade Aram.

Den magra kvinnan knöt fast en tamp i aktern. Sedan hoppade hon i land med en vig rörelse och gick bort till de två poliserna.

"Linda Öberg", sa hon och skakade Thomas hand med ett fast grepp.

"Kan vi sätta oss någonstans och prata en stund?" frågade han.

Hon ledde vägen till soffgruppen där de suttit med Eklund på förmiddagen. Nu rådde sval skugga på platsen. Det var skönt att komma ur solen, den raska promenaden genom skogen hade gjort Thomas svettig.

"Hur länge har du jobbat för familjen Jonsson?" sa Aram när de slagit sig ner runt det fyrkantiga rottingbordet.

"Inte så länge, jag blev anställd i maj. Innan de kom till ön hjälpte jag till med att få huset i ordning."

"Vad gjorde du då?" sa Thomas.

"Allt möjligt. Tog emot och packade upp möbler, monterade ihop sängar, hängde upp de nya gardinerna tillsammans med inredaren."

"Inredaren?" sa Aram.

Linda strök undan några hårtestar från pannan.

"Carsten anlidade en inredningsfirma för att få allting på plats innan familjen kom hit. Hustrun och barnen behövde bara stiga på."

"Vad hette inredningsfirman?" sa Aram och tryckte på kulspeuspennan.

Linda drog ihop pannan. Thomas undrade hur gammal hon kunde vara. Det var svårt att säga exakt, någonstans runt fyrtio fyrtiofem, skulle han tippa. Men hon verkade rätt sliten, eller snarare väderbiten, kanske var hon yngre än så.

"Jag är ledsen, det är nog bättre att ni frågar Carsten eller Celia. Jag kommer tyvärr inte ihåg vad företaget hette. Tjejen som var här hette Angelika men jag vet inte vad hon hade för efternamn."

"Vad har du för arbetsuppgifter i familjen?" undrade Aram.

"Det är allt möjligt. Jag sköter tvätten, städar och dammsuger. Ser till att det står färska blommor i vaserna och tar bort vissna. Det första jag gör när jag kommer hit brukar vara att ta hand om lunchdisken och tömma och fylla diskmaskinen."

"Handlar du också?"

"Nej, det gör Maria eller någon annan. Jag tror att Carsten gillar att gå till delikatessaffären."

"Hur kommer det sig att du började jobba hos Jonssons?" sa Thomas.

Linda tyckte begrundade varje fråga innan hon svarade.

”Jag läste en annons i Skärgårdstidningen. De ville ha någon som kunde jobba åt dem medan de är här, och sedan titta till huset när de befinner sig i England.”

Hon drog lite i den blå tröjarmen.

”I skärgården är det inte alltid så lätt att få ihop till brödfödan, det lät som en bra möjlighet. Det är skönt att veta att det kommer in en summa pengar varje månad.”

”Vad gör du annars?” sa Aram.

”Lite av varje. Jag jobbar åt hemtjänsten ibland, även skärgårdsbor blir ju gamla. Då och då rycker jag in på dagis som timvikarie.”

”Räcker det?” sa Thomas och noterade de slitna gymnastikskorna på Lindas fötter.

Hon ryckte på axlarna.

”Ibland fiskar jag också, och plockar svamp eller bär. Det reder sig, jag har inte så stora behov.”

Thomas lade märke till att hon inte bar någon ring på vänster ringfinger.

”Har du familj? Barn kanske?”

Linda slog ner blicken.

”Tyvärr blev det aldrig så. Vi försökte några år, jag och min man. Men saker hände och till slut skilde vi oss...”

Thomas visste en del om att försöka få barn utan att lyckas, ännu mer om påstridiga frågor från omgivningen. Han bestämde sig för att släppa ämnet.

”Var bor du någonstans? Maria sa att det inte är här i Sandhamn.”

”Jag hyr en stuga på Runmarö, på den östra sidan. Men det går fort att ta sig hit, det tar inte ens tjugo minuter med egen båt.”

Hon gjorde en gest i riktning mot den lilla snurran hon nyss förtöjt.

”Vad tycker du om dina nya arbetsgivare?” sa Aram som om det var något han bara råkade komma på i stunden.

De hade ställt samma fråga till Mats Eklund.

Lindas ansikte slöt sig.

Thomas gissade att det inte var en fråga om lojalitet, inte med tanke på den korta tid som hon arbetat för paret Jonsson. Men förmodligen var hon rädd om sitt jobb precis som Eklund.

"De betalar bra", sa hon och bekräftade Thomas misstankar att det handlade om försörjningen.

"Hur är de som familj då?" försökte Aram.

"De är väl som folk är mest."

I Thomas ögon framstod familjen Jonsson som allt annat än det. Pengarna, överdådet, sättet att använda sig av den hyrda hjälpen, allting andades en rikedom som ytterst få människor kom i närheten av.

Innan de lade på i går hade Nora försett honom med en snabb sammanfattning av Jonssons karriär och det hon hittat om föräldrarna. Lite generat hade hon berättat om sina efterforskningar när hon kollat upp Jonssons förehavanden på nätet.

"Känns det inte konstigt att städa och sköta någon annans tvätt?" frågade Aram.

"Nej, varför skulle det göra det. Vad tror du att jag gör inom hemtjänsten?"

Thomas kände Aram tillräckligt väl för att veta vad han tänkte. Det var en betydande skillnad mellan gamla pensionärer och paret Jonssons behov av hushållstjänster.

"Kommer ni bra överens?" sa han.

"Ja, det gör vi väl."

Maria hade inte verkat så förtjust i Linda, men Thomas fick en känsla av att hon var en kvinna med stark integritet.

"Är det någonting särskilt som du har tänkt på sedan de kom hit?" sa Aram. "Något annorlunda, kanske okända personer som strukit omkring i trakterna?"

"Nej, inte direkt."

"Kan du föreställa dig varför någon skulle vilja anlägga en brand i gästhuset?" tillade Thomas.

"Nej. Jag förstår ingenting av det som har inträffat."

Det sista sa hon med en djup suck.

"Känner du till händelsen med den döda fågeln på trappan?" sa Aram. Linda verkade tagen när hon svarade.

"Det var otäckt, men jag var inte här då", mumlade hon. "Det var synd om Maria som hittade den, hon blev väldigt uppskrämd."

"Allt som du kan berätta är värdefullt under omständigheterna", sa Aram. "Även om det bara är en liten detalj."

"Jag vet inte vad jag ska säga. Jag har inte sett något konstigt. Jag önskar verkligen att jag kunde hjälpa er. Det enda ..."

"Vad då?" sa Thomas.

"Det var ingenting. Förlåt, jag vill inte tala illa om utlännningar."

Linda slängde en ursäktande blick i Arams riktning.

"Det är ingen fara", sa han och höll avvärjande upp ena handen. "Jag tar inte illa upp. Vad var det nu som du tänkte säga om utlännningar?"

"Det är de där polackerna."

"Ja?" sa Thomas.

"Det är en av dem som inte verkar riktigt pålitlig."

"Vem tänker du på?" sa han.

"Jag vet inte hans namn. Men han är ganska lång, lite lik Carsten faktiskt. Eklund vet säkert vad han heter."

"Varför litar du inte på honom?" sa Aram.

"Jo ... Hjäromdagen råkade jag se när han stod och pratade med en av grannarna på tomten. Det var någonting som kändes konstigt med det, jag kan inte förklara det bättre än så."

Äntligen någonting konkret.

"När var det?" sa Thomas och lutade sig fram.

"I torsdags, det var nästan kväll och jag skulle precis ta båten och åka hem till mig. De stod borta vid det nya staketet."

Hon pekade bakom huset.

"Och någonting fångade din uppmärksamhet?" uppmuntrade Aram.

"Ja, eftersom diskussionen var så intensiv. De märkte mig inte alls men jag kunde inte låta bli att undra ..."

"Kan du beskriva för oss hur mannen som pratade med hantverkaren såg ut?"

"Det gick så fort. Och de stod långt bort, jag var på bryggan."

"Var han smal eller tjock, kort eller lång?" försökte Thomas.

"Jag tror att han var ganska kraftig, kanske till och med fet."

"Minns du hur gammal han var?"

Bilden av Per-Anders Agaton låg på näthinnan.

"I sextioårsåldern?"

"Har du sett honom igen?" undrade Aram. "Skulle du känna igen honom?"

Nu tvekade Linda Öberg inte en sekund.

"Jag såg honom i lördags kväll. Han var med på festen."

Kapitel 56

Med plånboken i handen gick Nora mot bensinmacken inne på KSSS hamnområde. Som vanligt låg det rader av båtar utmed de långa pontonbryggorna, macken servade både Sandhamn och öarna runtomkring.

Hon hade nyss pratat med Simon som inte tycktes sakna henne det minsta. Hon hade fått dra varje ord ur honom under de få minuter som samtalet pågick. Alldeles för fort avslutade han med ursäkten att han skulle gå och bada. Hon tänkte försöka ringa Adam lite senare, kanske var han mer intresserad av att tala med sin mamma.

Det behövdes en ny förtamp till snurran, Nora hoppades att macken skulle ha någonting i den vägen eftersom hon glömt att köpa en ny i stan.

En liten aluminiumspång förband bensinbryggan med kajen, Nora gick över den och fortsatte in i byggnaden där en motorbåtsinnehavare höll på att betala en tankning.

Femhundra liter diesel, det lät inte billigt.

Få se nu, var kunde det finnas tampar någonstans? Nora betraktade hyllorna med allt från pocketböcker och smågodis till olika sorters båttillbehör. Någonstans bland fendrar och schacklar borde det finnas tågvirke.

I det bortre hörnet, vid hyllan med fotogen och tändvätska, stod en man i shorts och vit tenniströja och plockade bland flaskorna.

Nora tyckte att hon kände igen honom fastän ryggen var vänd mot henne. Var det inte Carsten?

Det vitblonda håret avgjorde saken.

Hon hade inte sett till vare sig honom eller Celia sedan festen i lördags, inte heller hört av sig på telefon trots att hon funderat på det flera gånger.

Nu fick hon dåligt samvete för att hon inte tagit någon kontakt.

”Hej Carsten”, sa hon.

Mannen vände sig om. Först verkade det inte som om han riktigt kände igen Nora, sedan fann han sig och nickade kort.

”Vad vill du?”

Nora kom nästan av sig.

"Hur är det med er?" sa hon. "Jag hörde talas om branden. Så förskräckligt efter den fina festen."

"Vi klarar oss", sa Carsten.

"Vilken tur att ingen i familjen blev skadad."

"Ja."

"Kan vi hjälpa till med något? Det är bara att säga till i så fall."

"Vi vill helst vara i fred."

"Jaha."

Nora visste inte hur hon skulle fortsätta. Hon hade inte räknat med att Carsten skulle vara så kort i tonen. Men kanske var det hans sätt att hantera chocken, det hade ju bara gått några dagar sedan eldsvådan.

På nära håll såg Nora att Carsten hade mörka skuggor under ögonen och huden runt näsborrarna var röd och fnasig.

"Hur är det förresten med Celia?" sa hon och flyttade kroppsvikten till den andra foten.

Tystnaden började kännas ansträngande.

"Det är bra."

"Och barnen?"

"De har det bra."

"Det kunde ha gått riktigt illa om elden spritt sig", sa hon. "Vi har tänkt så mycket på er de senaste dagarna. Det är verkligen bara att säga till om vi kan göra något för er."

"Du kan sluta med dina nyfikna frågor."

Nora blev så paff att hon började rodna.

Carsten såg på sin klocka medan en liten muskel ryckte vid ena mun-
gipan.

Nora stirrade på hans armbandsur utan att veta vad hon skulle säga. Den måste vara dyr för det genom huvudet.

Bakom dem hade motorbåtsägaren betalat för sig, det plingade till när han klev ut i solskenet igen. Mackkillen följde efter genom dörren.

Nu var de ensamma i affären.

"Jag skulle bara köpa en ny tamp till vår båt", sa Nora och skämdes samtidigt för att hon ursäktade sig.

Hon sneglade åt hyllan där olika sorters tågvirke låg framme.

Samtalet började bli olidligt.

"Ni får ha det så gott", sa hon. "Du kan väl hälsa Celia ifrån mig."

Innan hon hann säga något mer hade Carsten vänt sig om och lämnat affären.

Nora stod kvar och stirrade efter honom.

Kapitel 57

Ytterdörren till Agatons hus låg i skugga när Aram och Thomas knackade på igen.

”Är ni redan här?” sa Anna Agaton trots att de hade kommit överens om tiden. ”Jag beklagar, men Per-Anders har inte kommit tillbaka än. Det dröjer nog. Han ringde och sa att han skulle komma sent i kväll.”

”Sa du till din man att vi har sökt honom?” sa Thomas. ”Vi är mycket angelägna om att få tala med honom.”

”Nej, det missade jag tyvärr.”

”Får vi komma in?” sa Aram. ”Som vi sa förra gången skulle vi gärna ställa några frågor till dig också.”

Anna Agaton tycktes inte särskilt tilltalad av tanken. Men hon tog ändå ett steg tillbaka och öppnade dörren.

”Jag vet faktiskt inte hur jag skulle kunna hjälpa er”, sa hon och gick före in i huset och ut på en veranda där dubbeldörrarna stod öppna mot stranden.

Hon pekade mot en soffgrupp.

”Vi kan sitta här.”

Det ljusa utrymmet påminde Thomas om Brandska villan, i Noras hus fanns det också en gammeldags glasveranda som vette mot havet. Där hade han suttit otaliga gånger med en kopp kaffe eller en öl och filosoferat.

Men nu handlade det om Anna Agaton.

Aram studerade husets värdinna med intensiva ögon. Thomas anade vad han grubblade över. Var det hennes man som Linda Öberg sett tillsammans med den polska hantverkaren? Nora hade sagt att paret grälät öppet på festen men Thomas kände till att växelspelet i ett äktenskap inte alltid kunde uppfattas av omvärlden.

Anna Agaton föreföll yngre än sin man, som enligt folkbokföringen fyllt sextiofyra. Thomas skulle tippa på en åldersskillnad på cirka tio år. Hon

var också mycket smalare än sin korpulente make, nästan petite.

Nu trummade hon med fingrarna på stolskarmen så att huden på de nakna underarmarna dallrade av rörelsen. Den var betydligt mer slapp än den i ansiktet.

"Varför gjorde din man en polisanmälan mot er nya granne", sa Aram lika vänligt som om han hade frågat om hon ville ha en kopp kaffe.

"Förlåt?"

"Är det ett vanligt sätt att hälsa nya sommargäster välkomna på? Det är ganska drastiskt att gå till polisen. Det är mest på tv som sådant förekommer."

"Det är ganska ovanligt att bygga en brygga på någon annans vatten."

Anna Agaton var tydligen inte främmande för att bita ifrån.

"Kunde ni inte ha gjort upp i godo med varandra istället?"

"Hur menar du?"

"Man kan ju tänka sig att ni skulle ha pratat med Jonssons först. Innan ni vände er till polisen."

"Jag tror inte att du förstår vad det är för slags människor det handlar om."

Det verkade som om Anna Agaton endast med svårighet kunde avhålla sig från att rynka på näsan.

"Du får gärna berätta det för oss", sa Thomas. "Nu när vi ändå är här."

"Bara för att man har tjänat en massa pengar betyder det inte att man kan bära sig åt hur som helst när man flyttar in på ett nytt ställe."

Nu fladdrade näsvingarna till ändå.

"Här på Sandhamn finns det vissa regler som måste respekteras, gamla seder och bruk. Om man inte är beredd att göra det, kanske man ska köpa sig ett ställe på en annan plats. Det finns tjugofyratusen andra öar i skärgården där man kan slå sig ner och göra som man vill."

Nu lät hon som ett eko av Nora.

Thomas började fundera på om det fanns tid att gå förbi Brandska villan innan han lämnade ön. Kanske ta en öl vid bryggan och rensa skallen ett slag. Det var en fin kväll för att sitta ute. Han skulle inte ha något emot att bara prata bort en stund med Nora och Jonas.

"Jag förstår att både du och din man är upprörda över era nya grannars beteende", sa Aram och sneglade på Thomas.

Han verkade känna på sig att kollegans tankar befann sig på annat håll. Thomas skämdes och försökte koncentrera sig på samtalet.

"Jag har ingenting emot henne, hustrun alltså", sa Anna Agaton. "Det är honom jag har svårt för. Han passar inte in här. Det är så tydligt att han tror att allting kan köpas för pengar."

"Det låter som en riktig kliché", sa Aram. "Men sådana stämmer ju ibland."

Han gav henne en min av sympati, som om han visste precis hur besvärligt det kunde vara med nyinflyttade som saknade hyfs.

Den vänliga tonen tycktes nå fram.

"Jag kan garantera dig att han kommer från enklare förhållanden", sa Anna Agaton. "Han vill ta revansch för någonting i sin uppväxt. Tro mig, jag har sett den sortens beteende förut."

Anna Agatons observation fick Thomas att fundera. Den var relevant. Varför hade Carsten Jonsson valt att slå sig ner just på Sandhamn? Han fick inte glömma bort att följa upp den frågan.

"Ändå gick ni på deras inflyttningsfest", observerade Aram.

En svag rodnad visade sig i Anna Agatons ansikte. Hon skruvade på sig.

"Vi ville inte verka otrevliga."

"Det uppskattade de säkert", sa Thomas och visste att han var på vippen att hänle istället för att lyssna ordentligt. Hon höll inne med någonting.

Skärp dig nu, Thomas.

Han lade ena benet över det andra och försökte titta uppmuntrande på Anna Agaton.

"Hur länge var ni kvar på festen i lördags?" sa Aram. "När gick ni därifrån?"

"Omkring klockan elva."

"Kan du komma ihåg det så exakt?"

"Vi blev inte särskilt sena. Vi tog ett glas vin och smakade på buffén. Den var mycket god, förresten, Dykarbarens folk är duktiga. Efter kaffet tackade vi för oss och gick tillbaka hit."

"Vad gjorde ni när ni kom hem?"

"Gick till sängs, förstås. Jag gjorde en kopp kamomillte till mig, precis som jag brukar, och sedan släckte vi omkring midnatt."

”Man sover väl bra här ute?” sa Aram med en nick åt utsikten.

Solblänk studsade på vattenytan, några svalor pilade omkring utanför huset. Det fläktade från ett av fönstren som stod på glänt.

”Det måste vara härligt med vågorna som rullar in nedanför fönstret”, fortsatte han. ”Väldigt rogivande?”

”Absolut”, log Anna Agaton. ”Det är bra luft också, ren och klar.”

”Ingen trafik heller?”

”Nej, det är väldigt skönt att slippa. Det finns ju inga bilar på Sandhamn.”

”Gick din man och lade sig samtidigt som du?” sa Aram, liksom i förbigående.

”Det var nog lite senare. Per-Anders brukar sitta uppe och läsa en stund, här på verandan. Han tycker om att se ut över havet.”

”Så du vet egentligen inte om han somnade vid samma tidpunkt som du.”

Anna Agaton rynkade ögonbrynen.

”Om du försöker insinuera någonting så är det bättre att du säger det rent ut”, sa hon och rättade till en kudde som låg snett i korgsoffan.

Alla kuddarna var sydda i samma tyg som soffgruppen, marinblått med svagt röda ränder som gick på tvären. Färgen stämde väl överens med de blommande pelargonerna som stod på rad på fönsterblecket.

”Jag insinuerar ingenting”, sa Aram. ”Men vi behöver etablera var du och din man befann er under kvällen och natten då någon tände på familjen Jonssons gästhus.”

Han strök sig om hakan med tre fingrar.

”Mordbrand är en allvarlig sak.”

”Vi var hemma båda två”, sa Anna Agaton. ”Vi har ingenting med den där eldsvådan att göra.”

Hon stirrade stint på de båda polismännen.

”Jag skulle inte bli förvånad om Jonssons försöker skylla det här på oss, de skulle säkert inte dra sig en sekund för att göra det. Men det ska ni inte tro på. Vi har inte gjort någonting.”

”Faktum är att vi har ett vittne som hörde din man hota Carsten Jonsson i lördags”, sa Aram. ”Du ska också ha varit närvarande vid det tillfället.”

”Det där är bara trams.”

Anna Agaton flyttade sig en aning på stolsitsen.

Thomas insåg att han knappt sagt ett ord de senaste tio minuterna.

"Tycker du att det är tramsigt att komma med hotelser mot någon i deras eget hem?" sa han.

"Det var inte några hot, ni har fått allting om bakfoten."

"Vad var det i så fall, menar du?" sa Aram. "Du får gärna berätta det för oss."

Anna Agaton svalde så kraftigt att de smala senorna på halsen stack ut. Kontrasten mellan det släta ansiktet och den rynkiga halsen gjorde ett egendomligt intryck.

"Jag tror att det är bättre att ni pratar med min man när han kommer tillbaka", sa hon och rättade till en randig kudde igen.

"Det tänker vi göra", sa Thomas.

Kapitel 58

Carsten hade slagit sig ner på Vårdshusets uteservering, längst bort i hörnan närmast lotskajen. Han satt lite i skymundan, med ryggen mot de andra gästerna för att slippa riskera att möta någon han kände. Det räckte med den där Nora som överraskat honom på bensenmacken. Hon hade sett ut som en rädd kanin när han klippte av hennes nyfikna frågor.

Han hade sökt Anatolij flera gånger under dagen men bara nått hans telefonsvarare. Han kände igen mönstret från de senaste veckorna och det gjorde honom inte lugnare. När de sist talades vid hade Anatolij lovat att återkomma utan dröjsmål.

Det hade gått nästan fyra dagar nu.

Telefonen ringde, men det var bara Celia som sökte honom. Han tryckte bort samtalet.

”Ursäkta?” sa servitrisen som kommit fram till bordet. ”Vill du ha en ny öl?”

Carsten såg på sitt tomma glas. Han måste ha tömt det utan att märka något.

”Ja, tack”, sa han. ”Förresten, ge mig en sexa whisky till också. Glöm inte isen.”

Servitrisen kom tillbaka efter bara några minuter med hans beställning och en skål med nötter.

Han borde inte ha slagit till Oliver, han hade aldrig gjort något sådant tidigare. Men det var som om någon annan hade höjt handen och utdelat örflen. Carsten tog en klunk av den kalla ölen. Pojken måste lära sig att inte ta andras saker. Och det var inte som om han hade slagit särskilt hårt.

Han fick ta itu med det senare.

Poliserna hade frågat efter Linda när de möttes på skogsstigen. Hon kanske också hade sett Agaton stryka omkring.

Han slog Lindas nummer.

”Hallå?”

”Det är Carsten. Har du talat med polisen i dag?”

”Ja, det stämmer”, sa hon lika lugnt som vanligt.

”Nämnde de något om Agaton, min granne?”

”På sätt och vis.”

Hon dröjde en aning med svaret. Försökte hon dölja någonting för honom precis som Eklund? Det gick inte att lita på någon längre.

”Vad menar du med det?” sa han och drack en stor klunk av whiskyn.

”Vi pratade lite om din granne eftersom jag råkade se honom med en av polackerna häromdagen. Polisen frågade om det och jag kunde inte låta bli att svara.”

Det var precis som han hade misstänkt. Hittills hade han inte haft fel på en enda punkt.

”Jag vill att du berättar för mig exakt vad du sa till polisen”, sa Carsten.

Linda gjorde som hon blev ombedd. När samtalet var över lade Carsten ifrån sig mobilen och såg ut över vattnet. Linda Öberg hade bekräftat alla hans misstankar. Hon hade sett Agaton prata med Marek före branden. Kanske hade även Eklund känt till detta, det skulle inte förvåna honom i varje fall, så undanglidande som Eklund varit. Han hade fått dra all information ur den mannen.

Alla pusselbitar höll på att falla på plats. Nu måste han bara bestämma sig för vilken väg han skulle ta.

Vid det här laget visste han betydligt mer om Agaton och hur långt han var beredd att gå.

Det var inte bara vårens polisanmälan som han var skyldig till. Agaton hade gjort andra anmälningar också, det hade Carsten tvingat fram ur kommunens tjänsteman. Handläggaren hade sagt att anmälarna var anonyma, men Carsten förstod mycket väl att det var Agaton som låg bakom.

Bestäm dig, tänkte han och smakade på whiskyn.

Den rökiga smaken lugnade honom. Det behövdes, han hade alltför mycket att ta hand om. Det surrade i huvudet, varje gång han påbörjade en tanke kom en annan och störde.

I samma ögonblick ringde telefonen. Det var Celia igen, herregud. Ännu

en gång tryckte han bort numret. Men efter bara en halv minut lyste displayen upp igen och nu var det äntligen Anatolijs nummer.

Carsten ödslade ingen tid på artigheter.

"Varför har du inte hört av dig?" sa han.

"Jag ringde tillbaka så fort jag kunde."

"Hur har det gått med GZ3? Har de ändrat sig?"

Den ofrivilliga pausen gav honom svaret.

"Jag beklagar." Anatolij suckade tungt i telefonen. "Jag gjorde mitt bästa för att övertala GZ3 att stå kvar vid de ursprungliga planerna men det var till ingen nytta. De är orubbliga. Allting kommer att behöva skjutas upp i minst ett halvår, om inte mer."

"Vad menar du med det?"

"Det kommer inte att bli någon börsnotering på länge. Jag är ledsen, men så är det."

"Du får förklara dig bättre än så."

Carsten svepte whiskyn.

"Tro mig, jag har suttit i möten i dagar med ledningen och gått över alla räkenskaper. Sergej har fog för det han säger, konceptet behöver finslipas ytterligare innan det är dags. Det finns inte någon *quick fix*."

"Det är omöjligt", sa Carsten.

Han slog ut med handen och råkade välta ölsejdeln. Ölen rann över bordet och ner på plankorna i trädäcket. En servitris skyndade fram för att torka upp men Carsten vinkade bort henne.

"Jag tänker inte acceptera det här", sa han. "Vi ska genomföra börsnoteringen precis som vi har planerat. Det är för sent att backa ur. Jag har själv sett böckerna, kundstocken. Jag har gått igenom allting gång på gång. Bolaget är redo."

"Carsten, det går inte att skynda på det här, jag har verkligen försökt men det ligger mycket i vad de säger. Marknaden är skakig, investerarna oroliga. Allting måste vara perfekt innan vi kan trycka på knappen."

"Det kan inte stämma."

Det susade högre i bakgrunden, ändå hörde han Anatolijs djupa andetag.

"Du kan inte tvinga bolaget till börsen på egen hand. Jag beklagar, men du måste inse fakta. Just nu är det bara du som vill gå vidare."

Carsten kramade telefonen. Det hade blivit svårt att andas. Han knäppte upp en knapp i tenniströjan och sedan en till.

Helst hade han velat överösa Anatolij med svordomar, men han visste att han inte hade råd att ge efter för impulsen.

Han behövde ryssen på sin sida.

Svetten bröt ut i pannan medan han försökte analysera situationen.

"Hallå?" sa Anatolij i luren. "Är du där?"

"Låt mig tänka klart!"

"Det finns en annan möjlighet", började ryssen dröjande. "Om du behöver pengar ..."

Han borde aldrig ha nämnt lånet för Anatolij, aldrig sagt något om skuldbördan.

"Den där advokatbyrån har hört av sig igen, Beketov & Partners. Jag vet inte om det här är rätt tillfälle att nämna frågan, men de ville att jag skulle ta upp saken med dig så fort som möjligt."

"Ja?"

"Deras klient är fortfarande intresserad av att ta över din andel i Kiber-Pay. GZ3 kommer inte att göra några invändningar om du vill utnyttja möjligheten att sälja, på grund av fördröjningen."

"Varför skulle jag gå med på det den här gången?"

Han spottade ur sig orden trots att han ville låta lugn och kylig.

Inte visa sig svag.

"De är beredda att betala hela köpeskillingen kontant", sa Anatolij.

"Hur kan du veta det?"

"Det var vad de framförde till mig. Om du går med på en snabb affär får du hela köpeskillingen insatt i en valfri bank utanför Ryssland."

Carsten stirrade ut över hamnen.

Han måste få ihop tillräckligt med pengar för att betala tillbaka lånet i oktober. Annars skulle allting gå åt helvete.

Han kunde nästan höra farsan skratta.

Farsan som aldrig tyckte att han dög någonting till, den eviga besvikelsen i hans ögon. Han mindes den dammiga skolgården på Sandhamn när han var tolv år, känslan av att han skulle visa dem vem som bestämde.

Inga alternativ dök upp hur han än försökte få hjärnan att fungera.

"Du kan fundera i några dagar", sa Anatolij. "De har lämnat ett generöst erbjudande med tanke på hur det här har utvecklats sig."

"Hur generöst?"

"De är beredda att betala lika mycket som du själv har lagt minus en premie på fyrtio procent."

Fyrtio procent ner.

Det var ingenting jämfört med förtjänsten vid en börsnotering. Summan täckte inte ens kapitalbeloppet, än mindre räntor och avgifter på lånet.

Han skulle bli tvungen att sälja lägenheten för att betala banken. Fyrudden skulle gå förlorad. Framför allt skulle allting komma ut, Celas far skulle få reda på hur det låg till, precis som fondens övriga investerare.

Han visste vad den engelska bankinspektionen ansåg om regelöverträdelser av det här slaget.

Det smakade metall i munnen.

Vid ångbåtsbryggan höll en Waxholmsbåt på att lägga till. Turisterna som köade på kajen strömmade över landgången som boskap på en klöveräng. De hade ingen aning om att hans värld höll på att falla samman.

Tröjan stramade fortfarande runt halsen. Carsten stoppade ett pekfinger innanför kragen för att få luft.

Han höll på att krossas men det fanns ingenting han kunde göra åt det. Inte härifrån, inte om han reste till Moskva heller. Allting var för sent.

"Du kan alltid ligga kvar med investeringen", sa Anatolij. "Det är du som bestämmer. Bara säg hur du vill göra så kommer jag att framföra det."

Anatolij's röst drog honom tillbaka till verkligheten.

"Jag kan sälja aktierna till någon annan, till ett bättre pris", försökte Carsten, men visste att det inte var sant.

Enligt klausulen i aktieägaravtalet krävdes det tillstånd från de andra storägarna när de hade passerat ett visst datum. Han hade inte brytt sig om just den klausulen, eftersom det handlat om en kort period fram till börsnoteringen då han ändå skulle ha varit inlåst av börsreglerna.

Nu slog fällan igen. Han befann sig i GZ3:s händer.

Han visste det, Anatolij visste det, förmodligen även den okände köparen.

”Det är dina tillgångar”, sa Anatolij. ”Men om du inte kan vänta skulle jag råda dig att ta den här möjligheten innan de ändrar sig.”

”Vad händer annars?” sa han trots att han mycket väl begrep svaret.

”Annars riskerar du att sitta fast med aktierna under en lång tid, kanske hela nästa år eller ännu längre. Det finns inga garantier.”

Allting stod klart. Carsten insåg vem som var hans vän och vem som var hans fiende.

”Jag är beredd att sälja”, sa han. ”Men på ett villkor. Att du tar fram alla nödvändiga dokument och flyger hit med dem på en gång.”

Kapitel 59

Thomas höjde handen till hälsning när Aram gick ombord på dagens sista Waxholmsbåt in till Stavsnäs.

”Vi ses i morgon”, ropade han.

Planen var att gå förbi Nora och be henne köra över honom till Harö så att han kunde sova där och träffa Pernilla och Elin i några timmar. Sedan tänkte han ta den första morgonbåten till genomgången klockan åtta.

De skulle ändå bli tvungna att åka tillbaka till Sandhamn i morgon förmiddag. Per-Anders Agaton hade varken dykt upp eller hört av sig trots att Thomas påmint hustrun om att framföra deras ärende. De senaste timmarna hade de istället tillbringat tillsammans med några av Jonssons andra grannar utan att bli så mycket klokare.

Thomas gick förbi mataffären och svängde av vid Vårdshusets gula träbyggnad. Han fortsatte förbi Barnberget, där en fyraåring åkte ruschkana under överinseende av en kvinna som förmodligen var hans farmor eller mormor. När han passerade den gamla småbåtshamnen noterade han att landhöjningen fortsatte, det gick knappt att förtöja vid de inre bryggorna längre.

Grinden till Brandska villan stod öppen och han knackade på ytterdörren några gånger innan han öppnade.

”Hallå. Är det någon hemma?”

Ingen svarade.

Thomas gick in i hallen och fortsatte ut på glasverandan där han upptäckte Nora genom fönstret. Hon satt nere vid bryggan, med ryggen vänd mot huset.

Thomas öppnade verandadörren och gick tyst fram till Noras stol.

”Hur högt ska man behöva ropa för att du ska höra?” sa han bakom henne.

Nora for upp ur stolen.

”Oj, vad du skrämde mig.”

Hon gav honom en snabb kram, tog sedan ett steg tillbaka och granskade honom.

”Du ser trött ut. Är det branden hos familjen Jonsson som ställer till det?”

Thomas sjönk ner i en av stolarna.

”Kanske det”, sa han. ”Det har varit lite mycket. Pernilla och Elin är på Harö och jag undrade om du kunde köra över mig dit. Sista båten åt det hållet har redan gått.”

”Självklart, så snart Jonas är tillbaka med snurran. Han är ute och lägger nät med Julia. Vill du ha något att dricka medan du väntar?”

”En öl vore gott. Hellre mellanöl än starköl.”

Nora försvann in i huset och kom efter några minuter tillbaka med en Carlsberg.

”Varsågod”, sa hon och hällde upp ett glas.

”Så Jonas och Julia är ute på egen hand?”

”Jo, Jonas tar med henne på sjön vare sig hon vill det eller inte. Han hade blivit en fin pojkpappa.”

Hörde han en ton av längtan?

”Skulle ni vilja ha fler barn?” sa Thomas och visste att han lika gärna kunde ha ställt frågan till sig själv.

Den tacksamhet han kände över Elin var oändlig, ändå kunde han inte låta bli att ibland snudda vid tanken på en son. En liten pojke som kunde leka med de gamla leksaksbilarna som fortfarande stod i en kartong på vinden hos hans föräldrar. Men kanske borde han ta fram bilarna till Elin istället.

”Det är för sent för det. I varje fall för min del. Inte för Jonas, förstås.”

Thomas visste att Nora ibland oroade sig för åldersskillnaden mellan henne och Jonas.

Om Jonas varit den äldre skulle hon inte ha ägnat det en tanke.

”Jag tror att Jonas är väldigt lycklig över att ha dig och Julia i sitt liv”, sa han.

Nora gjorde en avvärande gest.

”Det är ingen fara. Jag blir bara lite sentimental när jag sitter för mig

själv. Det är för att jag saknar pojkarna så mycket. Jag pratade med Adam nyss och de verkar ha det jättebra i Grekland tillsammans med Henrik och sina farföräldrar.”

Nora kunde inte låta bli en liten grimas. Men hon behövde inte förklara något för Thomas. Han hade träffat Noras före detta svärmor Monica tillräckligt många gånger för att veta hur det låg till.

”Berätta hur det går med utredningen istället”, sa Nora.

Thomas knäppte händerna bakom huvudet.

”Han är en speciell person, den där Carsten Jonsson”, sa han.

”Jag stötte på honom på macken vid fyratiden. Han var inte på något vidare humor, mer eller mindre snäste av mig.”

”Vad sa han?”

”Det spelar ingen roll”, sa Nora och ryckte på axlarna. ”Men de har inte haft det så muntert de senaste dagarna, det är kanske inte konstigt om han hade en dålig dag.”

”Vi träffade bland annat Jonssons hushållerska i dag. Hon bor på Runmarö. Linda Öberg, är det någon du känner till?”

”Öberg, det låter som ett gammalt skärgårdsnamn. Men det ringer ingen klocka.”

”Hon är ganska lång och smal. Brunt hår, runt fyrtio, fyrtiofem, kanske. Inte någon lustigkurre precis.”

”Precis som barnflickan”, sa Nora.

”Förlåt?”

”Glöm det. Jag borde inte ha sagt så, det var lite väl drygt.”

”Du har träffat henne med andra ord?”

”Några gånger vid poolen när Julia haft simskola.”

Thomas funderade fortfarande över Anna Agaton, hennes ord om Carsten. Revanschlust, hade hon sagt med eftertryck. Revansch för vad då?

”Vet du om Carsten har någon koppling till Sandhamn?” sa han och tog upp en handfull grus från marken som han långsamt lät sila mellan fingrarna. ”Jag försöker få grepp om karlen. Har han sagt något till dig om skälet till att han ville bygga sitt hus just här? Det är ju inte den billigaste platsen i skärgården att slå sig ner på.”

”Det var väl precis det han letade efter?” Nora log sitt ironiska leende.

”Ett tjusigt ställe där han kunde bygga ett ännu tjusigare hus. Det är därför Sandhamn är så populärt bland alla med tjocka plånböcker.”

Thomas visste att Nora oroade sig över Sandhamns förvandling, prisutvecklingen som innebar att fler och fler hus kom ut på marknaden när syskon inte längre hade råd att lösa ut varandra.

Men det var så det såg ut nuförtiden. Det var likadant på västkusten och i södra Sverige. Harö också för den delen, det gick inte att göra någonting åt.

Det fanns alldeles för många pittoreska samhällen som bara levde upp under några få sommarveckor.

”Om du kunde kolla upp det åt mig, om det finns någon anknytning alltså, vore jag tacksam. Jag kan sätta någon i Nacka på att göra det men det går säkert mycket fortare för dig.”

Nora lade huvudet på sned och Thomas mindes plötsligt en femtonårig Nora med långt ljust hår i kyrkbänken just innan de skulle gå fram vid konfirmationen.

”Visst”, sa hon. ”Men så vitt jag vet är han uppvuxen norr om Stockholm, han gick i skolan i Vallentuna. Jag var ju inne i folkbokföringen och kikade. Men jag kan lyssna runt lite mer. Eva kanske vet något, hon har bra koll.”

Nora drog fram telefonen ur fickan och gjorde en anteckning.

”Hur är det annars?” sa Thomas. ”Hur går det på jobbet?”

Frågan fick Nora att skina upp.

”Det går bra. Jag har faktiskt fått en ny tjänst som ordinarie kammaråklagare. Det blev precis klart.”

”Grattis, det var inte dåligt.”

Thomas var uppriktigt imponerad och gladde sig för hennes räkning. Men samtidigt kom samma motstridiga känsla som den där kvällen då Pernilla berättade om sitt nya jobb.

Alla rörde sig vidare. Det var bara han som stod och stampade.

”Det känns så spännande”, sa Nora. ”Jag trivs verkligen på Ekobrottsmyndigheten. Det är inte klokt att det redan har gått tre år.”

Thomas mindes hur tagen Nora varit över den behandling hon utsattes för på banken. Personligen tyckte han att hon borde ha anmält sin förre chef för trakasserier, men Nora hade inte velat höra talas om något sådant.

"När du lämnade näringslivet", sa han och tummade på ölfaskan. "Var det mycket som blev annorlunda då?"

"Du menar steget från den privata sektorn till den offentliga?"

"Ja."

Nora lutade sig bakåt och såg upp mot himlen. En mås dök mot vattenytan, den snappade till sig en fisk och steg igen med utbredda vingar.

"Det var mycket lättare än jag trodde", sa hon långsamt. "Och samtidigt mycket svårare. Men det var en sådan lättnad att lämna banken att jag inte tänkte på mycket annat."

Thomas tog en klunk öl.

"Vissa saker tog en stund att vänja sig vid", fortsatte Nora. "Offentlighetsprincipen till exempel, att mejl och handlingar kan begäras ut av journalister under vissa omständigheter. Men så är det väl för de flesta som jobbar med myndighetsutövning."

Hon pillade på det färgglada pärlarmbandet på handleden, det liknade någonting Julia kunde ha gjort på dagis. Thomas hade fått ett likadant av Elin.

"Myndighetsutövning. Bara ordet inger respekt, eller hur?" sa hon.

"Jag tänkte mer på känslan av att göra nytta", sa Thomas.

Orden kom av sig själva, han hade inte tänkt ställa frågan eller formulera den på det sättet.

Ändå fortsatte han.

"Känner du aldrig att det inte spelar någon roll vad du än gör. Att det blir som det blir ändå, så det är lönlöst att försöka?"

Han kunde känna Noras forskande blick.

"Försöka vad då?"

Thomas ryckte på axlarna.

"Du vet, göra sitt bästa, åstadkomma någon skillnad i vardagen?"

"Kan du inte förklara vad du går och funderar på istället för att tala i gåtor?"

Nora sträckte ut handen och lade den över hans.

"Funderar du på att byta jobb? Är det därför du verkar så tankfull?"

Skulle han berätta om Eriks erbjudande?

Han hade fortfarande inte tagit upp det med Pernilla, hade inte velat

tynga henne med sina grubblerier nu när hon var så glad över sitt nya jobb. Men han måste bestämma sig snart, hade lovat att återkomma till Erik senare i veckan. Det var dags att ta ställning.

Men precis som häromdagen, när Aram frågat om det var något särskilt, kunde han inte få ur sig orden.

”Thomas? Jag lyssnar gärna om du vill prata om något.”

Ingen kände honom lika väl som Nora, de hade varit vänner så länge, mer än halva livet. Hon hade alltid funnits där, både när Emily dog och när skilsmässan från Pernilla gick igenom. Hon hade glatt sig när han och Pernilla hittade tillbaka till varandra. Han hade sett hennes tårar då äktenskapet med Henrik kollapsade och livet var nattsvart.

En gammal snipa puttrade förbi, tvåtaktsmotorn hostade till men hämtade sig. En gång i tiden hade hans pappa haft en sådan båt. Men den var kasserad för länge sedan, som så mycket annat.

Allting förändrades, vare sig han ville eller inte.

Han var så nära att berätta om tvivlen som växte i honom, om funderingarna som Eriks erbjudande hade väckt och som han inte kunde ignorera.

Men om han uttalade sin leda och frustration skulle de bli verkliga.

Utanför bryggan kom Jonas körande med Julia i båten. Han höjde handen och vinkade när han upptäckte Thomas och Nora.

”Det är ingenting särskilt”, sa han och slog bort frågan. ”Det har bara varit en lång dag. Ska vi ta och åka över till Harö?”

Kapitel 60

Carsten fumlade med plånboken för att dra fram ett kreditkort. Några kvitton trillade ur och föll till marken men han brydde sig inte om att plocka upp dem.

"Här", sa han och tryckte ett platinakort i handen på servitrisen.

Det var en ansträngning att inte sluddra.

"Är du okej?" sa hon med en blick på de tomma glasen på bordet.

"Bry dig inte om det."

Hon tog kortet och drog det genom kortläsaren.

"Vill du att jag knappar in beloppet åt dig?"

Den försmädliga tonen retade Carsten. Men han var för sliten för att orka bråka med henne. När han ställde sig upp var det svårt att hålla balansen och han fick ta stöd mot bordskanten medan han stoppade ner Amexkortet i byxfickan.

"Hittar du hem nu?" sa tjejen bakom hans rygg.

Carsten förstod att hon försökte provocera honom, men han höll tillbaka en kommentar. Istället satte han på sig solglasögonen och lämnade uteserveringen.

Han gick med nerböjt huvud genom hamnen, försökte att inte krocka med alla turister.

En röd truck kom körande utan att han brydde sig om att gå undan. Truckföraren tutade ilsket men Carsten gav honom fingret.

När han kom till krönet på den branta backen bakom Seglarhotellet blev trycket över bröstet så kraftigt att han måste stanna. Han stod framåtlutad, med händerna på knäna, och försökte hämta andan.

Efter en stund gick det lättare att få luft. Han torkade sig i pannan och gick vidare. Vid Dansberget kom en barnfamilj gående i motsatt riktning, mot hamnen. Han höll nästan på att stöta emot barnvagnen när han vinglade till.

”Se dig för”, utbrast mannen som höll en liten pojke i handen.

Barnet var i samma ålder som Oliver, hade en likadan blå keps på huvudet. Men han såg inte skyldig ut, inte som Oliver hade gjort på bryggan när han vägrade ge tillbaka Carstens mobiltelefon.

Det var Celias fel att han måste ta i med hårdhandskarna. Celia klemade bort Oliver istället för att lära honom lyda.

Tennisbanorna dök upp och han vek av mot skogsstigen som ledde till Fyrudden.

Det var skönt att komma in i skogen och bort från den stora vägen, slippa hålla huvudet högt ifall han skulle möta någon.

Men så mindes han Anatolijs samtal igen och orkade inte fortsätta längre. Han sjönk ner på marken och lutade ryggen mot en grov träd-stam. Himlen ovanför hans huvud var klarblå, fastän han var omgiven av mörker.

Telefonen ringde, det var Celia igen. Det sista han orkade med var hennes förebråelser, han kunde inte prata med henne just nu.

Det snurrade när han slöt ögonen. Ännu en gång hörde han ekot av farsans röst.

Carsten snyftade till och begravde ansiktet i händerna.

Kapitel 61

När Carsten öppnade ytterdörren och klev in i vardagsrummet blev allting så tyst, som om någon hade ryckt sladden ur en högtalare.

Barnen satt i soffan, med Celia och Maria på varsin sida, det luktade varm choklad om muggarna på bordet.

"Hej Oliver", sa Carsten överdrivet högt och gav sonen ett hjärtligt leende.

Oliver gömde sig bakom Celias axel och ville inte möta hans blick.

"Kom och ge pappa en kram."

Tungan var tjock och otymplig i munnen när han formade orden.

Oliver rörde sig inte.

"Låt honom vara", sa Celia och lade armen om sonen.

Sarah tittade förvirrat på sina föräldrar. Hon kramade den ljushåriga blunddockan i famnen.

Celia strök Oliver över håret och reste sig.

"Maria, kan du vara snäll och ta med dig barnen ut en stund så att jag får tala med min man i enrum."

Maria tittade åt Carstens håll men utan att se honom i ögonen.

"Det tar inte lång stund", lade Celia till. "Ni kanske kan bygga ett sand-slott."

"Kom så går vi ut och leker", sa Maria och tog Sarah och Oliver i varsin hand.

De försvann ut genom altandörren, ner mot stranden och plastleksakerna.

"Jag ropar på er när vi är klara", sa Celia, men väntade vid dörren tills de hade försvunnit utom synhåll.

Först då vände hon sig om.

Det ryckte i läpparna.

"Maria säger att du slog till Oliver ute på bryggan? Stämmer det?"

Carsten stirrade på sin hustru och försökte låta bli att svaja.

Allt han ville göra var att lägga sig ner i sin egen säng och bara domna bort.

"Var har du varit hela dagen?" fortsatte Celia. "Jag har ringt dig så många gånger. Varför har du inte svarat i telefonen?"

Hon hade fått allt som hon ville, tänkte han trött, men visste att det var uteslutet att berätta för henne hur det verkligen låg till.

Att allting höll på att rasa samman.

En hustru ska stötta sin man.

Celia gick närmare.

"Är det sant att du gav Oliver en örfil?" upprepade hon. "Gjorde du det?"

"Du behöver inte göra så stor sak av det."

Carsten måste ta stöd mot matsalsbordet för att orka stå upp.

"Så du erkänner att du slog ditt eget barn. Är du fullständigt från vettet?"

"Sluta, det var bara en örfil, ingenting annat. Han tog min mobil."

Celias röst gick upp i falsett. De röda fläckarna på kinderna var väldigt tydliga nu.

"Du rör inte honom en enda gång till, hör du det?"

"Det räcker", muttrade Carsten och försökte gå förbi henne, mot sovrummet.

Allt för att slippa den gälla rösten.

Celia ryggade tillbaka.

"Du är ju berusad också. Hur kan du redan vara full så här dags? Vad är det för fel på dig?"

Hon grep tag i Carstens axel.

"Låt mig vara i fred", sa han och ruskade på sig. "Släpp mig."

Celia spärrade vägen för honom.

Jag har fått nog för i dag.

"Det här går inte längre, Carsten. I morgon tar jag med mig barnen och åker hem till London."

Du tar inte barnen.

Med en blixtsnabb rörelse fångade han Celias handled och klämde till så hårt att huden vitnade under fingrarna.

"Du åker ingenstans med Sarah och Oliver. Ni stannar här tills jag säger till."

Celias ögon vidgades.

"Aj, du gör mig illa."

Hon vred sig för att komma loss, men Carsten släppte inte taget.

Varför ville hon inte förstå?

Han tryckte hårdare.

"Och du ringer inte till din förbannade pappa och beklagar dig. Det här stannar inom familjen. Vår familj, förstår du det?"

Celia gnydde till.

Carsten klämde åt en sista gång innan han knuffade iväg henne. Stöten fick Celia att falla mot väggen. Hon slog i tinningen så att det hördes i rummet, och landade med kinden på det blanka stengolvet.

Det tog några sekunder innan hon drog sig upp på knä.

"Vad har du gjort", viskade Celia och kände med handflatan på det spräckta ögonbrynet.

Något rött syntes på fingertopparna. Blod rann nerför hennes kind.

Hon hade själv bett om det när hon inte slutade tjata.

Carsten vände sig om för att gå mot sovrummet.

Låt mig bara vara i fred.

"Du är sjuk i huvudet", flämtade Celia bakom hans rygg.

Carsten stannade.

Sedan lyfte han handen igen.

Tisdagen den 16 juli

Kapitel 62

Aram steg in i konferensrummet och hälsade på Kalle som redan slagit sig ner på en stol.

”Välkommen tillbaka från västkusten.”

Kalle brydde sig inte om att kommentera sin avbrutna semester men grymtade en hälsning till svar.

Margit stod vid anslagstavlan och studerade det nyuppsatta fotot på Per-Anders Agaton. En bild av hustrun hade också nålats upp alldeles intill. Det fanns föga äktenskapstykke mellan de två makarna.

”Jag har redan pratat med Thomas”, sa Margit. ”Jag sa åt honom att stanna i skärgården eftersom ni ändå måste tillbaka i dag för att få tag i Agaton. Det är ingen idé att han lägger tid på att åka fram och tillbaka för en timmes möte.”

Hon nickade åt Aram.

”Du får sammanfatta gårdagen därute.”

Aram tog fram sin svarta anteckningsbok och drog bort gummibandet som gick runtom. Det var en gammal vana, egentligen helt onödig, men så länge han kunde komma ihåg hade hans far burit på en nästan likadan anteckningsbok med ett tjockt gummiband.

Karin kom in tillsammans med Staffan Nilsson och Adrian Karlsson.

Aram hade hört ryktas att Adrian sökt den lediga tjänsten på Utredningsroteln. Inte honom emot. Adrian var en schyst kille och det var dags för honom att flytta på sig efter åren på Ordningen. Det var bra att komma ur uniformen ett tag.

”Då kör vi igång”, sa Margit. ”Aram?”

Aram redogjorde för måndagens arbete på Sandhamn.

”Mats Eklund bekräftade förresten att det har varit mycket bråk med grannarna”, avslutade han.

”Per-Anders Agaton”, sa Margit och vred huvudet mot fotografiet på väggen. ”Tror du att han medvetet försöker undvika polisen? Han är advokat, han borde veta bättre.”

”Även advokater är människor.”

Aram såg på klockan. Det gick en båt till Sandhamn vid kvart i tio. Om de blev klara inom en timme skulle han hinna med den.

Han gillade inte att Agaton höll sig undan men ville inte dra alltför långtgående slutsatser av det. Däremot måste de prata med Carsten Jonsson igen. På kort tid hade han lyckats göra sig till ovän med halva ön. Med det beteendet borde det finnas andra fiender i hans liv. Dessutom ville han rota lite i Carsten Jonssons anknytning till Sandhamn, förstå mer om hans bakgrund.

Aram hade trott att Thomas skulle ha tagit tag i den biten med sina Sandhamnsförbindelser, men Thomas hade inte sagt ett ord om det innan de skildes åt i går kväll. Över huvud taget hade kollegan verkat låg den senaste tiden, mycket mer inbunden än han brukade vara.

Ibland tyckte Aram att Thomas hade en tendens att grubbla för mycket. Det var ingen idé att göra tillvaron mer komplicerad än nödvändigt. *Chaton ela*, som farsgubben brukade säga. Livet var hårt. Det gällde att uppskatta det man hade och bära provningarna med tålamod. Eller åtminstone uthärda dem.

Bilden av hans döda lillasyster fladdrade förbi. Han kunde aldrig glömma morgonen då hon legat död i den turkiska containern där de gömt sig under flykten till Sverige.

Han fingrade på gummisnodden från anteckningsboken.

Chaton ela.

”Hur går det med obduktionen?” sa han till Margit trots att han avbröt Kalle som börjat prata om gästlistan. ”Har du hört något från Solna?”

Margit kollade ett sms i mobilen.

”Den är inte klar än”, sa hon. ”Det kan nog dröja till i morgon eller torsdag i värsta fall.”

Margit vände sig till Kalle som inte verkade ha tagit illa upp.

”Så var står vi med gästlistan? Har du fått fram något mer om festdeltagarna?”

Kalle ställde sig upp och gick fram till whiteboarden. Han grep efter en tuschpenna och började skriva.

"Vi har gått igenom och kategoriserat alla som var med på festen. Det var etthundrafyrtiotre gäster, och de flesta kommer från ön. Ett tjugotal är bofasta, resten är sommargäster. Arton stycken bodde på Seglarhotellet och fyra kom från intilliggande öar. Dessutom fanns det åtta personal från Dykarbaren och en diskjockey på plats."

Kalle skrev siffran tjugofem på tavlan och ringade in den.

"Vi håller på att lägga upp en plan för att kontakta samtliga och vi har identifierat de här som vi börjar med."

"Hur har ni valt ut dem?" undrade Karin.

Hon fingrade på halssmycket som hon alltid bar runt halsen. Det var en guldkedja med tre bokstäver, en initial för varje son.

"De sticker ut på något sätt. Det finns till exempel flera som dyker upp i belastningsregistret. Vi har också inkluderat personer med yrken där de kommer i kontakt med brandfarlig verksamhet, kemisk industri och liknande."

Kalle lade ifrån sig pennan och satte sig igen.

"Adrian hjälper mig och vi har bett om ytterligare personer från Ordningsroteln som kan gå in."

Margit såg på Karin.

"I går sa du att det fanns ett par efterlysningar som kunde stämma in på brandoffret. Har du kollat upp det något mer?"

Karin bläddrade bland sina papper.

"Det var två signalement som var aktuella. Den ene har kommit tillrätta, han hade sovit över hos sin flickvän utan att meddela föräldrarna. Den andre är fortfarande försvunnen. Han heter Svante Algren. Men jag har jämfört med gästlistan och han verkar inte ha varit en av gästerna. Om han inte befann sig på Sandhamn utan att berätta det för någon borde han inte vara aktuell för oss."

"Vem är det då som har skeppats in för obduktion i Solna?" sa Kalle.

"Det kan man fråga sig", instämde Margit. "Aram, vad säger du?"

Aram tittade ner i sina anteckningar. Vem var mannen som hade överraskats av elden? Det kunde fortfarande vara en av gästerna som inte hun-

nit rapporteras som saknad. Det hade inte ens gått tre dygn sedan branden ägde rum. Människor reste bort utan att meddela sig, singlar levde egna liv utan daglig kontakt med anhöriga. Det kunde ta veckor innan någon slog larm.

Aram gjorde en mental lista över personerna på Fyrudden.

”Ingen i hushållet är försvunnen så vitt vi känner till”, sa han. ”Det finns ett gäng byggnadsarbetare, men vi talade med byggleddaren i går och han sa ingenting om att någon fattades.”

”Om det var en av hans killar skulle han väl ha sagt något?” sa Kalle.

Svaret borde vara ja. Ändå var det någonting med Mats Eklund som fick Aram att fundera. Byggleddaren hade varit mer än tystlåten när de träffade honom. Aram hade fått en stark känsla av att Eklund var orolig för Jonssons reaktion om han skulle bli alltför frispråkig.

Eklund hade nämnt sitt kontrakt, kunde det finnas något där som fick honom att hålla tillbaka? En klausul om tystnadsplikt kanske? Men det kunde knappast stoppa någon i en sådan här situation.

Margits telefon ringde.

”Jag måste ta det här”, sa hon och reste sig. ”Tack så länge.”

Aram såg på klockan igen. Han behövde sticka nu för att hinna med båten.

Det fanns många orsaker att åka tillbaka till Sandhamn.

Kapitel 63

Carsten låg ovanpå sängen med iPaden i handen och läste igenom mejlet som nyss kommit från Anatolij. Han hade vidarebefordrat det skriftliga anbudet från advokatbyrån och samtidigt bekräftat att han skulle flyga till Stockholm i dag.

Planet skulle avgå efter lunch och landa på Arlanda klockan sexton och tjugofem.

Dokumentationen var fortfarande under utarbetande men den skulle bli klar i tid så att Anatolij kunde få med sig allting. Snart skulle Carsten underteckna en bunt papper som skulle förstöra hans liv.

Han släppte surfplattan och lät bakhuvudet sjunka mot kudden. Stirrade upp i taket med ögon som brände av sömnbrist.

Det hade inte gått att sova i natt heller.

Varje gång som han försökt sluta ögonen hade Anatolijs ord kommit tillbaka.

"Du kan alltid ligga kvar med investeringen."

Anatolij visste mycket väl att Carsten inte hade något val. Han hade hånat honom öppet, precis som Celia.

Carsten satte sig upp och drog åt sig iPaden igen. Han stirrade på mejlet från Beketov & Partners, anbudet vars bokstäver skrek ut den låga köpeskillingen.

Sedan googlade han advokatbyråns namn.

En elegant hemsida i vit och blå design dök upp på skärmen. På måfå började han surfa runt bland sidorna med kyrilliska bokstäver utan att förstå ett dyft tills han begrep att det fanns en engelsk version.

Efter en stund kom han till förteckningen över advokater. Varje jurist presenterades med färgfoto och namn. En textruta beskrev deras kompetensområden och akademiska meriter.

Carsten scrollade nerför sidan med bilder av de män och kvinnor som

arbetade för advokatbyrån Beketov & Partners i Moskva.

Plötsligt stannade han till framför ett foto. En vacker mörkhårig kvinna i prydlig kavaj smålog mot kameran. Samma leende som förr om åren.

Och den sista pusselbiten trillade på plats.

Kapitel 64

När Nora kom fram till poolområdet hade simskolan redan börjat. Hon lyfte upp Julia och skyndade in genom grinden.

"Nu är det bråttom, gumman."

"Jag vill gå hem", kinkade Julia.

"Såja."

Simläraren hade redan alla barnen i bassängen och Nora satte snabbt på Julia flytkuddarna så att hon också kunde hoppa i vattnet.

Julia försvann och Nora pustade ut. Hon såg sig omkring. De flesta föräldrarna stod i en grupp vid restaurangen för att inte störa undervisningen. Men längst bort i ena hörnet, på en randig solstol, satt familjen Jonssons barnflicka alldeles för sig själv.

Det låg något sorgset över Marias krökta rygg. Hon liksom slokade där hon satt, med ansiktet riktat mot havet och mörka solglasögon, trots att det var en mulen dag.

Nora gick bort mot henne. Hon ville gärna höra hur det var med Celia, efter Carstens beteende i går drog hon sig för att lyfta telefonen.

"Hallå där", sa Nora när hon kom fram. "Hur står det till?"

Maria hoppade till så häftigt att hon tappade sina mörka solglasögon i knäet. Det syntes att hon hade gråtit.

"Men du", utbrast Nora. "Hur är det med dig?"

"Det är ... det är okej", fick Maria ur sig.

Sedan kom tårarna.

Nora satte sig bredvid henne och lade armen om flickans axlar.

"Såja", mumlade hon som om det hade varit något av hennes egna barn som behövde tröstas. "Berätta nu."

Men Maria gömde bara ansiktet i händerna och fortsatte gråta.

Nora sneglade bort mot poolen och hoppades att barnen inte skulle märka något. Men både Julia och Sarah verkade fullt upptagna med att lära sig doppa huvudet.

"Ska du inte berätta hur det är fatt?" sa hon till slut när snyftningarna började lägga sig.

Maria skakade på huvudet utan att se upp.

"Förlåt", mumlade hon.

Nora reste sig och gick bort till utomhusbaren där hon hämtade några pappersservetter från en hållare på disken. Hon tog med en bunt tillbaka till Maria så att hon kunde torka ögonen och snyta sig.

"Berätta nu varför du är så ledsen", uppmanade hon flickan vars axlar fortfarande skakade. "Är det någon som har varit dum mot dig?"

Maria ruskade på huvudet.

"Nej. Jo. Jag vill åka hem", grät hon mellan fingrarna.

"Men det är väl ingen som tvingar dig att stanna kvar", sa Nora försiktigt.

"Du förstår inte", viskade Maria.

Näsan var alldeles röd, lite snor hängde under den.

"Det kanske inte är så bra om du cyklar hem i det här skicket", sa Nora.

"Ska jag ringa till Celia och be att någon kommer och hämtar dig och Sarah?"

"Nej, nej."

Nora förstod av paniken i Marias ögon att orden inte gjorde henne lugnare. Hon strök flickan över håret.

"Snälla Maria. Kan du inte säga vad som är problemet? Jag vill hjälpa dig om jag kan. Jag pratar gärna med Celia om det kan vara till någon nytta."

Borta vid bassängkanten klappade simläraren i händerna. Lektionen var slut.

"Maria", försökte Nora en sista gång. "Kan du inte berätta vad som är fel?"

"Förlåt, jag måste gå", mumlade Maria och reste sig från solstolen.

Hon torkade bort de nya tårarna och satte på sig solglasögonen. Men så stannade hon och vände sig om mot Nora.

"Lova att du inte säger något om det här till Celia eller Carsten. Du får inte det."

Kapitel 65

Celia pressade knogarna mot ögonen för att stoppa tårarna, men de fortsatte ändå rinna, precis som de hade gjort hela natten.

Vad skulle hon göra? Hur skulle hon ta sig ur det här?

Hon visste inte ens hur man tog sig från ön, hade knappt några svenska pengar i plånboken. Passen hade Carsten tagit hand om när de gick igenom tullen på Arlanda.

Försiktigt rörde hon vid sidan av huvudet.

Det ömmade vid beröringen, en sårskorpa hade bildats där hon slagit i väggen och huden spruckit. Men det blödde åtminstone inte längre. Där-
emot var huvudkudden fläckig av intorkat blod och det värkte i höften
som tagit emot när hon föll omkull.

Aldrig hade hon trott att Carsten skulle göra henne illa.

Hon var inte en sådan kvinna, en som lät sig misshandlas. En hustru
som var rädd för sin egen man.

Det tog emot att erkänna det, att hon blivit så rädd. Men skräcken då
Carsten höjde handen hade grävt ett djupt hål i allt som hon dittills trott
på.

Så fort hon tänkte på honom kom hjärtklappningen tillbaka.

Alla elaka saker som han kallat henne i går kväll.

Golvplattorna hade varit kalla men hon hade legat kvar en lång stund
efter att han smällt igen sovrumsdörren bakom sig.

Till slut hade hon orkat släpa sig till gästrummet och där föll hon ihop
ovanpå sängen.

Hela natten hade hon lyssnat efter hans steg. Det hade inte gått att sova.
Istället hade hon legat på helspänn och undrat om han tänkte komma
tillbaka och göra henne illa igen.

Var det hennes eget fel? Hon borde kanske inte ha provocerat honom
så där. Men när hon fick reda på att han hade slagit Oliver kunde hon inte
hejda sig.

Det stack till i höften och Celia försökte flytta kroppsvikten för att inte belasta det onda stället.

Kinden hettade, den måste vara svullen. Det bultade kring örat också, med ett konstigt ringade ljud som inte ville lägga sig.

Celia gömde ansiktet i kudden och undrade om hon skulle våga sig ut i huset.

Maria hade fått ta hand om barnen i går. Celia hade inte velat att de skulle se hur hon såg ut, ville inte skrämma upp dem ännu mer.

Men när Maria hade tittat in sent på kvällen med ett glas vatten hade hon läst i barnflickans ögon att det var riktigt illa.

Tanken på barnen fick Celia att snyfta till igen. Hon måste vara stark, för deras skull. Ingenting var viktigare än att ta hand om Oliver och Sarah. Det var bara hon som kunde skydda dem mot Carsten.

Hon förstod det nu och undrade varför hon varit så blind så länge.

Hon skulle aldrig mer låta någon annan ta hand om hennes barn.

Men hon visste att Carsten aldrig skulle släppa iväg henne till London med Oliver och Sarah.

Pappa? Redan från början hade han varit emot hennes giftermål, men ändå satsat pengar i Carstens verksamhet. För hennes skull. Hur skulle hon kunna erkänna för sina föräldrar vad som hände med henne?

Det fanns ingen som kunde hjälpa henne nu.

Plötsligt hörde hon ett ljud. Det lät som signalen på Carstens mobiltelefon. Ångesten kom tillbaka med förnyad kraft.

Bara han inte stod utanför dörren och tänkte komma in. Skräcken satt som ett lock över bröstkorgen och gjorde det svårt att andas.

Telefonen ringde igen och Celia insåg att det måste komma utifrån.

Hon reste sig långsamt från sängen och snubblade fram till fönstret. Rullgardinen var nerfälld men hon vek undan kanten med darrande fingrar och kikade ut genom den smala springan.

Carsten stod några meter bort, med ryggen mot henne, och pratade upphetsat i telefonen.

Hon kunde inte höra de exakta orden men det lät som om han talade med Mats Eklund. Han verkade upprörd och gestikulerade i luften med ena handen.

Var det en svordom?

Hon tyckte att han sa "ge er iväg", men glasets dämpade orden och hon vågade inte öppna ifall han skulle upptäcka henne bakom rutan. Men instinktivt visste hon att han nu var ännu argare än i går kväll.

Det stänkte lite saliv när han pratade.

Carstens vita tenniströja var skrynklig. Han hade inte bytt kläder på morgonen, inte rakat sig heller.

Samtalet var över och Carsten stoppade ner mobilen i fickan. Celia tog snabbt ett steg tillbaka så att han inte kunde se henne innanför gardinen.

Men han vände sig inte om.

Istället böjde han sig ner och lyfte upp något tungt som stod på marken. Det var en dunk av något slag.

Med den i handen försvann han ur sikte.

Kapitel 66

Thomas stod på ångbåtsbryggan i Sandhamn och väntade på Aram när det plingade till i telefonen. Det var ett sms från Erik.

"Har du hunnit fundera något?"

Thomas strök sig över håret. Det var just det.

Han hade vaknat redan vid femtiden utan att kunna somna om. Tankarna malde i huvudet.

Han måste fatta ett beslut.

Det skulle inte hjälpa att prata med Pernilla eller Nora. Det var bara han som kunde bestämma vad han ville göra i framtiden.

När Margit föreslog att han skulle hoppa över morgonmötet, hade han för ovanlighetens skull inte gjort några invändningar. Kanske hade hon känt på sig att han var låg.

Eller också tänkte hon bara praktiskt.

Tärnan, taxibåten från Stavsnäs, lade till några meter därifrån och Aram uppenbarade sig i dörröppningen. Kollegans välbekanta ansikte fick Thomas att känna sig bättre till mods.

Ny dag och nya tag.

När han gick fram till båten bestämde han sig. I dag skulle han ägna sig åt utredningen med full energi. Hans privata funderingar fick vänta till i kväll.

Aram tog landgången i några få steg.

"Hur gick det i morse?" sa Thomas. "Missade jag något väsentligt?"

Aram skakade på huvudet.

"Vi höll det kort. Margit hälsar förresten. Kalle och hans gäng håller på med gästlistan men det kommer att ta ett tag. Ingen av dem som anmälts saknade verkar stämma in på den som brann inne."

De började gå mot Trouvillevägen och fick kryssa mellan barnvagnar och turister. De skulle först gå till Agaton och sedan ta en tur förbi Fyr-

udden. Två killar kom gående med varsin plastkasse tomflaskor som de tömde i den gröna återvinningsbehållaren. Klirret när flaskorna landade hördes lång väg.

"Hur gick det med den sista grannfamiljen?" frågade Aram.

Thomas hade utnyttjat förmiddagen för att träffa grannarna som bodde på andra sidan om familjen Jonsson. Det äldre paret var på många sätt rena motsatsen till Agatons. Till Carsten Jonsson också, för den delen. Bertil och Anna-Lena Lindberg hade visserligen en fin sjötomt, men huset var betydligt mindre och påminde mer om en sportstuga än ett tjugigt sommarställe. Inredningen var sliten och furuplankorna i både golv och tak hade gulnat. I köket hade ingen bytt skåpluckor på decennier.

"De var inte med på inflyttningsfesten", sa Thomas.

"Var de inte bjudna?"

"Jo, men de hade tackat nej. Han är åttioett och hon sjuttionio. De är dessutom ganska skröpliga, hon går med rullator."

En svag gammelmansdoft hade nått Thomas då han bjöds att stiga in, den där typiska lukten som så ofta satte sig i väggarna hos äldre personer.

"Vad fick du för intryck?" sa Aram och drog fram ett paket tuggummi som han höll fram till Thomas innan han tog själv.

"Att de är ett rart gammalt par som inte lägger sig i andras liv. De tyckte till exempel att det var tråkigt att Carsten vill inhägna sin tomt med ett fult staket, men sa ändå att det var hans sak som markägare."

"Inga typiska mordbrännare med andra ord."

De passerade Seglarhotellets baksida och fortsatte uppför den branta backen till Dansberget. Framför dem gick en trött cyklist som ledde cykeln istället för att trampa.

"Vad hade de att säga om Per-Anders Agaton?" sa Aram.

I går hade Aram retat upp sig på Agaton och hans frånvaro, men nu lät han mer försonlig.

"De försöker undvika honom så gott det går."

Det hade varit trögt att få paret Lindberg att uttala sig om den konfliktbenägne grannen. Men så småningom hade det krupit fram att Agaton varit på även dem vid några tillfällen.

En gång hade han bråkat om någon vattenledning som gick över tomter-

na, en annan gång hade det rört sig om en fråga i fastighetsägarföreningen där meningarna gick isär.

”Carsten Jonsson och Per-Anders Agaton borde komma bra överens”, anmärkte Thomas. ”De verkar vara av samma sort.”

”Du vet väl hur magneter fungerar?” sa Aram. ”Negativa sidor stöter ifrån varandra.”

De rundade tennisbanorna där tennisskolan pågick. Ett tiotal barn stod med racketar i händerna och fick instruktioner av sin tennistränare, en ljushårig man i fyrtiofemårsåldern som Thomas sett på byn. Simon hade visst gått några år hos honom.

”Jag gick förresten förbi Nora i går”, sa han. ”Hon lovade att kolla upp Carsten Jonsson åt oss, varför han bestämde sig för att bygga sitt hus här. Vi behöver veta om det finns någonting i hans bakgrund som kan vara intressant för utredningen.”

Aram gav honom ett provande ögonkast.

”Jag undrade just när du skulle ta tag i den frågan.”

Var det så uppenbart att han höll på att tappa fokus?

Thomas förnyade sitt eget löfte att inte låta tankarna vandra iväg under dagen.

”Jag hoppas att Agaton är hemma nu”, sa Aram. ”Jag har ingen lust att gå fram och tillbaka till Fyrudden i onödan även i dag.”

Agaton hade en hel del att förklara.

Linda Öbergs uppgifter om att han bråkade med hantverkarna, polis-anmälan som Karin hittat. Även makarna Lindbergs utsaga bekräftade att han ägde en konfliktbenägen personlighet.

Agaton hade haft både motiv och tillfälle. Frågan var om han också hade gjort slag i saken.

Kapitel 67

Nora kunde inte släppa tanken på Marias söndergråtna ansikte. Vad var det som pågick i huset på Fyrudden? Först Carstens märkliga uppträdande på macken, och nu barnflickan.

Om hon inte uttryckligen hade lovat Maria att inte säga något till Celia skulle hon ha kontaktat henne meddetsamma. Efter simskolan hade Maria försvunnit på cykeln med Sarah i barnstolen, medan Nora stått kvar med en stark känsla av otillräcklighet.

Om hon bara kunde hjälpa till. Men hon visste inte ens vad Maria hette i efternamn, än mindre var hennes anhöriga höll till någonstans.

Bekymrad gick hon upp till övervåningen för att bädda sängen. Och upptäckte att Jonas hade somnat om mellan lakanen.

Han måste ha gått och lagt sig när han kom tillbaka från fiskafänget. Redan vid halv sju hade väckarklockan ringt för att han skulle iväg och ta upp näten.

"Har inte du stigit upp än?" sa Nora och tog tag i täcket, som för att dra det av honom.

Men hon veknade och slog sig ner på sängkanten istället.

"Tänker du bli en likadan sjusovere som mina söner?" sa hon och strök honom över håret.

"Kom hit istället."

Jonas sträckte ut armen och drog henne intill sig. Med en gäspning lade han sig tillrätta och slöt ögonen igen.

"Såja", mumlade han belåtet.

Nora lutade kinden mot hans nakna axel och snusade. Jonas var fortfarande varm från täcket. Han luktade nymorgnat, en obestämd blandning av sömntung kroppsvärme och fräscha lakan. Men med en svag doft av fiskrens.

Som så många gånger tidigare drog ett stråk av förvåning genom henne,

att de hade det så bra. Tillsammans med Henrik hade hon ofta vaknat med en tyngd över bröstet, nu log hon varje morgon.

"Blev det någon fiskelycka?" frågade Nora efter en liten stund och strök honom över ryggen med ett pekfinger.

"Skapligt. Fyra abborrar och tre sikar. Men jag slängde tillbaka den minsta borren, den får växa till sig innan den går att laga till."

"Härligt, då har vi middag i flera dagar."

Nora vred på huvudet och gav honom en puss i pannan. Julia lekte i rummet intill, det var ingen idé att tänka sig något annat.

"Hur gick simningen?" mumlade Jonas efter en liten stund.

Oron återvände till Nora, hon satte sig upp på sängkanten igen.

"Bra, men det är något konstigt med den där familjen."

"Vilken då?"

"Jonssons. Jag träffade deras barnflicka och hon verkade alldeles förtvivlad, hon satt faktiskt och grät vid poolen medan ungarna hade sin simlektion."

"Hon kanske har gjort slut med sin kille", sa Jonas utan att öppna ögonen.

"Nej, hon var verkligen eländig, det där var ingen kärlekssorg. Dessutom fick hon mig att lova att inte säga någonting till Jonssons."

"Då är det väl en privatsak."

"Det känns inte bra att hon verkar så rädd för sin arbetsgivare. Jag undrar om jag borde säga något till Thomas."

Jonas sträckte på sig och betraktade Nora under halvslutna ögonlock. Han gäspade igen.

"Du är väl inte ansvarig för familjen Jonssons välbefinnande, särskilt inte deras barnflickas."

"Hon var så förtvivlad, lilla kraken. Hon är nog inte äldre än Wilma. Jag önskar att jag visste vad hennes mamma heter, då skulle jag ringa till henne."

"Har hon ingen kompis som kan ställa upp?"

"Ingen som jag känner till."

Vänta. Vad hade Thomas sagt om den där hushållerskan som också jobbade hos familjen Jonsson? Linda Öberg hette hon, från Runmarö.

Nora reste sig.

"Tänker du gå din väg?"

Jonas sträckte ut en hand och försökte hålla kvar henne. Men Nora lät sig inte hejdas.

"Jag kom på en sak."

Hon hade lovat Maria att inte säga något till Celia eller Carsten men ingen hade förbjudit henne att tala med hushållerskan.

Nora kände på sig att det här handlade om någonting mycket värre än ett bråk med en kille.

Datorn var i köket. Nora gick ner på undervåningen och satte sig vid köksbordet för att gå in på Eniro.

Det fanns fyrtioåtta stycken Linda Öberg på nätet, men bara en som var skriven i Värmdö kommun. Linda hade inget fast abonnemang men däremot hittade hon ett mobilnummer.

Nora betraktade siffrorna.

Skulle Linda tro att hon var knäpp om hon bara ringde upp och frågade hur det var med Maria? Kanske det, men det var svårt att inte bry sig om flickans rödgråtna ögon.

Hon kunde inte låta bli, även om Jonas tyckte att hon lade sig i för mycket.

Nora slog numret och väntade.

Ingen svarade, däremot gick ett mobilsvar igång. Den opersonliga rösten avslöjade inte vem det var som stod för abonnemanget.

Skulle hon tala in ett meddelande eller bara lägga på?

"Hej, jag heter Nora Linde", sa hon efter viss tvekan. "Jag undrar om du kan ringa mig angående en sak som rör familjen Jonsson."

Hon lämnade sitt mobilnummer och lade på.

Omedelbart kände hon sig fånig, som om hon hade lagt näsan i blöt.

Jag ringer högst en gång till, tänkte hon. Sedan släpper jag det här. Precis som Jonas tycker.

Kapitel 68

Den här gången var det Per-Anders Agaton själv som öppnade dörren för de två poliserna. Klockan hade blivit nästan elva på förmiddagen.

Han vinkade in dem i huset och ännu en gång slog de sig ner på den ljusa verandan. Vinden låg på från syd, korta vågor rullade in mot stranden.

Aram och Thomas satte sig i varsin fätölj, Agaton i soffan mittemot.

"Min hustru säger att ni misstänker mig för eldsvådan hos Jonssons."

Per-Anders Agaton tänkte tydligen ta tjuren vid hornen.

"Då skulle jag gärna vilja veta hur ni tänker bevisa det."

"Vi behöver få reda på var du befann dig den natten då det brann", sa Thomas utan att bry sig om det nedlåtande tonfallet.

"Jag var här, förstås, i mitt eget hus."

"Men du har ingen som kan intyga det", sa Aram. "Det framgick i går när vi talade med din hustru."

"Då har ni misstagit er. Anna minns mycket väl att jag gick och lade mig samtidigt med henne."

"Det var inte vad hon sa tidigare."

Per-Anders Agaton ryckte på axlarna.

"Ni överraskade henne, hon mindes fel. Det kan inte vara första gången som det händer när polisen träffar någon?"

Thomas kunde utan vidare se Per-Anders Agaton i rätten. Slipad och självsäker, övertygad om att han skulle nå framgång med sina ord.

Han kunde också förstå varför mannen inte var särskilt populär bland sina grannar.

"Skämt åsido", sa Per-Anders Agaton. "Ni kan inte på fullt allvar tro att jag skulle tända på hos min granne som en annan pyroman. Varför skulle jag göra det?"

"För att uttrycka din ilska?" föreslog Thomas.

"I så fall finns det betydligt bättre sätt."

"Som vad då?" sa Aram.

"Olika rättsmedel, till exempel."

"Du menar att du kan skrämman folk genom att stämman dem eller hota med rättsliga processer?" sa Thomas.

Uttalandet var onödigt skarpt. Han hade låtit sig provoceras och gått igång direkt, det var inte bra.

"Nu ska vi ta det lugnt. Jag är ingen rättshaverist, om du försöker antyda det. Men ibland måste man markera när det förekommer dumheter."

"Vi har vittnen som hört dig uttala hot mot Carsten", sa Aram. "Kan du förklara för oss vad det handlar om?"

"Vem har sagt så?"

Mannen var advokat ut i fingerspetsarna. Besvara en fråga med en annan, gå till motattack i trängt läge. Som en levande handbok i processföring.

Det var knappt Thomas orkade lyssna på dumheterna, han kände hur koncentrationen var på väg att dö ut, trots alla föresatser.

"Det spelar ingen roll", sa Aram. "Poängen är att du uttalade dig så att andra personer lade märke till det. Därför vill vi gärna att du förklarar dina yttranden för oss."

Aram gjorde en konstupaus och slog upp sin anteckningsbok.

"Du ska ha sagt följande om Carsten Jonsson, enligt de vittnen som var närvarande: att han kunde ta sina pengar och dra åt helvete, att han skulle sluta inkräkta på sina grannars egendom om han begrep vad som var bäst för honom."

Thomas tvingade sig att delta i samtalet.

"Det där är hårda ord", sa han med så mycket eftertryck som möjligt.

"Vad menade du med det sista?" sa Aram. "Om han begrep vad som är bäst för honom? I mina öron låter det definitivt som ett hot. Du får gärna berätta för oss vad som skulle hända i annat fall, om han inte uppförde sig?"

Agaton andades ut i en frustning.

"Jag kanske jagade upp mig. Men jag ska inte sticka under stol med att jag har varit upprörd över Jonssons fasoner. Man bygger inte sin brygga på andras vatten."

"Vad skulle hända om han inte uppförde sig?" upprepade Aram.

Istället för att svara reste sig Agaton från soffan.

”Är det någon som är törstig?”

Utan att vänta på svar försvann han in i köket. Det lät som om en skåpdörr öppnades, någonting klirrade och sedan spolade det från en kran.

Aram lutade sig fram mot Thomas och sa lågt:

”Tror du han börjar bli lite nervös? Advokatsamfundet har regler för hur advokater får uttala sig.”

Per-Anders Agaton kom tillbaka in i rummet med en bricka där det stod en flaska vatten och tre glas.

”Var så goda”, sa han och hällde upp ett glas till sig själv.

”Nå”, sa Thomas. ”Vad var det nu som skulle hända med Carsten om han inte passade sig?”

”Ingenting”, sa Agaton.

”Så du menade inget med allt det där du sa på festen?”

”Det var dumt sagt, jag borde inte ha uttryckt mig på det viset.”

Agaton slog ut med handen. Förmodligen hade han noga övervägt sitt svar medan han ordnade med dricksvatten ute i köket.

”Varför gjorde du det då?”

Per-Anders Agaton såg ner i golvet.

Kanske var det juristinstinkten som fick honom att hålla tyst. Det måste kosta på i så fall, Agaton verkade inte vara en man som frivilligt ägnade sig åt självzensur.

”Kan du svara på frågan?” sa Aram.

”Jag minns tyvärr inte.”

Thomas ville sucka högt.

”Det är bara tre dagar sedan”, sa han istället. ”Är minnet så kort?”

”Jag beklagar.”

Nere vid stranden promenerade två turister förbi med picknickkorg och handdukar. De höll sig långt ifrån huset, gick praktiskt taget i vattenbrynet.

Agaton gjorde en gest med huvudet åt de förbipasserande.

”Det behövs inga staket på den här ön. Det vet alla som bor här.”

Aram bläddrade i sina anteckningar, nästan som om han ville understryka att det fanns ytterligare vittnesmål.

"Säg mig en annan sak", sa han. "Har du haft kontakt med någon av de polska hantverkarna som arbetar för familjen Jonsson?"

"Vill du inte ha lite vatten i alla fall?" sa Agaton till Aram som om han inte hade hört frågan.

"Det är bra, tack."

"Vi undrade om du haft något att göra med Jonssons hantverkare", sa Thomas.

"Hur så?" sa Per-Anders Agaton och fyllde på i sitt eget glas.

"Vi behöver få reda på det."

"Jag kanske har bytt några ord då och då. Artigheter som man gör."

"Som man gör?" sa Aram. "Kan du vara lite mer konkret?"

"Jag kommer inte ihåg så noga."

Aram skrev flitigt i sin anteckningsbok.

Thomas kunde se hur Per-Anders Agaton sneglade ner i anteckningarna. Kanske var han inte fullt så självsäker som han försökte ge sken av.

"Om jag frågar så här", sa Aram. "Har du försökt övertala några av Jonssons hantverkare att göra någonting som skulle kunna ställa till besvär eller skada för Carsten Jonsson?"

"Verkligen inte."

Du ljuger, tänkte Thomas.

Men han visste att det inte fanns något sätt att bevisa det. Inte än.

Aram tycktes bestämma sig för en annan taktik.

"Vad hade du velat att Carsten skulle göra?" sa han. "För att bevara grannsämjan mellan er, menar jag."

Per-Anders Agaton satte ner båda händerna på låren. Dubbelhakan dallrade i det runda ansiktet när han lutade sig fram.

"Försvinna härifrån", sa han med betoning på den sista vokalen. "Vi vill inte ha hans sort på ön."

Kapitel 69

Carsten hade styrt ribbåten norrut, mot skären kring Björkö sund. Alldeles snart var han framme vid målet. Där var den lilla stugan på ön som knappt var större än en kobbe.

Det var precis som han mindes det, fastän det var så länge sedan sist.

Han kände farvattnen väl, hade paddlat hit i unga år. Det var så han hade upptäckt stugan en gång i tiden, av en ren slump.

Ön var en av de många platser som försvaret befäst under åren då man rustade för en invasion från öster. Hela skärgården var genomkorsad av dessa platser som beslagtogs från markägarna. Till en början hade alla försetts med militära värn, barrikader och betongbryggor. Senare, då Sverige på allvar började nedrusta, hade man förstört det mesta och gett sig av.

Men bryggorna blev kvar, liksom mindre byggnader som man inte brydde sig om att ödelägga. Den grå boden framför honom var ett sådant exempel.

Carsten lade till vid den kraftiga betongbryggan, även den ett minne från försvaret, och förtöjde båten.

Det måste vara tjugo år sedan han klev i land här.

Det var en liten ö, det kunde ta max tjugo minuter att gå runt den. Enstaka tallar hade slagit rot och klängde på klippan, annars var det mest enbärssnår och ljung som växte i skrevorna. Ovanpå stenarna bredde ett tunt lager gul lav ut sig.

Carsten såg sig om för säkerhets skull. Men han var fullkomligt ensam, inte ens några segelbåtar syntes till vid horisonten.

När han kom fram till huset var dörren försedd med ett rostigt hänglås. Någon annan hade tydligen också upptäckt att det fanns en bod som gick att utnyttja för egna ändamål.

Carsten behövde någonting för att slå sönder låset. Han gick ner till

strandkanten och hämtade en kraftig sten. Det tog bara några slag så släppte låset och föll till marken.

När han slängde ifrån sig stenen såg han att knogarna på högerhanden fortfarande var röda och lite svullna.

Celia.

Hon fick skylla sig själv. Om hon bara hade låtit bli att bråka med honom hade ingenting behövt hända. Det var inte hans fel.

Carsten öppnade dörren och klev över tröskeln.

En våningssäng, ett bord och två stolar mötte honom. Här hade han övernattnat i de sena tonåren.

Vid pentryt stod en halvtom kaffeburk och två bleckmuggar tillsammans med en bucklig kaffepanna. Förmodligen tillhörde de personen som satt dit hänglåset. Någon hade hängt upp tunna småblommiga gardiner också, det var nytt.

Hans eget ansikte mötte honom i den spruckna spegeln på väggen. Skäggstubben var tydlig men blicken klarare än någonsin. Håret spretade efter fartvinden.

Anatolij skulle landa i Stockholm om några timmar. De hade bestämt att Carsten skulle hämta honom i Stavsns klockan halv sju.

Det fanns mycket som måste avhandlas men här skulle de kunna prata ostört.

Carsten kände på påsen i fickan. Han hade en del kvar. Han blåste på högerhanden och nickade mot spegelbilden.

Kapitel 70

Det var Maria som öppnade hos Jonssons när Thomas och Aram kom fram.

"Är det ni?" utbrast hon.

Hon måste ha gråtit, ansiktet var mosigt och ögonen rödkantade. I handen höll hon en sliten ryggsäck.

"Hur är det med dig?" sa Thomas.

"Det är lite jobbigt just nu."

Maria släppte ryggsäcken på golvet och blinkade några gånger.

Aram gav henne en klapp på armen.

"Kan vi hjälpa dig?" sa han.

Maria slängde en blick över axeln.

"Jag tror inte det."

"Du kan alltid ringa oss om det är något särskilt", sa han. "Men det vet du väl?"

De avbröts av Sarah som ropade från vardagsrummet.

"Maaaaariaaaaa."

Maria fick något stressat över sig.

"Förlåt, jag måste gå, jag håller på med lunchen till barnen."

"Vi sökte egentligen Carsten", sa Aram. "Är han inne?"

"Nej."

"Vet du när han kommer tillbaka?"

"Nej, men du kanske kan pröva på mobilen", föreslog Maria.

Thomas hade räknat med att Carsten skulle vara hemma så här tidigt på dagen, även om de inte hade ringt och förvarnat om sitt besök.

"Är Celia inne?" sa Aram.

"Ja, men hon ligger och vilar just nu."

Marias underläpp darrade till.

"Celia mår inte så bra."

Thomas anade att stämningen mellan makarna Jonsson inte var den bästa efter avslöjandet om Carstens otrohet.

"Jag förstår", sa han. "Om Carsten kommer tillbaka kan du väl hälsa att vi har varit här i alla fall och att vi söker honom."

Maria öppnade munnen.

"Celia mår inte alls bra", upprepade hon och svajade lite på rösten.

Thomas nickade.

"Vi får hoppas att hon kryar på sig."

Maria tuggade på ena tumnageln. Så lade hon handen på dörrhandtaget.

"Hej då", sa hon och stängde dörren.

Det var tyst i skogen. Att den myllrande hamnen låg bara tjugo minuter därifrån var svårt att komma ihåg.

"Vad gör vi nu?" sa Aram.

"Försöker få tag i Carsten Jonsson", sa Thomas.

Aram drog fram telefonen och slog Carstens nummer. Signalerna gick fram, sedan tog röstbrevlådan över.

"Han svarar inte", sa Aram överflödigt.

En bit ifrån dem vajade den blåvita avspärningstejpen runt de svarta resterna av gästhuset. En svag lukt av förkolnat trä hängde kvar i luften.

"Vi kommer inte mycket längre här ute", sa Aram. "Jag skulle hellre lägga tiden på att gå igenom bakgrundsmaterialet som Margit samlat ihop. Gräva lite, se om vi kan få fram något mer om hotbilden mot Jonsson."

"Tillbaka till Nacka, alltså?"

Aram svepte med blicken över tomten.

"Var är alla hantverkare?" sa han.

Thomas såg sig också omkring. Det var alldeles tyst. Det hördes inga avlägsna hammarslag som det gjort dagen innan, fyrhjulingen var inte heller parkerad bakom huset.

"Vi borde nog prata med Eklund igen innan vi sticker", sa Aram. "Med tanke på brandoffret. Vi vet ju inte helt säkert att det är en av festdeltagarna."

Han drog fram anteckningsboken och bläddrade fram Eklunds telefonnummer. Den här gången svarade en röst direkt.

Thomas förstod på det Aram sa att Eklund var på ön men på väg till hamnen, precis som de själva var.

Aram avslutade samtalet.

”Han möter oss vid tennisbanorna om tio minuter.”

Kapitel 71

När de kom ut på Trouvillevägen stod Eklund och väntade ett hundratal meter bort. Han hade en cigarett i mungipan och en medfaren bag vid fötterna.

"Är det redan slut för i dag?" sa Thomas.

"Slut för sommaren. Jag ska åka in till stan med mina grabbar."

Eklund tog ett sista bloss och slängde ifrån sig den glödande cigarettfimpen i sanden. Han trampade på den några gånger så att den begravdes i gruset.

"Veckan har ju knappt börjat", sa Aram.

"Carstens order", muttrade Eklund. "Han ändrar sig fort. I går ville han att vi skulle börja röja efter branden, nu har han skickat hem oss istället."

"När kommer ni tillbaka?" sa Aram.

"Det vet jag inte."

Mats Eklund lät både förvånad och förbannad men gav inte ifrån sig någon ytterligare kommentar.

"Har ni något nytt om branden?" sa han istället. "Om man nu får fråga?"

"Det får man", svarade Aram. "Men det är för tidigt att uttala sig."

Thomas funderade fortfarande över Eklunds ord. Det var tydligt att byggledaren hade räknat med att vara på ön hela veckan.

Aram gick rakt på sak.

"Du saknar inte någon av dina anställda?" sa han.

"Förlåt?"

"Jag tänker på den där personen som omkom i gästhuset. Du sa att du inte saknade någon av dina killar men du kanske har ändrat uppfattning nu när du fått tänka efter lite."

"Men det var ju en av gästerna från festen? Det var vad Carsten sa till mig."

Varför lät han så överraskad?

"Sanningen är att vi inte kan svara på det just nu. Vi har fortfarande inte fastställt den dödes identitet."

Eklund plockade med cigarettpaketet och drog fram en ny cigarett trots att han precis hade fimpat den förra. Han tände cigaretten och drog ett långt bloss.

"Jag kan tyvärr inte hjälpa er", sa han och lyfte upp väskan från marken. "Nu måste jag iväg, annars missar jag min båt till Stavsnäs. Grabbarna har redan stuckit till hamnen."

Eklund vände sig om för att gå.

Thomas greps av en impuls att hejda honom, men just då ringde hans egen telefon. Det var Staffan Nilsson.

"Jag har något intressant för dig att ta tag i", började han medan Mats Eklunds rygg försvann bakom kröken.

"Låt höra", sa Thomas.

"Minns du den där tändaren som jag hittade på brottsplatsen?"

Thomas såg förvriden metall i en plastpåse framför sig.

"Ja", sa han.

"Jag har lyckats lyfta ett fingeravtryck från dess ena långsida. Det var väldigt svagt, så jag har fått jobba en hel del, men till slut fick jag fram någonting som gick att köra mot registret."

"Ledde det till något?"

"Ja, jag har fått fram ett namn. Fingeravtrycket tillhör en kille som heter Gustav Kronberg. Han är från Stockholm, född nittonhundra-sjuttiofem."

"Kriminell?"

"Ja. Först ett antal mindre stölder, sedan avancerade han och fälldes för ett postrån i mitten av nittioalet."

Det var på den tiden det fortfarande fanns postkontor, tänkte Thomas.

"Har han fortsatt på den brottsliga banan?" sa han till Nilsson.

"Det är just det. Kronberg är död."

Det var det svar Thomas minst hade förväntat sig.

"Killen dog i början av tjugohundratalet", fortsatte Nilsson. "En överdos av heroin. Han var narkoman, åkte in och ut på behandlingshem under flera år, den gamla vanliga historien."

"Hur förklarar du tändaren i så fall?" sa Thomas och steg åt sidan för två tonåringar som kom cyklande i bredd.

"Jag vet inte."

"Kan det vara en gammal tändare som blivit kvarglömd på platsen?"

Thomas hade svårt att köpa en sådan förklaring.

"Det förefaller högst osannolikt", sa Nilsson. "Då skulle den ha legat utomhus i nästan femton år utan att fingeravtrycken blev förstörda."

Kriminalteknikern började låta stressad.

"Jag måste sluta, jag har ett möte som börjar nu."

Thomas hade en sista fråga.

"Har du hittat någonting annat på platsen med anknytning till Kronberg?"

"Nej, det är ditt bord. Jag ville bara ringa och berätta om det här, jag har redan gjort fler slagningar än jag har tid med."

"Okej. Men om du hittar något mer kan du väl höra av dig."

Thomas avslutade samtalet. Aram hade hört det mesta. Snabbt fyllde Thomas i detaljerna.

"Vi får granska Gustav Kronbergs bakgrund", sa han. "Och se vad vi kan upptäcka. Det är i alla fall ett steg framåt."

Aram drog ett streck i gruset med foten och stirrade på det som om svaret var skrivet där.

"Jag skulle gärna ta reda på om det finns någon koppling mellan Kronberg och Per-Anders Agaton", sa han. "Döda män ägnar sig inte åt mord-bränder."

Kapitel 72

Med Julia i handen öppnade Nora den vita trägrinden till Olle Granlunds hus och knackade på. Farbror Olle var hennes äldsta granne sedan tant Signe gick bort och han kände de flesta på Sandön. Kanske visste han något om Carsten Jonsson och hans anknytning till Sandhamn.

Hon hade redan talat med Eva. Men väninnan kände inte till varför Carsten valt att bygga hus i Sandhamn.

Nora knackade igen utan att någon öppnade.

"Han är nog inte hemma", sa hon till Julia.

Olles svarta katt slank igenom grinden och började rulla sig på grusgången. Julia satte sig på huk och klappade den lina magen, den långa svansen slog belåtet mot marken.

Klockan var halv två, förmodligen hade Olle tagit båten och stuckit ut på sjön. Det var en fin dag. Det kunde inte hjälpas, hon fick komma tillbaka lite senare. Nora lät Julia klia katten bakom örat en sista gång innan de gick tillbaka till Brandska villan.

"Kan jag få en kisse, mamma?" frågade Julia vid hennes sida. "Snälla mamma, snälla, snälla, snälla?"

"Vi får se, gumman."

När de kom fram sprang Julia upp till sitt rum medan Nora fortsatte in i köket.

Hon kom ingen vart. Linda Öberg hade inte heller ringt tillbaka trots att Nora lämnat ett nytt meddelande.

Fanns det ingenting annat hon kunde göra för att hjälpa Thomas ta fram mer information om Carsten? Hon med sina kontakter i bankvärlden. Hon kanske kunde ringa Jonathan?

Jonathan Smythe arbetade på den engelska Finansinspektionen. De hade känt varandra länge och jobbat ihop när hon var på banken och han på den engelska filialen.

Liksom Nora hade Jonathan så småningom sökt sig till myndighets-
sidan och trivdes, så vitt hon kände till, bättre som statsanställd än som
bankman.

Nora tog fram telefonen och vägde den i handen. Engelsmännen tog
senare semester än svenskarna, förhoppningsvis jobbade Jonathan fort-
farande. Hon knappade in prefixet för England och resten av numret.

"Jonathan Smythe speaking."

Nora måste le åt den brittiska accenten, det var en uppvisning i Oxford-
engelska. Men Jonathan var långt ifrån en man i paraply och plommon-
stop. Han var lång och smal och bar ogärna slips. Mer bohem än bankman,
trots det överdrivet korrekta uttalet.

"Hello Jonathan. Det är Nora, Nora Linde. Hur står det till?"

Efter några artighetsfraser förklarade hon sammanhanget och att det
rörde sig om en polisutredning.

"Jag försöker ta reda på information om en svensk riskkapitalist som
är verksam i London sedan flera år, han heter Carsten Jonsson. Är det en
person som du råkar känna till?"

"Carsten Jonsson", upprepade Jonathan. "Hmm, det låter bekant. Vänta
ett tag så ska jag se efter."

Nora hörde ljudet av tangenter som trycktes ner. Det knäppte i bak-
grunden, klicket från musen när pekaren fördes fram och tillbaka över
skärmen.

Det gick någon minut, sedan var Jonathans röst tillbaka i luren.

"Nu har jag hittat honom. Jag tyckte väl att jag kände igen namnet. Det
är den där svensken som var inblandad i affären med United Oil för nio
tio år sedan."

"Förlåt?"

Nora hade ingen aning om vad Jonathan hänvisade till. Men å andra
sidan var England inte en kapitalmarknad hon brukade följa.

Nora satte sig vid köksbordet och drog åt sig penna och block.

"Det var en rejäl skandal", sa Jonathan. "United Oil var ett företag som
höll på med oljeprospektering i Sudan."

Sudan.

Blotta namnet hade en negativ klang. Tankarna drogs till krigsherrar,

våld och mänskligt lidande. Men det var ingenting som hindrat västerländska företag från att söka sig dit. Även svenska bolag var verksamma i området.

Jonathan fortsatte. Det lät som om han läste på skärmen och försökte sammanfatta på en gång.

”Jonsson var anlitad som finansiell rådgivare vid börsnoteringen av oljeföretaget. United Oil var verksamma i Sudan, men verksamheten var varken särskilt framgångsrik eller politiskt korrekt. Ortsbefolkningen behandlades illa, det var tal om mutor, hela paketet. Alltsammans blåstes upp som ett riktigt klipp, men när det gick åt skogen, vilket det förstås gjorde så småningom, var det många småsparare som förlorade sina pengar.”

”Det låter inte bra.”

”Nej. Småspararna hanterades brutalt, för att inte säga hänsynslöst. Både Jonsson och den fondkommissionärsfirma som han jobbade för då fick svidande kritik för sitt agerande.”

Så solkigt det lät. Smutsiga pengar.

I går, innan hon träffade Carsten på macken, skulle Nora inte ha trott honom om den sortens affärer. Nu var hon inte så säker längre.

Det kyliga sättet som han snoppat av henne på dröjde kvar i minnet. När han gick ut genom dörren hade hon känt sig fullständigt betydelselös.

”Fick Carsten någon offentlig reprimand? Blev han prickad på något sätt?”

”Låt mig se efter.”

Nora väntade i luren. Ljudet av snabba tangenter hördes igen.

”Nej”, sa Jonathan efter en liten stund. ”Jag hittar ingenting sådant. Men det skulle inte förvåna mig om han fick sparken från fondkommissionärsfirman. Han lämnade dem kort därefter även om det nog sades att han slutat frivilligt.”

Jonathan harklade sig.

”De där gossarna gillar inte att deras anställda är inblandade i skandaler, det vet du lika väl som jag. Men de brukar sällan tvätta sin smutsiga byk offentligt, förmodligen köpte de ut honom i all diskretion.”

Nora litade på Jonathans omdöme, visste att han inte sympatiserade

med den råa girighet som kunde förekomma i Londons finansskretsar.

"Carsten Jonsson är med andra ord inte ett namn som inger förtroende?" sammanfattade hon.

"Inte alls."

"Vet du någonting mer om honom? Allting kan vara intressant i det här sammanhanget."

Även skvaller.

"Då får vi övergå från rena fakta till allmänna rykten."

Jonathan var alltid korrekt, även nu.

"Det går bra."

"Det sägs att Carsten Jonsson fick hjälp att komma tillbaka genom sin svärfars pengar och kontakter."

Att Celia kom från en förmögen bakgrund överraskade inte Nora. Inte heller att Carsten gift sig till inflytande och förbindelser.

"Förmodligen stämmer det", sa Jonathan. "Han hade knappast kunnat sätta upp sin fond på egen hand efter all uppståndelse kring United Oil."

"Vet du vilka slags investeringar han sysslar med nuförtiden?"

"Han lär ha intresserat sig för Ryssland."

"Ryssland?"

Bränt barn skydde tydligen inte elden.

"Det låter i alla fall bättre än Sudan", sa hon.

"Säg inte det", sa Jonathan. "Det är komplicerat att göra affärer i Ryssland, korruptionen är förödande och byråkratin ogenomtränglig. Allting sker på egen risk och räkning. De flesta som vill bli rika skitar ner sig på vägen."

Nora kände mycket väl till var Ryssland befann sig på det internationella mutindexet. Sudan låg i botten av de etthundrasjuttiosju länderna som ingick men Ryssland var inte långt efter, på etthundratjugosjunde plats.

Sverige var trea på den listan, det sa någonting om korruptionen på andra sidan Östersjön.

"Varför vill han göra affärer i ett sådant land?" sa Nora, trots att hon redan visste svaret.

Rättsväsendet var visserligen genomfördärvat och maktmissbruket utbrett, den lilla människan hade inte mycket att säga till om. Men för-

tjänsterna var enorma om allting gick bra. Många privata förmögenheter hade skapats i Ryssland under de senaste femton åren.

Vad hade inte Fyrudden kostat?

”Han lever farligt”, anmärkte Jonathan. ”Och drar sig inte för att ta stora risker.”

”Tror du att han har gjort sig några fiender?”

”Det var många som blev ruinerade när United Oil gick omkull.”

”Men det var ju så länge sedan.”

”Det finns alltid människor med gott minne.”

En kylig klang hade smugit sig in i Jonathans tonfall.

”En sak är säker. Om han uppträder lika hänsynslöst i Ryssland som han gjorde förra gången bör han nog se sig över axeln. Jag har svårt att tro att hans ryska affärspartners är lika förlåtande som de i England.”

Kapitel 73

Thomas hade precis slagit sig ner vid ett fönsterbord i aktern på Waxholmsbåten *Dalarö* när telefonen ringde. Aram hade gått iväg för att hämta två kaffe.

"Det är Nora. Stör jag?"

"Inte alls", sa han. "Jag sitter på båten, prata på."

"Jag har fått fram information om Carsten Jonsson som borde intressera dig."

Thomas lutade sig tillbaka mot soffryggen och såg ut genom det breda fönstret. De passerade just Eknö. Härifrån hade Sandhamns befolkning hämtats på sextonhundratalet då konungen krävde att det fanns lotsar på den då obebodda Swea Sandö.

"Berätta", sa han.

"Först en sak som jag glömde säga i går kväll. Minns du att Carstens pappa arbetade som sjökapten innan han började på Tullverket? Jag tänkte att familjen kan ha bott på Sandhamn någon gång. Pappan måste haft en nära relation till sjön eftersom han arbetade som sjökapten. Kanske sökte han stationering i Sandhamn när han gick i land?"

"Borde inte någon ha känt igen Carsten i så fall?"

"Inte nödvändigtvis. Det har gått många år sedan dess och dessutom är Jonsson ett av Sveriges vanligaste efternamn. Förresten är Carsten hans mellannamn, han heter Lars i förstanamn. Kanske föredrog han sitt mellannamn när han blev tillräckligt stor för att bestämma själv."

Det var definitivt värt att kolla upp. Nora var duktig på att hitta de små detaljerna, hon hade ett särskilt öga för det.

Nora drog efter andan. Thomas förstod att hon hade sparat det bästa till sist.

"Jag har haft ett mycket intressant samtal med Jonathan Smythe, en gammal bekant på den engelska Finansinspektionen", sa hon. "Vi har talat om Carstens Jonssons rykte i England."

Onekligen ett sätt att väcka hans intresse.

"Och?"

"Carsten var djupt inblandad i ett oljebolag som gick i konkurs för några år sedan, United Oil."

Aram var tillbaka med kaffet. Han ställde ner en kopp framför Thomas. Det ångade om den beige pappersmuggen.

Nora berättade om de sjaskiga affärerna i Sudan.

"Historien med United Oil säger en hel del om hans affärsmoral", sa Nora. "Han lär ha uppträtt mycket kallhamrat. Min kontakt kallade honom hänsynslös. Det går inte att utesluta att det finns någon från den tiden som fortfarande är hämndlysten."

Nora hade varit flitig. Thomas undrade om han själv hade kunnat leta rätt på samma slags information. Förmodligen inte, framför allt hade han inte kunnat dra rätt slutsatser.

De måste utvidga analysen av hotbilden mot Carsten Jonsson.

Men Nora var inte klar.

"Efter den händelsen fick han sparken och var ute i kylan. Han blev tvungen att låna av Celias far för att kunna sätta upp sin egen fond."

Att vara beroende av sin svärfars pengar. Vad innebar det för relationen mellan en man och hans hustru? Det var betydligt värre än att ha lägre lön än sin sambo, tänkte Thomas. Och visste plötsligt att just den saken inte spelade någon roll längre.

I bakgrunden hördes båten tuta tre gånger, man höll på att backa ut från Långvik på Runmarös norra sida. Kaptenen gjorde en gir och satte kurs mot nästa brygga, Styrsvik.

"Vet du vad han tjänar sina pengar på nuförtiden?" sa Thomas och smakade på kaffet.

"Jag frågade om det också. Han gör tydligen affärer i Ryssland."

"Det verkar vara lönsamt."

De visste båda två att det torra uttalandet syftade på huset på Fyrudden.

"Men inte riskfritt. Jonathan skulle fortsätta kolla lite och jag gav honom ditt nummer om han hittade något mer."

Nora sänkte rösten.

"Jag ringde ett annat samtal också. Till en gammal kursare som jobbar

på Utrikesdepartementet och har haft mycket att göra med Ryssland. På sistone har det varit flera incidenter som har skrämt det utländska kapitalet. Inhemska intressen har försökt ta över utländskt ägande på olika sätt. Ibland med subtila hot, ibland genom mer våldsamma yttringar.”

Nora tystnade, som om hon försökte hitta rätt formulering. Ett sätt att sammanfatta Carsten Jonssons affärer.

”Han rör sig i grumliga vatten”, sa hon till slut. ”Den där branden, den kanske har något att göra med hans ryska investeringar.”

Kapitel 74

Celia slog upp ögonen. Hon måste ha somnat igen, trots att hon knappt vågade sluta ögonen ifall Carsten skulle komma in. Rummet hade blivit alldeles för varmt i eftermiddagssolen men Celia önskade att hon hade fått fortsätta sova.

Hon ville inte vakna och möta verkligheten.

Ljudet av barnskratt trängde igenom väggen, det var väl det som väckt henne.

På något sätt måste hon ta sig samman, gå ut och låtsas att livet var precis som vanligt.

Hon visste bara inte hur.

En tung huvudvärk molade, det dunkade i tinningen och ovanför höger öga. När hon satte sig upp på sängkanten fick hon yrsel, men tvingade sig ändå att stå upp. Förmodligen hade hon fått en hjärnskakning.

Morgonrocken låg kvar vid fotändan av sängen, darrigt sträckte hon ut en hand och drog den på sig.

Hon undvek att se sig själv i spegeln, ville inte veta hur svullen och söndergråten hon måste se ut. Men hon kunde inte gömma sig längre, hon hade hållit sig undan från barnen alldeles för länge, på alldeles för många sätt.

Med en bedövad känsla i kroppen öppnade hon dörren och gick ut i vardagsrummet. Både Sarah och Oliver lekte på golvet med de färgglada klossarna som de tyckte så mycket om. Maria stod borta vid kylskåpet.

Sarah upptäckte henne först.

”Mamma”, ropade hon lyckligt och sprang fram till Celia. ”Hej mamma.”

Hon verkade inte reagera så mycket, men Oliver stirrade på Celas stora blåmärken och svullnader. När Celia sträckte sig efter honom ryggade han tillbaka och ville inte låta sig omfamnas.

Den gjorde ont, nästan lika ont som när hon fick reda på att Carsten

hade slagit honom. Hon tyckte sig fortfarande se spåren av hans hand på Olivers kind.

"Vi har ätit spagetti med ketchup till lunch i dag", pladdrade Sarah obekymrat, "och sedan fick vi glass till efterrätt. Chokladglass."

Celia kunde se det. Lite glass hade torkat i mungipan.

Hon gick ner på knä för att krama om sin dotter, borrade in ansiktet mot hennes mjuka hår och försökte låta bli att falla i gråt. Efter en stund släppte hon Sarah. Maria stod kvar bredvid kylskåpet utan att röra sig.

"Är allting bra?" sa Celia med tillkämpad glättighet och försökte få fram ett leende som om allting var precis som vanligt.

Men barnflickan ville inte se på henne. Istället stirrade hon på en punkt på väggen och mumlade ett svar så lågt att det inte hördes.

Någonting var fel, Celia visste det.

Sedan upptäckte hon den fulla resväskan intill ytterdörren och förstod vad som höll på att hända. Marias rygsäck stod också lutad mot väggen, hennes jacka låg bredvid.

"Jag måste åka hem i dag", sa Maria tonlöst.

"Det kan du inte."

Celia hörde själv att rösten blev gäll.

Sarah såg förskräckt på sin mamma och tummen for in i munnen.

"Förlåt, älskling", sa Celia för att lugna dottern. "Mamma råkade ta i lite för mycket. Det är ingen fara, det är säkert."

Hon reste sig igen, men blev tvungen att ta stöd mot matbordet. Benen skakade och hon måste hålla sig i en stolsrygg för att inte falla omkull.

"Klockan fyra går det en båt till Stavsnäs som jag tänkte ta", sa Maria.

Olivers lilla ansikte drog ihop sig, han sprang fram till Maria och slog armarna om hennes ben.

"Are you going away?"

Maria klappade Oliver på kinden.

"Jag måste tyvärr åka, lilla gubben. Det kan inte hjälpas. Du får vara här med mamma istället, det kommer att gå jättefint."

"Please Maria, don't."

"Sarah and Oliver", sa Celia med en röst som knappt ville bära.

"Please ... kan inte ni gå in i sovrummet och vänta där på mig en liten

stund? Gör nu som mamma säger är ni snälla, jag kommer alldeles snart.”

Oliver ville inte släppa taget om Maria, men hon lossade hans små händer. Något glänste i ögonvrån innan hon böjde fram ansiktet så att håret dolde ögonen.

Till slut tog Oliver med sig sin lillasyster och försvann bort i korridoren.

”Snälla Maria”, sa Celia med kvävd röst. ”Kan du inte stanna några dagar till? Åtminstone till helgen? Det kan väl inte spela så stor roll.”

När Maria inte sa någonting fortsatte hon:

”Det är inte så bra mellan mig och Carsten just nu, förstår du.”

Lämna mig inte alldeles ensam, ville Celia skrika men kunde inte förmå sig att tigga och be.

”Jag betalar extra om du stannar”, pressade hon fram. ”Du får dubbel lön för den här månaden.”

”Jag vill inte ha någonting.”

Maria kunde fortfarande inte möta hennes blick.

”Bara några dagar till, snälla du. Säg bara vad du vill ha så betalar jag det. Resan hem också, jag kan stå för biljetten.”

”Jag vågar inte.”

Marias röst var bara en viskning.

”Carsten varnade mig ... han sa att jag inte fick berätta för någon vad som hade hänt i går ...”

Hon behövde inte säga mer för att Celia skulle förstå.

”Förlåt”, viskade Maria.

Huset var så tyst.

Det hördes ingenting inifrån sovrummet, som om barnen kände på sig att de inte fick göra något väsen. Bara några dagar tidigare hade altanen varit full av skrattande och pratande gäster. Musiken hade spelat och Carsten hade stått på en stol, solbränd och leende, och hälsat alla välkomna.

Hon mindes att han klappat henne på kinden innan han skålade med gästerna.

Maria gick bort mot ytterdörren och sträckte sig efter jackan.

”Jag måste tyvärr gå nu, annars missar jag taxibåten”, mumlade hon och tog ryggsäcken.

Det lät som om hon skämdes.

”Det är nog bättre om barnen slipper säga adjö. Jag vill inte att de ska bli mer upprörda.”

”Jag kan inte vara ensam med barnen”, viskade Celia medan yrseln tilltog. ”Snälla du.”

”Linda är ju kvar”, sa Maria som om hon försökte övertyga sig själv lika mycket som Celia. ”Hon gick precis. Men hon kommer tillbaka i morgon.”

Celia hade glömt bort Linda.

Hon vred på huvudet och såg ut genom glasväggen. Linda var på väg ner mot vattnet, med tygkassen som vanligt slängd över ena axeln. Men just som hon skulle sätta en fot på bryggan stannade hon och vände sig om.

Hennes blick mötte Celias. Den andra kvinnan ryckte till, handen for upp till munnen. Celia hukade men visste att det var för sent. Linda hade sett hennes sönderslagna ansikte.

En våg av skam sköljde genom henne, hon kunde inte låta bli att snyfta till.

Linda stod kvar, som om hon inte kunde bestämma sig, men sedan fortsatte hon och klev ner i utombordaren.

Celia insåg att platsen bredvid den var tom, den grå ribbåten låg inte längre kvar innanför nocken.

”Har Carsten åkt iväg?” sa hon dumt till Maria. ”Vart då?”

”Jag vet inte.”

Kapitel 75

Thomas satte sig i bilen och spände fast säkerhetsbältet. Aram gjorde likadant i passagerarsätet. Båten hade lagt till i Stavsnäs halv fyra och det borde inte ta mer än en halvtimme att komma in till stationen så här dags. I juli var det ingen rusningstrafik att tala om.

Thomas var ivrig att komma iväg och svängde snabbt ut från parkeeringen i Stavsnäs. Men han hamnade precis bakom bussen, nummer fyrahundratrettiofire, som inte gjorde sig någon större brådska.

Tankarna vandrade iväg och byggde nya scenarier kring Carsten Jonsson, mannen som lurade småsparare och ägnade sig åt ryska affärer.

Det fanns många som hade goda skäl att hysa agg, inte bara den arga grannen på ön.

Problemet var att följa upp informationen de fått från Nora. Att gå vidare utan att Jonsson samarbetade var svårt. Men han hade fortfarande inte hört av sig trots att det gått många timmar sedan de sökte honom. Och han borde ha fått deras meddelande vid det här laget, det som barnflickan lovat framföra.

”Kan inte du försöka få tag i Jonsson igen?” sa Thomas.

Aram drog fram telefonen och slog numret. Men när han började tala in ett meddelande förstod Thomas att han hamnat i röstbrevlådan ännu en gång.

Aram stoppade undan mobilen.

”Vad gör vi med Agaton?” sa han. ”Han har onekligen motiv så att det räcker.”

”Vi kan inte ta in honom utan att ha torrt på fötterna.”

Det var aldrig enkelt att anhölla en advokat. Faktum var att det var sällsynt, kanske för att det brukade ta hus i helsike då.

Margit skulle inte tacka dem om hon fick Advokatförbundets generalsekreterare på halsen.

Aram vevade ner rutan för att släppa in lite frisk luft men istället kom en stark doft av dieselångor från bussen framför kofångaren.

"Jag kan mycket väl föreställa mig att han tände på för att skrämma upp Jonssons", sa han. "Du hörde vad Agaton sa, det finns ingenting han hellre vill än att familjen lämnar ön så fort som möjligt."

"Men vi vet fortfarande ingenting om liket."

Thomas visste att han lät retlig, men det irriterade honom att det dröjde med obduktionen. Många trådar skulle löpa samman om de bara fick ett namn att utgå från.

Om Sachsen haft jouten hade de inte behövt vänta så här länge, tänkte han mot bättre vetande. Egentligen visste han att Solnaenheten måste ta hand om misstänkta dödsfall i många län, inte bara Stockholm. De kunde inte kasta sig över ett fall från Nacka enbart därför att Thomas var otålig.

"Jag lutar mer och mer åt att det var en olyckshändelse", sa Aram. "Någon som lagt sig där för att sova. I varje fall om det visar sig att Agaton är vår man. Jag har svårt att se honom som en kallblodig dråpare, däremot tror jag att han är beredd att göra huvudlösa saker för att få sin vilja igenom."

Han gned sig över näsroten med pekfingret.

"Jag skulle inte ha något emot att göra en husrannsakan hemma hos Agaton och se vad som finns i hans förråd. Lite tändvätska, kanske?"

"Vem har inte det i skärgården? Och vilken *synnerlig anledning* hade du tänkt åberopa i så fall?" sa Thomas.

De visste båda två vad lagtexten föreskrev om möjligheten att göra en husrannsakan hos en person som inte var utpekad som skäligen misstänkt.

De hade ingenting på Agaton som skulle räcka i nuläget.

"Vi får hoppas att Kalle och hans gäng snart kan hitta någonting mer", sa Thomas. "Vi behöver ett vittne, någon som sett Agaton göra värre saker än att prata illa om Jonsson. De där hoten räcker inte."

Telefonen ringde. Det var Margit.

Thomas tryckte på högtalarfunktionen.

"Jag har goda nyheter", sa hon direkt. "Obduktionen är genomförd och jag har fått över utlåtandet. Jag sitter med det framför mig."

Äntligen.

"Vad var dödsorsaken?" sa Thomas.

”Rökförgiftning. Men enligt rättsläkaren var killen förmodligen medvetlös när branden utbröt. Han var kraftigt påverkad, hade över tre promille i blodet när han avled.”

”Är han identifierad?” avbröt Thomas. ”Har du fått fram något namn?”

”Nej, däremot åldern. Det verkar som om han var mellan trettiofem och fyrtiofem.”

En berusad gäst med andra ord. Det var precis som de hade misstänkt från början.

Thomas började göra upp en mental lista över kommande aktiviteter.

”Det finns fortfarande inga efterlysningar som matchar den döde”, sa Margit. ”Men det är en annan sak. Han är troligen av utländsk härkomst.”

”Hur kan man veta det?”

”Tänderna. De är i uselt skick och rättsläkaren säger att det inte rör sig om svenska lagningar, hon är rätt bestämd på den punkten.”

”Har hon någon uppfattning om ursprungslandet?” sa Thomas och trampade på gaspedalen för att köra om den röda bussen som stannat på en hållplats.

”Hennes gissning är att personen kommer från någon öststat.”

Thomas drog efter andan. Den här gången hade han varit alldeles för snabb i sina slutsatser.

”En av Eklunds hantverkare”, sa Aram bredvid honom. ”Det ante mig.”

Eller någon med ryskt ursprung och helt andra motiv.

”Vi behöver prata med Eklund”, sa Thomas. ”Vi är på väg till Nacka nu, vi sitter redan i bilen. Försök få tag i honom så tar vi ett snack så fort det går.”

Kapitel 76

Mats Eklund hade kommit in till stationen klockan tio över fem. När Thomas öppnade dörren till förhörssrummet bar han fortfarande sina arbetskläder, blåstället med färgfläckarna.

Ett blodkärl hade spruckit på ena kinden.

"Tack för att du kunde komma med kort varsel", sa Thomas och drog ut stolen mittemot byggledaren.

Aram satte sig bredvid och slog på bandspelaren för att läsa in de obligatoriska uppgifterna.

"Varför är jag här?" sa Mats Eklund och satte sig.

"Vi har fått resultatet av obduktionen, det handlar om personen som omkom i branden", sa Aram.

"Jaha?"

"Det verkar som om han kommer från en öststat", förklarade Thomas. "Du har haft ett antal hantverkare anställda hos dig. Vi har anledning att tro att det kan vara en av dem som har omkommit."

"Den döde var mellan trettiofem och fyrtiofem år gammal och cirka etthundranittio centimeter lång", sa Aram.

Mats Eklund hostade till. Sedan strök han sig långsamt över det glesa hårfästet.

"Du vet vem det är?" sa Thomas.

"Det skulle kunna vara Marek. Marek Kowalski. Han är så lång. Men Carsten sa ju ..."

Han avbröt sig.

"Vad sa Carsten Jonsson?" frågade Thomas.

"Han sa att det var en av gästerna som hade brunnit inne."

Eklunds röst var dov. Han lutade huvudet bakåt som om han inte visste vad han skulle tro.

"Carsten anklagade Marek för att ha satt eld på gästhuset."

"Varför skulle din kille göra något sådant?" sa Aram.

"Carsten menade att Agaton betalat Marek för att bränna ner gästhuset. Han sa att Agaton låg bakom den andra skadegörelsen också, det krossade fönstret och däckets som skars sönder. Och den där fågeln på trappan."

Det hade alltså varit fler incidenter, tänkte Thomas. Det hade Carsten Jonsson inte nämnt för dem.

Mats Eklund blinkade några gånger innan han fortsatte.

"När Carsten sa att Marek blev rädd och stack trodde jag på honom. Men om det var Marek som dog i eldsvådan..."

Rösten dog ut.

"Obduktionen visade att mannen var kraftigt berusad när han avled", förklarade Aram. "Förmodligen på gränsen till alkoholförgiftad. Om det är någon tröst kan han knappast ha märkt att det började brinna. Han dog av rökförgiftning, så det gick troligen rätt snabbt."

Eklund verkade tacksam för upplysningen.

"Vill du ha lite vatten?" sa Aram och sköt fram ett glas mot honom.

Han höll upp från tillbringaren som Karin ställt dit och Eklund drack några klunkar.

"Kan det ha varit en olycka?" sa han.

"Nej", sa Thomas. "Branden var anlagd och den började utifrån, det fanns spår av tändvätska på flera ställen på fasaden."

"Finns det någon möjlighet att Marek försökte ta livet av sig?" undrade Aram. "Han kanske söp sig full för att få mod att göra det."

"Jag har svårt att tro det. Han var i Sverige och jobbade för att dottern skulle få råd att gå klart på universitetet. När hon var klar tänkte han åka tillbaka till Polen, han har sin familj i Gdansk."

Han sjönk ihop en aning.

"Det går inte ihop."

Eklund hade rätt, tänkte Thomas. Det gick inte ihop.

Det måste ha varit någon annan som satte eld på gästhuset. Vilket innebar att de inte hade rört sig en millimeter framåt trots att de nu visste offrets identitet.

Än en gång kom han att tänka på Noras teori.

"Vilka nationaliteter har dina anställda?" sa han.

Eklund verkade inte förstå den frågan heller. Men svarade ändå.

"De flesta kommer från Polen. Två av grabbarna är från Ukraina, de är plattsättare."

"Har du jobbat med dem länge?"

"Ja, vi har gjort rätt många jobb tillsammans. Det är Marek som planerar arbetet åt mig, han pratade både polska och ryska."

"Ryska?" sa Thomas.

"Känner du någon som kan ukrainska?" Eklund blottade tandraden i något som knappast var ett leende. "I de forna öststaterna använder de ryska som vi gör med engelska. Alla kan hanka sig fram lite gramm."

Han drog fram ett cigarettpaket ur fickan.

"Får man röka här?"

Thomas skakade på huvudet.

"Tyvärr."

Aram hade slagit upp sin svarta anteckningsbok och studerade anteckningarna.

"Du måste ha märkt redan i går att Marek Kowalski saknades", sa han till Eklund. "Varför sa du inte något till oss när vi träffades?"

"Jag borde ha gjort det", medgav Eklund. "Men Carsten var jävligt förbannad på mig och jag visste varken ut eller in. Han fick det att låta som om det var mitt fel alltsammans, branden alltså. Det var ju en av mina hantverkare som hade tänt på."

Hakan sjönk mot bröstet.

"Jag ville inte att ni också skulle börja rota i det. Det blev tokigt, jag förstår det nu."

"När träffade du Marek Kowalski för sista gången?" sa Aram.

"Det var i lördags."

"Vi har förstått att ni avbröt arbetet på eftermiddagen", sa Thomas. "Hade ni sällskap på båten in från Sandhamn?"

"Nej. Jag åkte med båten till Stavsnäs och Marek skulle ta direktbåten till stan. Jag var säker på att han hade gått ombord på båten som avgick strax efter min."

"Jag fattar ändå inte", sa Aram. "Du måste väl ha märkt att han inte dök upp i går?"

Eklunds ånger fyllde rummet, tjock och påtaglig.

"Jag tog upp det med Carsten, att Marek aldrig dök upp. Men han var så säker på att Marek hade tänt på. Han sa att det bevisade allting och jag trodde på honom. Jag hör ju hur det låter nu, men Carsten kan vara väldigt övertygande..."

"Tror du själv att Marek har haft någonting att göra med branden?" sa Aram och knäppte händerna framför sig på bordet.

"Det stämmer inte med den Marek jag kände."

"Vad gjorde han i så fall i gästhuset den natten?" sa Thomas. "Det har jag svårt att begripa."

Mats Eklund slickade sig om de torra läpparna.

"Marek var rätt svår på spriten. Jag har faktiskt undrat om han inte snodde alkohol då och då från Jonssons förråd."

"Menar du att han stannade kvar på grund av festen?" sa Aram. "För att supa till?"

Thomas kunde se scenen framför sig.

Den polske hantverkaren som också ville smaka på livets goda, som passade på när ingen hade koll. Kanske hade han snott åt sig några flaskor och ett champagneglas, och sedan dragit sig tillbaka till gästhuset i smyg. Fina viner som han inte druckit förut. Champagne och whisky, spritsorter som han aldrig skulle haft råd med för egna pengar.

Eftersom gästhuset skulle stå tomt fanns det ingen risk för upptäckt. Förmodligen hade han blivit så full att han somnat till slut.

Med förödande effekt.

"Vad var det där du sa om Carsten förut?" sa Aram och avbröt Thomas funderingar. "Hans anklagelser mot grannen. Berätta lite mer om det."

"Carsten är övertygad om att Agaton betalade Marek för att sätta eld på gästhuset."

"Varför skulle han göra det?"

"För att få bort Jonssons från ön, förstås."

"Men det kan inte stämma, i varje fall inte om det var Marek som dog i branden."

Thomas hade redan dragit samma slutsats. Det kunde fortfarande vara Agaton som var skyldig, men det var knappast den stackars polacken.

Eklund började se stressad ut. Han drog fram en cigarett ur paketet men stoppade tillbaka den igen. Några tobakssmulor trillade på bordet.

"Ni borde nog snacka med Carsten om det här", sa han. "Han verkade jävligt förbannad på Agaton när jag senast pratade med honom."

"När var det?" sa Aram.

"I dag, alltså innan vi sågs på Trouvillevägen. Han gick på som om Agaton var hans värsta fiende. Förresten ringde han mig sent i söndags kväll om samma sak. Karlen var på gränsen till manisk om ni frågar mig."

Thomas reagerade på ordvalet. När de pratade med Eklund i går hade samma beskrivning dykt upp. Manisk.

Mats Eklund tuggade på underläppen.

"Carsten kan ju vara riktigt jobbig, men de senaste dagarna har han varit värre än någonsin. Som om tankarna fastnat i en loop där han inte kan låta bli att tänka på Agaton."

Thomas bytte en blick med Aram.

"Sabotage, kallade han det", fortsatte Eklund.

"Menar du att han skulle kunna gå till attack mot Agaton, rent fysiskt?" frågade Thomas.

Han hoppades att byggledaren inte skulle hålla igen som han gjort tidigare när frågorna om hans arbetsgivare blivit alltför närgångna.

"Jag kan inte avgöra det", sa Mats Eklund.

"Men har du sett Carsten Jonsson bruka våld någon gång?" frågade Aram.

Eklund skakade på huvudet.

"Nej, inte precis."

"Då så", sa Thomas.

Han lät lugnare än han kände sig. Var detta förklaringen till att Jonsson inte ville samarbeta med dem? Att han hade bestämt sig för att ta saken i egna händer?

Så omdömeslös kunde han väl ändå inte vara?

Men klockan var närmare sex och Jonsson hade inte hört av sig på hela dagen, trots flera meddelanden om att kontakta polisen.

"Vad menar du med inte precis?" sa Aram, som om han ville analysera varje ord som Eklund yttrade.

Mats Eklund vaggade lite på stolen.

Varför var han fortfarande lojal med Jonsson när det var så tydligt att han inte ens tyckte om honom? Ibland begrep Thomas inte logiken bakom människors uppträdande, särskilt inte när de satt i förhör hos polisen.

Till slut öppnade Eklund ändå munnen.

"Det var en obehaglig grej som hände i går morse. När jag kom ut till Fyrudden och Carsten fick reda på att Marek var försvunnen."

"Berätta", sa Aram.

"Carsten blev alldeles upphetsad, liksom vild. Han knuffade till mig i bröstet, alldeles för hårt."

"Slogs han alltså?" sa Aram.

"Nej. Men jag fick en känsla av att han nästan ville att jag skulle slå tillbaka. Som om han behövde få utlopp för sin ilska."

Mats Eklund lade äntligen korten på bordet.

"Jag har aldrig sett honom så aggressiv", sa han. "Det var riktigt obehagligt."

Kapitel 77

När Carsten närmade sig Stavsnäs låg det redan flera motorbåtar vid bensinmacken där han hade tänkt lägga till. Men så upptäckte han en lucka på den vänstra sidan där han kunde klämma in ribbåten.

Snabbt svängde han runt så att han kom från rätt håll, sedan tog det inte många minuter att lägga till och förtöja ribben vid den gummiklädda pontonen.

Han tog ett stort kliv i land och såg sig omkring i det myllrande hamnområdet, knutpunkten för Waxholmsbåtarna i södra skärgården. En lång kö ringlade vid korvkiosken och vid caféet satt folk vid varje bord. Parkeringen var full.

Men han kunde inte upptäcka Anatolij.

Han borde vara här nu, de hade ju gjort upp om att ses vid Stavsnäsmacken halv sju. Planet skulle ha landat vid halv fem och Anatolij hade inte hört av sig om någon försening.

Men några minuter mer eller mindre spelade ingen roll. Han måste ändå fylla tanken, eftermiddagens körning fram och tillbaka hade nästan gjort slut på bränslet. Den sista biten hade han kört på ångorna.

Den bensin som fanns i extradunken behövdes till annat.

Vid det här laget kände han sig alldeles lugn, trots att kroppen var fylld av adrenalin och han inte hade sovit mer än tre timmar det senaste dygnet. Men en lina hade fått honom pigg igen. Nu visste han exakt vad han måste göra.

Hur allting skulle ställas tillrätta.

De senaste timmarna bakom ratten hade gett honom tid att tänka. Ingenting kunde gå snett om han bara höll sig till planen.

När han strök med handen över hakan raspade skäggstubben mot handflatan.

En av killarna på macken, en tonåring med håret i tofs, kom fram med en svart bensinslang i handen. Han hälsade på Carsten och petade på ribben med foten.

”Full tank?” sa han.

Carsten nickade och fortsatte att spana efter Anatolij i folkhavet.

Kajen myllrade av turister och barnvagnar, alla som väntade på nästa båt till Sandhamn eller någon annan ö. En mamma höll en liten flicka i handen, Carsten tyckte att hon liknade Sarah.

Men hon och Oliver var på Sandhamn, med Maria.

Carsten hade tagit sig en pratstund med Maria på förmiddagen. Han ville inte att hon skulle skvallra om det som hänt kvällen innan. Det måste stanna inom familjen, det förstod hon väl?

Maria hade inte sagt emot. Han behövde knappt höja rösten.

Nu kände han sig trygg med att hon skulle ta hand om barnen och ingenting annat.

Till skillnad från hans hustru.

I går kväll hade Celia utmanat honom öppet. Hotat med att resa därifrån med Oliver och Sarah. Trodde hon verkligen att han skulle ha gått med på det?

Det räckte med den enda tanken för att handen skulle knyta sig i byxfickan. Han måste tvinga sig själv att öppna fingrarna, slappna av och andas djupt för att inte förlora behärsksningen.

Han måste ta itu med Celia, insikten hade vuxit sig allt starkare under det senaste dygnet. Men det fick bli en senare fråga, det fanns mycket annat som först måste klaras av.

Otåligt såg han på sitt armbandsur igen, vart hade Anatolij tagit vägen?

En svart taxi svängde in och stannade på vändplanen ett hundratal meter bort.

Snart klev Anatolij ur bilen.

Den mörkblå kostymen stod ut bland de fritidsklädda turisterna som väntade på båten. Snörskorna från Church var lika välputsade som vanligt och solen reflekterades i de dyra manschettknapparna som blänkte i guld.

Carsten blev lugn, nu var Anatolij här.

Allting skulle ordna sig, han måste bara hantera en sak i taget.

Han tog fram plånboken och gav tonåringen tre femhundralappar som betalning.

”Behåll växeln”, sa han och gick ryssen till mötes.

Kapitel 78

Nora hängde upp det sista lakanet på tvättstrecket och fäste det med tre klädnypor. Så där, nu fick det hänga över natten. Det luktade så gott om tvätt som fått torka utomhus.

Värmen kändes fuktig och tryckande. Kanske var ett åskväder på väg. Förhoppningsvis inte, med tanke på tvätten.

De hade ätit middag vid bryggan, ugnsbakad sik med kokt färskpotatis och pepparrotsgrädde. Julia hade varit mäkta stolt över fisken som hon fångat tillsammans med Jonas. Men fastän Nora försökt njuta av maten låg tanken på Maria kvar. Hon blev inte kvitt oron. Linda Öberg hade inte ringt tillbaka under eftermiddagen och ingen hade svarat när Nora försökte på nytt.

Hon visste att hon borde släppa frågan, men blev mer och mer bekymrad för varje timme. Det gick inte att vänta till simskolan i morgon.

Nere vid bryggan satt Jonas och läste i en solstol medan Julia plaskade i en liten uppblåsbar gummipool som han fyllt med vatten.

Nora sneglade mot dem. Skulle Jonas tycka att hon lade sig i för mycket om hon tog en snabb kvällspromenad bort till Fyrudden? Han hade redan från början varit emot att hon skulle kontakta Celia och Carsten efter branden. Han hade inte heller varit särskilt entusiastisk över att gå på en inflyttningsfest hos några som de knappt visste vilka de var.

Men Nora kände ett slags ansvar. Det var svårt att se en ung tjej så förtvivlad, hon visste inte hur man gjorde för att slå bort Marias tårar.

Ibland räckte det inte att tänka logiskt och rationellt. Om det hade varit hennes egen dotter hade hon hellre sett att en främling blandade sig i än ingen alls.

Hon skulle bara titta förbi, tänkte hon, och försäkra sig om att allting var okej. Passa på att fråga Celia om småflickorna kunde leka någon dag. De hade ju pratat om det vid poolen.

Nora sneglade på Jonas igen. Han skulle säkert tycka att hon över-

reagerade, det var nog bättre att inte säga någonting alls.

Hon lyfte upp den tomma tvättkorgen och gick bort till Jonas.

"Har du det bra?" sa hon och strök honom över det bruna håret.

Jonas lade ifrån sig boken, en tjock biografi om Steve Jobs, och sträckte sig efter den halvfulla ölflaskan på bordet.

"Kan du inte sätta dig en stund?" sa han och klappade på stolen bredvid.

"Och ta det lugnt. Det känns som om du har farit runt hela dagen. Jag kan hämta ett glas rosévin om du vill."

"Jag var lite sugen på en promenad", sa Nora som om tanken just slagit henne.

"Vi kan följa med om du vill. Julia har suttit i poolen ett bra tag, det är ändå dags att sluta bada. Det kunde vara skönt att sträcka på benen en stund."

Jonas var alldeles för medgörlig.

"Nja." Nora drog på orden. "Jag tänkte mig nog en ordentlig powerwalk. Om Julia följer med måste vi gå mycket långsammare. Vi kan väl ta ett glas vin när jag är tillbaka?"

Det var ingen lögn, ändå fick hon dåligt samvete.

Han var så snäll och hon slingrade sig.

"Då så", sa Jonas och lyfte upp boken igen. "Ha det så trevligt, vi ses när du är tillbaka."

Nora gav honom en slängkyss.

"Jag blir inte borta länge."

Kapitel 79

Det var inte särskilt många båtförare ute på fjärden. Kallfronten som var på väg in verkade ha skrämt bort de flesta, de senaste tjugo minuterna hade de varit nästan ensamma på havet.

Det hade börjat gå gäss, vitt skum toppade vågorna som vinden drev upp. Vattnet var blygrått och regnet hängde i luften.

Carsten hade avsiktligt hållit hög fart, så att motorljudet och blåsten gjorde det svårt att prata. Några gånger hade de fått svall emot sig, då hade han dragit ner farten aningen för lite så att båten krängt till ordentligt.

Anatolij hade hållit i sig och försökt parera stötarna. Men det märktes att han inte hade någon sjövana, ansiktet skiftade i grönt. Då och då ändrade han oroligt ställning i passagerarsätet.

Nu såg han på Carsten som styrde mot den lilla ön med den gamla militärbryggan.

”Är detta Sandhamn som du har pratat så mycket om?” ropade Anatolij över vinden. ”Jag har sett fram emot att få se ditt nya hus och träffa familjen igen.”

De befann sig en bra bit ifrån Sandhamn, nordost om Björkskär. De hade redan varit på väg i fyrtiofem minuter.

Utan att svara på Anatolij's fråga minskade han hastigheten för att bedöma avståndet till land. Vinden höll på att friska i och han ville inte driva in i betongbryggan utan kontroll.

Bryggan var oproportionerligt stor i förhållande till ön, tänkte Carsten medan han styrde de sista meterna.

Bryggfästet låg som ett öppet sår i klippan.

”Kan du gå fram och ta emot?” sa han till Anatolij och tittade över kanten för att försäkra sig om att det inte fanns någon sten eller annan skit som propellern kunde slå i.

Han ville inte bli fast här i natt.

Sedan svängde han in med fören så att Anatolij nådde bryggan. Snabbt gjorde Carsten fast tamparna i de stora svarta järnöglorna som militären en gång satt dit.

”Vi behöver prata en stund i lugn och ro, du och jag”, sa han till Anatolij och pekade på den lilla stugan. ”Följ med mig så går vi upp till huset.”

Anatolij såg på sina dyra, handsyddas skor och sedan på Carstens båtskor. Han hade ingen överrock med sig, Carsten kunde se hur han huttrade till. Temperaturen höll på att falla.

”Du kunde ha varnat mig för att vi skulle ut i skärgården på riktigt”, sa Anatolij med en godmodig axelryckning och lyfte upp sin portfölj från durken. ”Jag är inte klädd för den här sortens utflykter.”

Carsten tvingade upp mungiporna i något som skulle föreställa ett leende.

Du kunde ha varnat mig för att du tänkte lura mig.

Kapitel 80

Det gick fortast att gå till Fyrudden över Sandfälten, förbi det nya bostadsområdet som låg på höjden ovanför hamnen. Nora hade stöttat initiativet att uppföra hyresbostäder för dem som ville bo och arbeta i skärgården. Om vanligt folk inte hade råd att bosätta sig på ön skulle Sandhamn inte överleva i längden.

Men i dag gick hon snabbt, med nerböjt huvud, utan att bry sig om de nybyggda husen och stenkantade rabatterna.

Tanken på att träffa Carsten gnagde i henne.

I bästa fall var han inte där. Efter gårdagens märkliga möte ville hon helst inte springa på honom igen. Det måste ha varit chocken, tänkte hon igen, utan att riktigt tro på den förklaringen.

Kanske var det Carsten som gjort Maria så ledsen. Om han hade varit lika otrevlig mot sin barnflicka som mot Nora kunde det förklara mycket.

Det hon fått reda på om Carsten tidigare på dagen gjorde inte saken bättre.

På ytan framstod han som en helt vanlig person, om än intensiv. Nora mindes den engagerade pappan som suttit med Sarah vid poolkanten. Då hade han verkat riktigt trevlig, nästan pojkaktig, med handen djupt nere i bullpåsen från Sandhamnsbageriet.

Nu visste hon att han medverkat till att tusentals småsparare lurats på sina pengar. Många hade ruinerats. På alla sätt hade han satt sin egen nytta framför andras, utan att visa någon medkänsla.

Tänkte han någonsin på de personer vars besparingar gått förlorade?

Förmodligen inte, han tyckte nog att folk fick skylla sig själva.

Det fanns alltid sätt att rationalisera sina handlingar.

Grusvägen slingrade sig förbi Seglarstaden, det lilla området från trettioalet där kappseglarna en gång bott under regattorna. Sandfälten övergick i tallskog, det blev glesare mellan husen.

I morgon måste hon få tag i Olle Granlund, hon hade gått förbi hans hus före middagen men då hade han inte varit inne. Hon ville fråga honom om Carsten, om han kände till någonting som kunde förklara hans beteende och varför han så gärna ville bo på Sandhamn.

Huset på Fyrudden bara skrek ut att han försökte imponera på sin omgivning. Se på mig, se vad jag har lyckats åstadkomma.

Insåg han hur mycket det avslöjade om hans natur?

Förmodligen handlade de många bråken med grannarna om samma sak. Carsten kunde inte låta bli att provocera, han måste visa att han kunde göra precis som han ville utan att bry sig om någon annan.

Men det var ett märkligt sätt att skaffa sig uppmärksamhet och den rastlösa energin gjorde inte något lyckligt intryck.

Nora undrade om leendet vid välkomsttalet varit äkta. Carsten Jonsson var en komplex man, fylld av habegär. Det måste finnas någonting i hans bakgrund som skapat en sådan revanschlusta.

Nu önskade hon att de inte hade gått på inflyttningsfesten, Jonas hade haft rätt hela tiden.

Nora tog skogsstigen som ledde till Fyrudden.

I vanliga fall brukade hon tycka om att promenera i skogen, men i dag kändes det ödsligt och dystert, inte ens några hundägare syntes till bland träden. Det enda som hördes var ett tungt brusande från havet på andra sidan ön.

En kall vind drog förbi och Nora rös till. Hon borde ha tagit med sig en jacka när hon gav sig iväg. Temperaturen hade sjunkit medan hon gick i sina egna tankar.

Även kvällsljuset hade förändrats, stora grå moln skymde solen och det hade börjat blåsa. Förmodligen skulle det snart börja regna också.

Hon skyndade på stegen.

Borde hon ha varit uppriktig mot Jonas, sagt vart hon egentligen hade tänkt sig istället för att skylla på en snabb powerwalk? Men hon skulle bara kolla att allting var okej därute på Fyrudden, byta några ord med Maria och Celia och sedan gå direkt hem igen.

Hon skulle snart vara tillbaka.

Kapitel 81

Carsten sköt ifrån sig dokumenthögen som Anatolij burit med sig från Moskva.

Det var dags nu.

I nästan en timme hade han noga läst igenom den finstilta texten, paragraf efter paragraf med olika juridiska sätt att uttrycka rättighetsöverlåtelser. Ingenting saknades, allting fanns med precis som det skulle.

Varje gång Anatolij försökt ta upp någonting hade Carsten avfärdat honom.

”Låt mig läsa klart först.”

Utanför den lilla stugan hade det blivit mörkare. Vinden hade friskat i, det tjöt runt knutarna.

Anatolij stod med ryggen mot honom och spejade genom det lilla fönstret. Den formella kostymen passade illa i den spartanskt inredda stugan. Då och då kontrollerade han sin telefon, men det fanns ingen täckning här ute.

Carsten kunde känna hans oro.

Anatolij hade inte räknat med att de skulle åka hit, längst ut i havsbandet, där de var fullkomligt ensamma.

Han upprepade orden tyst för sig själv.

Fullkomligt ensamma.

Här kan vi komma överens, tänkte han. Här kan ingen avbryta oss, inte distrahera eller avleda.

Aktieöverlåtelserna var inte komplicerad, ändå hade Carsten behövt läsa om vissa stycken. Tidvis suddades koncentrationen ut, bokstäverna liksom flöt ihop framför ögonen.

Men han kunde inte tillåta sig att vara trött.

Carsten satte sig rakare på stolen och sträckte på ryggen. Han måste fokusera. Sova kunde han göra sedan, när allting var ställt tillrätta.

Han hade dragit en sista lina en stund tidigare. För säkerhets skull.

Dokumenten framför honom på bordet skulle avgöra resten av hans liv. Det var nödvändigt att behålla skärpan.

Det enda som krävdes för att göra avtalet juridiskt bindande var hans signatur på sista sidan. Köparen hade redan skrivit på.

Avtalet innebar att han sålde hela sitt privata aktieinnehav i KiberPay till ett företag vid namn Pelagial Ltd, ett bolag med hemvist i skatteparadiset Guernsey, en av de brittiska kanalöarna. Som förväntat var det omöjligt att utläsa vem som stod bakom köparbolaget. Namnet Pelagial sa honom ingenting.

Anatolij hade fortfarande blicken vänd mot fönstret där färgen flagade från den spruckna träkarmen. Lite imma från fotogenlampan hade satt sig på rutan som en blek skugga.

Det är dags, tänkte Carsten igen. Nu avslutar vi det här.

"Hade du räknat med att lura mig hela tiden?" sa han och var nog med att inte låta vreden bryta igenom.

Anatolij vände sig hastigt om.

"Vad är det du säger?"

"När du erbjöd mig den extra aktieposten, hade du redan då för avsikt att blåsa mig?"

Anatolij lyfte hakan en aning. Sedan gav han ifrån sig ett nervöst skratt.

"Du skojar väl med mig nu?"

Carsten rörde inte en min.

"Svara istället", sa han.

Anatolij slog ut med händerna.

"Vi har känt varandra ... hur länge? Det är nästan femton år sedan vi arbetade tillsammans i New York. Du har träffat min familj och jag känner din hustru och dina barn. Vi är gamla vänner."

"Svara på frågan."

Anatolij verkade söka efter något försonande i de tre korta orden. Han betraktade Carsten länge.

"Varför skulle jag vilja lura dig?" sa han till sist.

"Jag tror att du har många goda skäl. Vad sägs om sextio miljoner dollar."

"Förlåt?"

"Sextio miljoner, samma belopp som jag kunde ha fått för mina privata

aktier i KiberPay om vi hade gått till börser i september. Värdet kommer förmodligen att fördubblas på två tre år."

Carsten pekade på dokumenten.

"Nu erbjuder du mig en summa som inte ens täcker min ursprungliga investering, än mindre räntan på lånet som snart förfaller. Vilket du vet mycket väl."

"Det är bara du som bestämmer om du vill sälja", sa Anatolij. "Du och ingen annan. Det sa jag redan på telefonen."

Carsten gav inte mycket för Anatolij's försök att låta vänlig. Han visste att det pågick ett febrilt tankearbete bakom den behärskade fasaden.

Men Carsten hade redan räknat ut hur allting gått till.

Anatolij måste ha övertalat Sergej att visa upp osäkra siffror för GZ3 för att få dem att gå med på att skjuta upp börsnoteringen. Kanske hade Anatolij till och med lovat Sergej en del av kakan? Eller använt argumentet att de skulle göra sig kvitt utlännningen för att behålla vinsten i Ryssland.

Carsten mindes Sergej's bristande entusiasm den gången ägarskaran skulle utökas. Då hade man inte haft något val, för att expandera måste de göra en nyemission och ta in mer kapital från nya ägare utomlands.

Nu hade han fått chansen att ändra på det.

"Du trodde inte att jag kunde få fram information om den så kallade klienten som de där advokaterna hänvisade till", sa Carsten.

Anatolij's ansikte røjde inga känslor.

"Jag kan också ta reda på ett och annat", fortsatte Carsten. "Hur kan det komma sig att din hustru arbetar för advokatfirman Beketov? Samma advokatbyrå som representerar den okände köparen?"

Han slog näven i bordet så att dokumenten fladdrade till.

"Hur kan det komma sig? Va!"

När han väl hade upptäckt Irina Goldfarbs foto på hemsidan hade de sista tvivlen försvunnit.

Utan att vänta på svar fortsatte han.

"Du trodde inte att jag skulle göra några egna efterforskningar, eller hur? Du trodde att jag skulle bli så panikslagen att jag var beredd att sälja till vilket pris som helst?"

"Du missförstår", försökte Anatolij. "Du har fått allting om bakfoten."

Han lät som om han talade till ett barn.

”När bestämde du dig för att spela under täcket?” sa Carsten. ”Du visste att jag hade belånat mig för att köpa aktierna. Att jag satt i skiten.”

Han skrattade till.

”Jag förstår precis hur det ligger till. Mitt största misstag var att jag litade på dig. Min så kallade gamle vän.”

”Carsten, sluta. Ingenting av det du säger är sant”, protesterade Anatolij. ”Irina har inte någonting med det här att göra, det finns över hundra jurister som arbetar på den där advokatbyrån.”

Carsten var inte intresserad av hans förklaringar.

”Nu ska vi göra så här”, sa han. ”Du ska ta fram din penna och rätta till kontraktet så att beloppet blir korrekt. När det är gjort kan vi åka härifrån och sedan behöver du och jag aldrig mer träffas igen.”

”Vad menar du?” sa Anatolij.

Han tog några steg mot Carsten.

”Kontraktet är utmärkt formulerat”, fortsatte Carsten oberört. ”Mycket professionellt, allt inget finns med som det ska. Men det innehåller ett grovt fel. Beloppet duger inte. Det är för lågt.”

Han tog fram sin penna och lade den på dokumentet.

”Här. Det enda du behöver göra är att rätta till summan. Jag vill ha sextio miljoner för att sälja aktierna. Du får ändra det och skriva dit dina initialer som tecken på den nya överenskommelsen.”

Små svettpärlor hade brutit ut i pannan på Anatolij. Han fick lyfta hakan för att kunna se Carsten i ögonen.

”Det går inte, det vet du mycket väl”, sa han. ”Kontraktet är redan underskrivet av köparen. Jag kan inte ändra i det nu.”

Carsten lyfte upp pennan och höll det blänkande skaftet framför näsan på Anatolij.

”Ta den.”

”Carsten, vad är det med dig? Man kan inte ändra i ett underskrivet kontrakt, det är omöjligt. Jag kan inte komma tillbaka med ett sådant avtal.”

”Ta pennan!” röt Carsten så häftigt att lite spott landade på ryssen.

Anatolij sträckte fram handen och tog emot pennan. Men han lade den ifrån sig på bordet lika snabbt.

"Carsten, lyssna på mig. Jag förstår att du är besviken över KiberPays utveckling, hur det kom att bli. Det är jag också. Jag var övertygad om att allting skulle gå som vi hade planerat. Jag har gjort allt jag har kunnat för att få upp priset åt dig, det svär jag på min själ."

Han drog fram en näsduk från fickan och torkade sig över de kraftiga ögonbrynen.

Carsten kunde inte hålla tillbaka ett hånfullt leende trots att han bestämt sig för att ha en kylig fasad.

Hur naiv trodde Anatolij egentligen att han var? Han måste ta honom för en komplett idiot.

Han pekade på den uppslagna sidan där köpeskillingen var angiven med både siffror och bokstäver.

"Skriv nu rätt summa så att vi kan ge oss härifrån innan det blir oväder. Vi kan inte bli kvar här hela natten."

Som på en given signal träffades fönsterrutan av en gren som kom farande. Sedan ven det till runt husknuten. Det klagande ljudet hann dö ut innan Anatolij rörde sig.

Pupillerna hade dragit ihop sig till små svarta prickar.

"Carsten", försökte han igen. "Det här tjänar ingenting till."

"Skriv bara in den nya köpeskillingen så undertecknar jag med en gång." Anatolij betraktade honom med ett sorgset uttryck.

"Du begär det omöjliga."

Medlidandet i hans ansikte var mer än Carsten kunde tåla. Han grep efter pennan och skrev själv in det nya beloppet.

"Så. Det enda du behöver göra är att godkänna det. Skriv dit dina initialer, för helvete."

"Sluta. Det går inte."

"Skriv på!"

Carsten svepte ut med handen så att högen med dokument föll till golvet. Pappersarken fladdrade åt alla håll på de ojämna träplankorna.

Anatolij gick ner på golvet och började samla in handlingarna. De smala fingrarna halkade över de utspridda pappersarken.

"Nu åker vi härifrån, det här tjänar ingenting till", sa han över axeln och sträckte sig efter några sidor.

Carsten andades häftigt. Det susade i öronen och en tjock röd dimma steg framför ögonen.

Tala inte om för mig vad jag ska göra.

”Kan vi inte avsluta det här som vuxna människor”, vädjade Anatolij, fortfarande på knä.

Carsten måttade en hård spark mot det nerböjda huvudet. Den tog rätt på örat och med ett krasande föll Anatolij omkull på det nötta trägolvet.

”Jag tänker inte låta mig luras av dig och dina jävla ryska kompisar”, sa Carsten och sparkade till honom igen så hårt han kunde.

Den här gången sprack huden, blodet stänkte på dokumenten och färgade bokstäverna röda.

Carsten släppte loss en skur av sparkar, mot magen, axlarna, nacken och huvudet. Sparkade och slog tills han inte orkade mer.

Anatolij rörde sig inte längre.

Han låg med ansiktet mot de skrynkliga pappersarken och blodet rann i en tunn sträng från örat.

De fläckiga dokumenten var utspridda som en krokig solfjäder omkring honom.

”Skyll dig själv”, mumlade Carsten andfått.

Med en sista spark mot Anatolijs slappa rygg tog han sin jacka och blåste ut fotogenlampan.

Sedan gick han mot dörren.

Kapitel 82

När Nora kom ut från skogsbrynet var huset på Fyrudden mörkt. Det verkade inte som om någon var hemma.

Bakom huset hade himlen antagit en dov blygrå färg.

Bara det inte började regna innan hon hann tillbaka. Det var inte ovanligt med väderomslag i skärgården, men den här gången hade det gått fort.

Nora gick fram till ytterdörren. Vad skulle hon säga om det var Carsten som mötte henne? Hon knackade på och väntade en halv minut men ingen kom och öppnade.

Hon gick runt för att se om någon rörde sig innanför de stora panoramafönstren på andra sidan. Här var det betydligt kallare. Byarna kom stötvis och vattnet var blygrått.

Plötsligt uppfattade hon en rörelse innanför glasrutan. När hon snodde runt såg hon Sarah som stirrade på henne genom glaset.

"Hej", vinkade Nora och fick höja rösten för att överrösta vinden. "Kommer du ihåg mig? Jag är Julias mamma. Har du Maria eller din mamma hemma?"

Sarahs ögon var stora och allvarliga.

"Får jag komma in?" ropade Nora.

Om Sarah var därinne måste det finnas någon vuxen också. Nora hoppades fortfarande att det var Celia eller Maria, inte Carsten.

Sarah lyfte upp en docka från golvet och försvann ur sikte.

Nora kände på dörren, den var inte låst.

Trots att instinkten sa åt henne att låta bli stack hon in huvudet.

"Hallå? Är det någon hemma?"

En ödslig tystnad var allt som mötte henne. Det var skumt i vardagsrummet, alla lampor var släckta. Men Sarah kunde knappast vara ensam i huset.

"Hallå", provade Nora igen. "Celia, är du där? Maria?"

Skulle hon gå in ändå?

Vinden tog tag i den öppna dörren och avgjorde saken. Nora steg över tröskeln och drog igen altandörren bakom sig.

"Får man stiga på?" ropade hon, obehagligt medveten om att ingen bett henne att komma in.

Nu lät det faktiskt som om en dörr öppnades i den bortre korridoren.

Nora kände sig mer och mer illa till mods. Vilken sekund som helst väntade hon att Carsten skulle visa sig. Om han varit otrevlig mot henne i går skulle det nog inte bli bättre av att hon oinbjuden steg in i hans hus.

En tunn röst hördes.

"Vem är det?"

"Det är bara jag, Nora Linde. Julias mamma."

Det gick några sekunder, så dök Celia upp i andra ändan av vardagsrummet. Trots att de var inomhus bar hon stora svarta solglasögon.

"Förlåt att jag bara klampar på", sa Nora medan hon undrade hur hon skulle framföra sitt ärende:

Jag hittade din barnflicka storgråtande vid poolen. Hur står det till?

Nora kunde bara se Celia i profil eftersom hon stod med ena sidan bortvänd. Håret hängde kring ansiktet och låg över kragen till morgonrocken.

Hade hon redan gått och lagt sig? Klockan var bara halv nio.

Plötsligt kom Sarah springande bakom sin mamma. Celia försökte hejda henne men Sarah rusade fram till Nora.

"Jag är hungrig", sa hon. "Kan du göra middag till oss, mamma orkar inte."

Nora fick en sjunkande känsla i magen. Hon korsade vardagsrummet.

"Är allting okej?" sa hon.

När hon kom närmare Celia var Nora tvungen att dra efter andan.

Den vackra kvinnan i röd klänning som hälsat välkommen på festen var en spillra. Ett kraftigt och svullet blåmärke bredde ut sig över kinden och fortsatte upp över tinningen och in mot hårfästet. Plåstret över det ena ögonbrynet gick inte att dölja, det stack fram under solglasögonen. Underläppen var sprucken och sårig.

"Gode gud", sa Nora. "Vad är det som har hänt?"

Celia vacklade till.

"Kom", sa Nora och stack snabbt in en hand under Celias armbåge. "Vi sätter oss i soffan och pratar en stund, du och jag."

Celia protesterade inte, hon följde med Nora och sjönk ner i ena soffhörnet.

Tårarna började sippra fram i en ljudlös gråt.

"Var är Carsten?" sa Nora.

Hon vågade nästan inte ställa frågan och mådde lite illa när hon uttalade hans namn.

"Jag vet inte", viskade Celia. "Han tog båten. Jag har inte sett honom i dag."

"Var har du Maria? Kunde inte hon hjälpa dig?"

"Maria åkte sin väg."

Hade barnflickan stuckit och lämnat Celia på det här viset? Nu förstod Nora bättre varför Maria brutit ihop vid poolen. Men det var inte vackert av henne att överge Celia i ett sådant tillstånd.

Celias ord var grötiga och osammanhängande. Hon svajade i stolen.

Bara hon inte svimmade framför deras ögon.

"Har du ätit någonting i dag?" sa Nora.

"Nej. Jag får inte ner någonting."

"Vänta så ska jag hämta lite vatten åt dig", sa Nora och undrade varför man alltid erbjöd vatten i svåra situationer.

Som om det skulle ställa allting tillrätta.

Men hon reste sig och skyndade bort till köksdelen. I ett av skåpen hittade hon ett glas. När hon fyllde det från kranen skakade händerna.

Den vidrige mannen.

Nora gick tillbaka med glaset och höll fram det mot Celias läppar.

"Drick lite, så ska du se att du känner dig bättre."

När Celia sträckte ut handen upptäckte Nora det stora blåmärket på handleden. Avtrycken efter fem hårda fingrar på den tunna huden.

Nora ställde undan vattenglasets och försökte tänka rationellt trots att hjärtat bultade allt hårdare.

Sarah hade hon sett till, men inte den lille pojken.

"Var har du Oliver någonstans?" sa hon.

Celia böjde på huvudet i riktning mot ett av sovrummen.

"Därinne."

"Har barnen fått någonting att äta?"

"Nej. De fick lite godis. Jag blev så dålig, jag orkade inte."

"Kan du inte ta av dig solglasögonen så att jag får se hur det ser ut?" sa Nora försiktigt. "Jag måste nog tända också, är det okej? Jag ska bara titta lite på ditt ansikte."

Celia tvekade, sedan tog hon av glasögonen medan Nora tände de två golvlamporna på vardera sidan om soffbordet.

Och nu gick ingenting att dölja.

Celias högra ansiktshalva skiftade i olika färger och svullnaden på kinden gav henne ett clownliknande utseende. Intorkat blod satt fortfarande kvar vid hårfästet. Det fortsatte ner mot örat där blodiga hårstrån klibbat ihop sig och satt som klistrade mot huden.

Den sötaktiga lukten av blod blandades med intorkad svett.

Ändå var det Celias allmäntillstånd, att hon var så groggy, som skrämde Nora mest.

"Du måste träffa en doktor", avgjorde hon.

"Nej. Ingen doktor, snälla du."

Celia hade bleknat ännu mer, det fick blåmärkena att se groteska ut.

Nora strök henne försiktigt över håret men aktade sig för den onda sidan.

"Någon borde titta på dig."

Celia blinkade bort några tårar och kramade händerna hårt i knäet.

"Carsten kommer att bli arg..."

"Du måste tas om hand av en läkare. Du kanske behöver sy ögonbrynet också, så att du inte får ett fult ärr."

"Du får inte berätta det här för någon."

Hon tog tag i Noras arm, men det svaga greppet påminde om ett barns.

"Det går över", flämtade Celia. "Jag kommer att må bättre i morgon."

Nora försökte tänka klart. Hon ville ringa ett ett två och kalla på ambulanshelikoptern, men kunde hon verkligen göra det mot Celias vilja?

"Lova att du inte säger något om det här."

Celia var nästan hysterisk nu.

Nora bestämde sig. Vad Celia än sa tänkte hon i alla fall ringa Thomas och berätta vad Carsten gjort mot sin fru.

Men först skulle hon ta hand om Celia och se till att barnen fick i sig lite mat. Dessutom måste hon meddela Jonas att hon skulle bli kvar på Fyrudden.

Om hon bara hade berättat för honom hur hon tänkt göra från början.

En sak i taget, sa hon sig utan att det kändes bättre.

"Celia", sa hon så mjukt hon kunde. "Jag stannar här och fixar något att äta till barnen. Men du måste träffa en läkare. Det finns en doktor på ön som jag känner, Andreas Brenner. Han kan kanske komma över och titta på dig."

Innan Celia kunde protestera tillade hon snabbt:

"Läkare har tystnadsplikt, du behöver inte oroa dig för Andreas."

Celia började få svårt att ta in något.

"Jag är så trött", mumlade hon.

Nora ville inte pressa henne men blev mer och mer övertygad om att Celia måste undersökas.

"Vet du vad", sa hon. "Om du går och vilar dig en stund lagar jag något enkelt åt Oliver och Sarah. Vi kan prata om doktorn sedan."

Celia svarade inte men lät sig hjälpas upp ur fåtöljen.

Nora stöttade henne in till sovrummet där Oliver satt uppkrupen i dubbelsängen framför tv:n. Han hade sin nalle under armen och sög på tummen.

"Hej Oliver", sa Nora med den glättiga röst hon haft sedan hon klev in i huset. "Din mamma behöver vila sig en liten stund. Kan inte du följa med mig ut i köket och hjälpa till att laga middag till dig och din syster?"

Han svarade inte, betraktade bara Nora då hon hjälpte Celia i säng. Så tyst och behärskad att Nora ville gråta.

Hon stoppade om Celia och strök henne över den fuktiga pannan. Det verkade som om Celia hade feber, hon kändes varm mot handflatan.

Hon måste träffa en doktor och tas in till sjukhus, oavsett vad hon själv ville.

"Det här kommer att ordna sig", sa hon och ansträngde sig för att låta uppmuntrande.

Nora lyfte ner Oliver från sängen. Han värjde sig inte, höll bara hårdare om sitt gosdjur.

"Nu fixar vi middag", sa hon och tvingade fram ett leende som han inte besvarade.

Men just när hon skulle stänga dörren hörde hon Celias röst igen.

"Nora?"

Nora gick tillbaka till sängkanten.

"Vad är det?"

"Jag såg Carsten förut."

Celia pratade så lågt. Nora satte sig på huk bredvid sängen och lutade sig fram för att höra bättre.

"På förmiddagen", andades Celia. "Med en dunk i handen."

En tår växte vid ögonfransen innan den flöt ut på den svullna kinden.

"Vad pratar du om nu?" sa Nora och undrade om Celia hade börjat yra.

"Carsten."

"Vad är det med honom?"

"Branden, det var Agaton."

Nora drog efter andan.

"Menar du att det var han som orsakade eldsvådan?"

"Carsten tror det", viskade Celia.

"Men då går han väl till polisen."

Celia blundade.

"Celia", sa Nora och klappade henne försiktigt på axeln. "Vad tänker Carsten göra?"

Men Celia hade redan somnat.

Kapitel 83

Thomas höll på att låsa upp ytterdörren till lägenheten på Östgötagatan. Klockan var tjugo i nio, den senaste timmen hade han mest gått runt på Söders gator och grubblat.

Försökt fatta ett beslut.

Vad ville han med sitt liv? Fortsätta som polis eller gå vidare med något annat? Byta bana eller traska på i invanda spår? Han måste bestämma sig men kvällspromenaden hade inte gett honom några svar, frågetecknen var lika många som tidigare.

Pernilla hade hört av sig just som han korsade Medborgarplatsen. Så snart han svarat hade hon räckt över luren till Elin. Men inte ens hennes glada röst fick honom på bättre humör.

Han hade fortfarande inte pratat om Eriks förslag med Pernilla.

Om han berättade det för henne, pratade om det högt, skulle han förmodligen själv inse att det var alldeles för bra, att det inte gick att tacka nej.

Telefonen ringde. Det var Aram.

"Jag har fått fram mycket intressant information om Gustav Kronberg. Du borde titta på det."

Aram lät ivrig som en terrier. Thomas önskade att han också kunde känna den sortens entusiasm.

"Är du fortfarande kvar på jobbet?" sa han.

"Ja."

Thomas greps av nya skuldkänslor. Han började gå nerför stentrapporna igen, bilen stod parkerad vid nästa gathörn, mindre än hundra meter bort.

"Om du kan vänta en kvart kommer jag in till huset."

I samma stund som Thomas öppnade dörren till korridoren där Utredningsroteln höll till dök Aram upp.

”Bra att du kunde komma så fort, följ med så ska du få se.”

Thomas gick efter Aram in på hans rum och slog sig ner i besöksstolen framför skrivbordet. Glimten i Arams ögon avslöjade att han var belåten med sina efterforskningar.

”Berätta vad du har hittat”, sa Thomas.

Aram vred datorskärmen så att Thomas också kunde se och pekade mitt på.

”Gustav Kronberg var skärgårdsbo. Han var uppvuxen därute och bodde i Sandhamn med sina föräldrar och sin syster tills han skulle fylla tretton.”

Thomas tackade Nilsson tyst. Det var han som hade hittat fingeravtrycket på tändaren och lett dem i rätt riktning.

”Kronberg gick i skolan på ön”, fortsatte Aram. ”Fram till sjätte årskurs. Sedan slutade han eftersom undervisningen i den lokala skolan bara sträckte sig till mellanstadiet. Efter det måste barnen börja i skolan på fastlandet. När Gustav Kronberg blev tretton flyttade föräldrarna in till fastlandet. Dottern var redan var inackorderad där, men nu följde hela familjen efter.”

Aram var en klippa. Det var han som bar den här utredningen.

”Vad hände sedan?” sa Thomas.

”Kronberg började på ekonomisk linje på gymnasiet, men hoppade av efter första ring. Resten vet du, han fastnade i tungt missbruk, åkte dit för det där postrånet och efter avtjänat straff gick det utför.”

Aram lutade sig tillbaka mot ryggstödet och väntade på den uppenbara följdfrågan.

Thomas gjorde honom inte besviken.

”Har du hittat någon koppling mellan Kronberg och Per-Anders Agaton?”

”Nej. Men det finns ett helt annat samband. Jag har kollat upp det där med pappan på Tullverket som du sa att Nora pratade om.”

Thomas borde själv ha gjort det men det hade försvunnit ur minnet.

När skrivbordslampan blänkte till i Arams glasögon fick han ännu fler skuldkänslor. Vanligtvis bar kollegan linser, men i kväll var ögonen rödsprängda av sömnbrist. Glasögonen hade åkt på.

Medan Thomas ägnat sig åt sina egna grubblerier hade Aram hittat en avgörande pusselbit.

Tagelskjortan slöt sig kring axlarna.

"Har du tänkt på att Carsten är precis lika gammal som Gustav Kronberg?" sa Aram som om han dinglade med ett bete framför Thomas. "De är båda födda nittonhundrasjuttiofem."

Nej, det hade han inte. Men Thomas förstod på tonfallet att årtalet var av betydelse.

"I slutet av åttiotalet jobbade Carstens pappa hos kustbevakningen. Det var innan han började på Tullverket. Mellan nittonhundraåttiosex och nittonhundraåttioåtta var han stationerad i Sandhamn."

Mycket lite berodde på tillfälligheter.

Telefonen ringde. Det var Nora. Thomas tryckte bort samtalet och satte mobilen på ljudlöst. Han fick prata med henne lite senare.

"Carsten Jonsson var elva när de flyttade ut i skärgården", fortsatte Aram.

Carsten hade med andra ord varit bosatt i Sandhamn som barn. Nora hade inte känt till det, men hon hade ändå satt dem på spåret genom att ta upp pappans anställning på Tullverket.

"Carsten har alltså vuxit upp på ön?" sa Thomas.

"Nej, inte i Sandhamn. De slog sig ner på en av grannöarna, Hagede."

Hagede. Det var den stora ön mittemot hans eget Harö. Thomas kunde se dit tvärsöver viken från sitt sommarhus. Familjen Jonsson hade alltså bott mitt framför näsan på honom.

Aram hade verkligen gjort sin hemläxa.

"Men Jonsson gick i skolan på Sandhamn under två år, i femman och sexan", fortsatte Aram. "Precis som Gustav Kronberg. De gick alltså i samma klass."

Det fanns alltid ett samband. Alltid. Det gällde bara att hitta det.

Thomas kom att tänka på snöflingor som dalade från skyn, en efter en, tills de formade ett mönster. Små flingor som tillsammans blev något annat och större.

"Bor Kronbergs kvar i Stockholm?" sa Thomas.

"Nej, mamman och pappan skilde sig efter bara några år. Pappan har

flyttat till Norrland, han är skriven uppe i Haparanda. Men mamman bor fortfarande söder om Huddinge.”

Vi måste prata med henne, tänkte Thomas. Ta reda på allt vi kan om Gustav Kronberg. Det måste finnas en förklaring till att hans tändare dyker upp på Sandhamn.

Instinktivt kände Thomas att någonting höll på att lossna.

”Du nämnde en storasyster också?” sa han. ”Var finns hon i dag?”

Arams blick blev ännu mer intensiv.

”Du har redan träffat henne. Det är Linda Öberg.”

Kapitel 84

”Men svara då.”

Det här var tredje gången Nora försökte få tag i Thomas. Först hade det varit upptaget, sedan gick signalerna fram tills hon hamnade i röstbrevlådan. Vad höll han på med?

Med stela fingrar lade hon ifrån sig mobilen och fattade stekpannan igen. Det hade legat lite bacon och några ägg i kylskåpet som hon höll på att steka upp. Det fräste i pannan, precis som det alltid gjorde, men det vardagliga ljudet gjorde inte situationen mer normal.

Knuten i magen växte.

Andreas Brenner gick inte heller att nå och hon oroade sig för Celias tillstånd. Om hon inte fick tag i Thomas snart fick det bli larmcentralen, vad hon än lovat Celia.

Oliver satt på en hög pall och följde Noras rörelser i köket, den lurviga nallen som fastklistrad under armen. Nora försökte småprata för att distrahera honom men hörde själv hur ansträngt det lät.

”Nu måste du väl vara riktigt hungrig?” sa hon och försökte klappa Oliver på kinden.

Men han ryggade tillbaka så snabbt att handen fastnade i luften. Nora böjde sig över stekpannan, en tår droppade på äggen.

Pojken var så onaturligt allvarlig, med ögon som inte lämnade henne en sekund. Han var alldeles för liten för att vara med om det här.

Carsten hade mycket att svara för.

Nora hoppades att barnen inte hade varit närvarande när Celia blev misshandlad, men hon vågade inte ställa frågan. Kanske hade Oliver trots allt sett Carsten ge sig på hans mamma. De rädda rörelserna hörde inte hemma hos en sjuåring, inte den skygga blicken heller.

Carsten var lång, minst tjugo centimeter längre än Celia och många kilo tyngre. Celia hade ingenting att sätta emot.

Hennes ansikte var så svullet och missfärgat.

Nora såg Henrik framför sig och mindes deras häftiga gräl på bryggan några år tidigare. Örfilen som träffat henne i ansiktet, blodet som hon chockad torkat från underläppen.

Det var början till slutet på deras äktenskap fastän Henrik aldrig rört henne mer och sagt förlåt på alla möjliga sätt.

Nora kunde inte se hur Carsten skulle kunna be Celia om ursäkt för det som nu hänt, än mindre hur Celia någonsin skulle kunna känna sig trygg med honom igen.

Tanken på att hon låtit sig imponeras av Carstens överdåd bara några dagar tidigare fick Nora att förakta sig själv.

Maten var klar.

Hastigt lade hon upp allting på två tallrikar med lite ketchup till och ordnade anletsdragen för barnens skull.

Andas, tänkte hon och vände sig till Oliver.

”Kan du hämta Sarah är du snäll? Det är dags att äta nu.”

Som en robot hällde hon upp två glas mjölk och ställde fram maten på bordet. Sedan grep hon efter telefonen igen, hon måste få tag i Thomas.

Och höra av sig till Jonas. Älskade Jonas som aldrig skulle komma på idén att lyfta handen mot henne.

Oliver satte sig vid matbordet medan Sarah klättrade upp i barnstolen. Utan att se åt besticken började hon äta med fingrarna.

”Kan ni sitta här och äta fint medan jag ringer ett samtal? Oliver, du kanske kan hjälpa Sarah om det behövs?”

Nora gick undan och ställde sig vid ytterdörren.

Om hon ringde till Jonas måste hon förklara hur det låg till, det fanns ingen tid till det.

I stället knappade hon iväg ett sms:

”Är på Fyrudden, Celia är skadad. Ringer så fort jag kan. Kram.”

Sedan slog hon numret till Thomas igen.

Snälla, svara.

Kapitel 85

Thomas blev torr i munnen.

"Är Linda Öberg inblandad i det här?" sa han och undrade varför han inte hade funderat över det tidigare.

"Det verkar så."

Aram sköt fram en utskrift mot Thomas. Nora ringde igen men han tryckte bort samtalet och såg på dokumentet.

Det var ett utdrag från folkbokföringsregistret. Födelsedatum och civilstånd för Linda Öberg. Årtalen då hon gift och skilt sig. Namnen på föräldrar och syskon. Ett helt liv sammanfattat i några rader på ett vitt papper.

"Hon är gift Öberg men född Kronberg. Linda är Gustav Kronbergs storasyster."

Ingenting var en slump.

"Vi tar in henne i morgon", sa Thomas.

Det var ändå för sent att få tag i Linda i kväll. De visste inte ens var hon bodde på Runmarö. Adressen var bara en postlåda och ett postnummer, i likhet med Sandhamn fanns det inga gatuadresser på Runmarö.

"Om hon är uppvuxen i Sandhamn borde hon känna Per-Anders Agaton", sa Aram.

Linda Öberg och Per-Anders Agaton. Det var en osannolik duo.

En upphittad tändare var inte något som skulle räcka långt i domstol vare sig för att fälla advokaten eller Linda.

"Om vi för ett ögonblick antar att det var hon som tände eld på Carsten Jonssons gästhus", sa Thomas. "Varför skulle hon göra så?"

"Antingen ville hon det själv eller också blev hon tvingad, det finns inte många andra alternativ."

Thomas fann det lättare att se Per-Anders Agaton som hjärnan bakom allting.

När de träffade Linda Öberg hade han fått en känsla av att hon var en ganska reserverad person, en kvinna som mest höll sig för sig själv.

Aram tog av sig de båglösa glasögonen, andades på dem innan han torkade av dem med en grå putsduk.

"Du har varit därute mycket mer än jag", sa han. "Hur långt är man beredd att gå för att jaga bort en utböling?"

Agaton hade åtminstone inte hymlat med sina känslor för Jonsson. Linda hade inte torgfört lika starka åsikter. Borde inte motviljan ha märkts om hon var beredd att medverka till mordbrand?

Inte om hon var en skicklig lögnare.

"Agaton kanske har någon hållhake på Linda?" funderade Thomas. "Eftersom hon sökte jobbet hos Jonssons. Det kan röra sig om utpressning från hans sida."

"Har du fått tag i honom, förresten? Jonsson, alltså."

"Inte än."

Efter förhöret med Mats Eklund hade Thomas försökt nå Carsten flera gånger, men ingen svarade på mobilen. Han hade inte ringt tillbaka trots alla meddelanden.

"Jag har försökt ringa barnflickan", sa Aram. "Men hennes telefon är avstängd, det går inte ens att prata in något."

Han reste sig och ställde sig med ryggen mot det öppna fönstret. Ett tjockt molntäcke hade lagt sig över himlen, det började mörkna utanför, som om det redan blivit höst trots att det bara var i mitten av juli.

"Jonsson håller sig undan", sa Aram. "Jag gillar inte det. Särskilt inte med tanke på vad Mats Eklund berättade för oss."

Eklund hade beskrivit Carsten Jonsson som manisk. Det hade fastnat hos Thomas men han hade inte gjort något åt det.

"Jag undrar om Jonsson är på gång att göra något dumt", sa Aram och stängde fönstret onödigt hårt.

De hade fokuserat på hotbilden mot Carsten Jonsson. Inte på att han kunde vara ett hot mot någon annan.

Thomas sneglade på klockan. Över nio. Så här dags gick det inga båtar till Sandhamn.

"Det finns inte så mycket vi kan göra förrän i morgon", sa han.

Aram verkade inte nöjd med svaret.

"Vi kanske borde kontakta Agaton? För säkerhets skull."

Just då ringde Thomas mobil igen. Dolt nummer, kanske var det äntligen Carsten?

"Det är Thomas Andreasson."

"Is this Nora's friend, Thomas?"

"Öh, ja ... yes it is."

"Splendid", sa den artiga rösten. "This is Jonathan Smythe."

"Hello."

"Nora gav mig ditt nummer", fortsatte Jonathan Smythe på engelska. "Hon bad mig ringa dig om jag hittade något mer angående Carsten Jonsson."

"Och det har du gjort?"

"Det kan man säga. Jag vet inte hur mycket Nora berättade om affärerna kring United Oil för dig, men småspararna råkade riktigt illa ut i efterdyningarna. Jag har fått reda på att en av dem som förlorade särskilt mycket sökte upp Carsten Jonsson."

"Vad hände då?"

"När Jonsson blev konfronterad med sina gärningar förlorade han fullständigt humöret. Han lär ha tappat alla hämningar, vi pratar grov misshandel. Om det inte hade funnits andra som ingripit hade Carsten Jonsson gjort sig olycklig för all framtid."

"Blev han åtalad?"

"Det gick visst aldrig till polisen, saken gjordes upp i godo. Jag tror att han fick betala en rejäl slant för att sopa det under mattan."

Det knastrade till på linjen.

"Hallå? Är du kvar?" sa Thomas och höll mobilen hårdare mot örat.

"Det ryktas att Carsten missbrukade narkotika under den här perioden", sa Jonathan Smythe.

Sedan bröts linjen.

Kapitel 86

Det blåste ordentligt. Sikten hade blivit sämre men Carsten visste hur han skulle hitta tillbaka till Sandhamn även om dagsljuset svek. De tunga molnen hängde över himlen men än så länge hade det inte börjat regna. Kanske skulle ovädret dra över?

Det passade honom bättre.

Vinden hade kantrat och sjön låg mot honom, det gjorde att han måste dra ner på hastigheten. Överfarten hade tagit längre tid än vanligt, men snart borde han vara framme. Då skulle han rätta till det sista. Ta hand om dem som ville göra honom illa.

Han såg Agaton framför sig. Och Celia.

En kraftig sjö kom vältrande och Carsten ströp gasen för att parera vägen. Den sköljde ändå över delar av fören och stänkte ner hans fötter.

Blodfläckarna på skorna löstes upp av vattnet.

Huset på Fyrudden hade varit ett misstag, han kunde se det nu. Han borde aldrig ha återvänt till Sandhamn. Men han var fortfarande stolt över det, ingen som såg byggnaden kunde tvivla på hans framgångar.

Med säker hand körde han genom Korsö sund för att gå öster om Sandhamn, det var den snabbaste vägen till bryggan.

Ljusen från Svängen dök upp och han förstod att fyren utanför Sandhamn försökte ge honom ett tecken.

De korta blinkningarna var en hemlig signal, han hade gjort rätt som inte låtit sig manipuleras av Anatolij.

Det hade tagit honom lång tid att inse hur allting hängde ihop, men nu stod det klart att det hade börjat mycket tidigare än han anat.

Bilolyckan i garaget.

Det hade varit Anatolij som redan då försökt skada honom. På något sätt hade han lyckats få försäkringsbolaget att skylla branden på ett tekniskt fel. Men Carsten visste bättre. Anatolij hade förstås lejt någon

som mixtrade med bilen. Han hade velat Carsten illa från första stund.

Men Anatolij hade fått vad han förtjänade.

Carsten behövde inte förebrå sig någonting.

Fyren blinkade och Carsten besvarade signalen med en vinkning. För säkerhets skull vände han sig om och kontrollerade att dunken låg där den skulle i aktern.

Sandhamns siluett kom inom synhåll och han grep hårdare om ratten.

Ljusen från Seglarhotellet var onaturligt starka i det tilltagande mörkret. Tallskogen på ön var bara en konturlös massa, en svart kuliss bakom hotellets upplysta fasad. Men det lilla tornet högst upp lyste uppmuntrande mot honom.

Klockan närmade sig halv tio men den mörka himlen fick det att kännas som om det var betydligt senare på kvällen. Det gjorde ingenting. Ju snabbare det blev natt desto bättre.

Carsten såg sig över axeln igen. Dunken stod kvar på samma plats, men han bestämde sig för att passera macken och plocka upp några extra liter.

Han tänkte inte släppa huset på Fyrudden till någon annan, då var det bättre att det förstördes.

Han tänkte aldrig släppa barnen heller.

Kapitel 87

Äntligen svarade Thomas. Nora började nästan gråta av lättnad när hon hörde ljudet av hans röst.

”Det är jag”, sa hon och snubblade över orden. ”Jag är hemma hos Celia och Carsten Jonsson. Celia har blivit misshandlad, hon är väldigt dålig.”

Allting kom ut i en grötig röra men det gick inte att hålla igen. Inte nu när han till slut svarade.

”Nora, lugna ner dig. Jag hör inte vad du säger.”

Nora tog ett djupt andetag och önskade i det ögonblicket att hon aldrig hade kommit på idén att gå till Fyrudden. Då hade hon sluppit se Celias förstörda ansikte och Olivers krampaktiga grepp om sin nalle.

Så borde hon inte tänka men kunde inte låta bli.

Hon lutade pannan mot den kalla dörrposten och försökte samla sig.

”Sa du att Celia är misshandlad?” sa Thomas. ”Vet du vem det är som har gjort det?”

Ljudet av hans röst fick allting att kännas bättre. Som klart vatten i en uttorkad strupe.

”Det är Carsten”, sa hon. ”Celia är alldeles sönderslagen.”

”Var är han nu?”

”Jag vet inte”, sa Nora. ”Men hans båt är borta, den ligger inte kvar vid bryggan.”

”Hur är det med barnen?”

Barnen.

Oliver satt och stirrade på sin tallrik. Han hade inte rört maten, inte släppt kramdjuret för att lyfta gaffeln. Sarah åt åtminstone, hon hade ket-chup runt munnen.

”Inte så bra. Sarah är okej men Oliver är chockad. Jag tror inte att Carsten har rört någon av dem, det verkar inte så.”

Gråten trängde på och täppte till halsen. Först efter ett djupt andetag gick det att fortsätta.

"Det är mycket värre än bara misshandeln", sa hon och fyllde lungorna med luft igen.

"Vad menar du?"

De korthuggna frågorna lugnade henne på något sätt. Polismannen hade tagit över. Thomas visste hur man skulle hantera situationen.

Orden som Celia viskat kom tillbaka.

"Celia fick ur sig något hemskt innan hon somnade. Det lät som om Carsten anklagar Per-Anders Agaton för branden i gästhuset."

Nora kunde inte minnas de exakta orden, men visste att Celia varit skräckslagen. Annars skulle hon inte ha ansträngt sig så för att varna Nora.

"Det lät på henne som om han tänkte hämnas", sa hon, lågt så att barnen inte skulle höra.

"Vad menar du med att hämnas?"

"Celia såg honom med en dunk bensen i handen. Nu är han försvunnen."

Rösten började hacka. Nora fick svälja hårt för att kunna fortsätta.

"Efter det han gjort mot Celia tror jag honom om vad som helst. Om du var här skulle du förstå."

Nora kunde nästan höra hur Thomas tänkte febrilt.

"Men du vet inte var han befinner sig just nu?"

"Nej."

Genom telefonen hörde Nora en dörr som öppnades, steg som ekade i en trappuppgång. En röst ropade i bakgrunden.

"Kan du ta med barnen och Celia hem till dig tills vi kommer ut", sa Thomas. "Så att ni inte är där ifall han kommer tillbaka."

"Det går inte att flytta på Celia. Hon är för dålig. Jag har försökt få tag i en läkare som bor här ute men han är inte hemma. Du måste få ut en ambulanshelikopter."

Magmusklerna drog ihop sig som i kramp när innebörden i Thomas ord drabbade henne.

Carsten kunde vara farlig för alla på Fyrudden. För henne också.

Hon hade själv sett vad han var kapabel till, våldet som speglades i Celias blåslagna ansikte.

"Jag ska försöka få tag i en helikopter med en gång", sa Thomas. "Under tiden får du stänga om er så att han inte kan ta sig in."

”Tror du verkligen att han tänker elda upp Agatons hus?”

”Jag tror ingenting. Se bara till att du låser alla dörrar och fönster och tar hand om barnen. Jag kommer ut så fort det går.”

”Okej.”

”Du måste ringa mig direkt om han skulle dyka upp, lova det.”

Kapitel 88

Thomas körde upp på motorvägen med Aram bredvid sig. Telefonsamtalet med Nora hade varit som en iskall hink vatten över huvudet. Ett uppvaknande.

Bilen sladdade till i kurvan men han drog inte ner på farten.

Polishelikoptern skulle plocka upp dem vid plattan nedanför Slussen och en ambulanshelikopter var också på väg. Det skulle bli skakigt, vindstyrkan låg på gränsen till att de fick lyfta, men sjövägen var inget alternativ. Det skulle ta timmar att ta sig ut på det sättet.

En polisbåt var inringd men måste ta sig från Vaxholm.

"Per-Anders Agaton svarar inte", sa Aram och lade ifrån sig telefonen.

"Hustrun sa att han sällan har mobilen på. Men de har väl en fast lina som man kan ringa till."

"Hemligt nummer. Jag har redan letat efter det."

"Försök få tag i Karin och se om hon kan hitta någon jourkille på Telia som kan häva spärren."

Thomas stannade vid ett rödljus på Stadsgården. De var nästan framme men varje minut frestade på. Det hade tagit en evighet att ordna med helikoptern och det var bråttom att komma ut till Sandhamn.

Nora hade inte hört av sig och han hoppades att det var ett gott tecken.

Aram drog iväg ett sms till Karin.

"Ska du inte pröva Agaton igen?" sa Thomas och lade i en växel så snart trafikljuset skiftade till gult.

Aram tryckte på återuppringning. Mot all förmodan svarade en myndig stämma.

"Per-Anders Agaton."

"Aram Gorgis här från Nacka polisdistrikt. Vi pratades vid i går."

Aram förklarade den akuta situationen så snabbt som möjligt.

”Vi har anledning att tro att både du och din fru behöver vara extra försiktiga under det kommande dygnet.”

Vi misstänker att din granne tänker bränna ner ert hus för att hämnas, fyllde Thomas tyst i.

Om de hade fel innebar det att Carsten utsattes för en ohygglig anklagelse. Men Nora hade sagt att hustrun var sönderslagen. Det var bevis nog.

Han var lika våldsam som hänsynslös.

Thomas hade inte glömt beskrivningen av allt som Carsten gjort i England.

Jonsson verkade som uppslukad av jorden men någonstans måste han ha tagit vägen med sin båt, ribben som legat vid bryggan. Den var både dyr och snabb, Thomas kände till modellen och visste dess kapacitet. Carsten Jonsson kunde hålla sig undan utan problem.

”Det bästa vore om ni inte bodde hemma i natt”, försökte Aram.

Han ansträngde sig, men Thomas förstod på replikskiftet att advokaten inte ville låta sig övertalas.

”Vi håller just nu på att lokalisera Carsten Jonsson”, sa Aram. ”Men till dess finns det en risk för att du och din hustru kan bli utsatta för ett våldsdåd om ni stannar kvar i huset.”

Agaton tycktes inte ta frågan på allvar. Det här var tredje gången som Aram upprepade sitt budskap.

Tror du att vi ringer för vårt höga nöjes skull?

Thomas körde alldeles för fort på raksträckan trots att de inte var ensamma på vägen.

”Han är välkommen att försöka”, fräste Agaton så högt att även Thomas hörde det. ”Jag tänker inte låta mig jagas härifrån av den där jäveln.”

Aram höll telefonen en bit från örat.

”Det är Jonsson som inte hör hemma i skärgården, jag och min familj bor faktiskt här!” skrek Agaton. ”Han ska hålla sig borta från oss.”

Aram avslutade samtalet med en suck.

Thomas kunde förstå att det fanns en stark passion för skärgården bakom advokatens dryga manér. Till skillnad från Jonsson drevs han inte av ett törstigt bekräftelsebehov.

Men hans reaktion påminde om Carstens när Thomas dagen efter

branden föreslog att familjen borde ta in på Seglarhotellet. Jonsson hade reagerat lika primitivt som Agaton och slagit ifrån sig. Även han hade vägrat flytta på sig och lämna huset.

Ingen av männen ville ta till sig polisens råd.

"Det finns inte mycket mer att göra", sa Aram. "Nu är han varnad i alla fall. Vi behöver ta oss ut så fort som möjligt."

Den digitala bilklockan slog om till tjugotvå och tretton.

Siffrorna lyste mot Thomas när han svängde av mot plattan där den blinkande helikoptern väntade. Rotorbladen var igång.

Piloten upptäckte dem och vinkade bakom det tjocka glaset.

En svart insekt som strax skulle lyfta.

"Om vi bara visste vart han har tagit vägen", sa Aram sammanbitet.

Namnet behövde inte uttalas.

"Är han ute med båten blir det svårt att hitta honom", sa Thomas.

"Inte om han använder sin mobil."

"Inte ens då."

En mastpejling tog tid. Det var relativt lätt att i efterhand kartlägga en persons rörelser genom triangulering av mobilsamtal men svårt att bestämma var han befann sig i ett visst ögonblick.

Med mobiltelefonen avstängd var det omöjligt.

Aram grep efter halmstrån men Thomas kunde knappast klandra honom.

Det hade gått fyrtio minuter sedan Nora ringde. Det skulle ta minst tjugominuter innan de var framme, hur skickligt helikopterpiloten än kunde hantera de starka vindarna.

En timme som gav Carsten fritt spelrum medan Celas medicinska tillstånd förvärrades.

Han borde ha läst tecknen, räknat ut att Jonsson skulle anklaga Agaton för branden.

"Han är farlig", hörde Thomas sig själv säga och visste bortom allt tvivel att det var sant.

"Ska vi lysa honom?" sa Aram och lossade säkerhetsbältet trots att Volvon inte stannat på parkeringen.

Noras beskrivning innebar att Jonsson redan gjort sig skyldig till ett

grovt brott. Mordbrand skulle göra saken värre, men det spelade liten roll för en man som gått över gränsen.

"Tror du att det hjälper på det här stadiet?" sa Thomas och undrade om han därmed erkände sin egen hjälplöshet.

Om han ägnat sig mer åt utredningen och mindre åt sina personliga problem hade de kunnat finna sambanden tidigare.

Den hårt spända käken hos Aram gav honom svaret.

"Har vi något val?" ropade han och öppnade bildörren. "Carsten Jonsson verkar kapabel till vad som helst."

Thomas låste bilen och sprang med böjd rygg mot helikoptern.

Kapitel 89

Nora tittade till Celia allt oftare. Hon andades med korta snabba andetag. Nora kunde inte avgöra om hon sov mycket djupt eller hade glidit in i någon form av medvetslöshet.

Ena mungipan hängde en aning.

Nora försökte komma ihåg vad hon läst om hjärnskakningar. Fanns det inte risk för hjärnblödning vid hårda slag mot huvudet? Var det därför Celia varit så omtöcknad?

Hennes ansikte var nästan lika vitt som örngottet, medan det stora blåmärket verkade öka i omfång. Eller var det bara Noras oro som fick det att se värre ut?

Varför kom inte helikoptern?

Tiden sniglade sig fram. Nora försökte sysselsätta barnen så gott hon kunde med sagoläsning och en tecknad Disneyfilm som hon hittat i hyllan.

Sarah började bli sömnig. Nora gjorde i ordning ett hörn av soffan med en kudde och en filt och fick henne att lägga sig ner.

Hon vågade inte släppa barnen ur sikte.

Direkt efter samtalet med Thomas hade hon gått runt i huset och låst alla dörrar. Noga kontrollerat att fönstren var ordentligt stängda.

Sedan hade hon tänt varenda lampa hon kunde hitta i huset.

Det var bättre än de långa skuggorna i hörnen men innebar samtidigt att vem som helst kunde se in. Nora kände sig som en fisk i ett akvarium.

Om det bara hade funnits några gardiner att dra för, men det fanns ingenting, inte ens persienner som i sovrummen. De stora markiserna på utsidan var uppsatta som solskydd, inte för att hindra insyn.

Plötsligt började Noras mobil surra och hon ryckte till, alldeles för häftigt. Oliver spärrade upp ögonen och Nora skyndade sig att lugna honom.

"Det är inget farligt", sa hon och önskade att nerverna inte låg så nära ytan.

Minsta ljud fick henne att flyga upp.

Det var Jonas.

Bara hans namn på displayen räckte som en påminnelse om att det fanns en normal värld där hon egentligen hörde hemma. Hon var tillsammans med en man som älskade henne, som aldrig skulle komma på tanken att slå.

"Hallå?"

"Älskling, är allting okej? Du har varit borta i flera timmar."

Jonas röst fick henne nästan att ge efter för tårarna som brände bakom ögonlocken.

"Vänta lite."

Nora reste sig från soffan och gick undan. Hon ville inte göra Oliver ännu mer uppskrämd, men insåg att hon måste berätta för Jonas hur det låg till.

"Jag kommer strax", viskade hon till Oliver. "Sitt kvar så länge, det är inget farligt. Jag ska bara prata i telefon en liten, liten stund."

Oliver sträckte ut handen och grep tag i hennes tröja.

Nora klappade honom lugnande på kinden och den här gången ryggade han inte tillbaka.

"Du behöver inte vara orolig, lilla gubben, jag lovar."

Hon gick bort till entrén så att Oliver fortfarande kunde se henne men vände ryggen åt vardagsrummet så att han inte skulle höra.

Spänningen tog ut sin rätt.

"Åh gud", halvgrät hon i luren.

"Nora, vad är det som pågår?"

Nora visste inte var hon skulle börja, hur hon skulle kunna förklara allting.

"Det är Carsten", sa hon så tyst hon kunde. "Han har misshandlat Celia något fruktansvärt. Jag sitter och väntar på att ambulanshelikoptern ska komma och ta hand om henne. Det är därför jag inte har hört av mig."

Jonas drog häftigt efter andan.

"Är du okej?"

"Ja. Men Celia är jättedålig. Jag är orolig för att hon har fått en hjärnblödning eller något liknande. Jag har barnen hos mig men det har gått

evigheter sedan Thomas sa att helikoptern skulle komma.”

En snyftning trängde fram.

Nora fick svälja hårt för att inte förlora behärskningen.

”Förlåt att jag inte berättade att jag skulle gå hit, det var dumt att inte tala om det.”

”Strunt i det. Huvudsaken är att du mår bra.”

”Jag är verkligen orolig för Celia, det går inte att väcka henne längre. Och barnen är så rädda.”

”Ska jag inte komma över, jag kan ta cykeln så är jag där om en kvart.”

Gör det, ville hon säga. Kom!

Men Thomas hade sagt att helikoptern var på väg och någon måste ta hand om Julia.

”Jag klarar mig”, sa hon skakigt. ”Stanna med Julia istället. Så fort helikoptern är på plats kommer jag hem. Den borde vara här när som helst.”

”Är det riktigt säkert?”

Nora såg sin egen hopsjunkna gestalt i hallspegeln, den skrämde blicken.

”Ja”, sa hon och sträckte på ryggen. ”Var inte orolig, det kan inte dröja länge till. Jag ska ringa till Thomas igen och kolla.”

”Var rädd om dig.”

”Jag lovar”, sa hon och ansträngde sig för att han inte skulle höra hur utmattad hon var.

Hon stoppade undan telefonen och hämtade lite hushållspapper från köket för att snyta sig.

När hon vände sig om för att kasta papperet råkade hon se ut genom glasdörren.

Synen fick henne att sluta andas.

Vid bryggan låg den grå ribbåten förtöjd igen.

Kapitel 90

Det lyste från några fönster på bottenvåningen i Per-Anders Agatons hus. Men tomten låg i skugga. Det enda som hördes var den ihållande blåsten, och ljudet av vågorna som slog mot bryggan.

Det hade blivit ännu mörkare, det gick knappt att urskilja Agatons brygga. Bara den sparsamma utomhusbelysningen ritade enstaka cirklar av ljus.

Carsten stod i skogsbrynet, bakom en tjock tall, med bensindunken bredvid sig. Han funderade på om makarna Agaton befann sig i huset.

Förhoppningsvis inte, då slapp han riskera att någon kunde slå larm och sätta igång släckningsarbetet innan det tagit fyr ordentligt.

Håll dig till planen, viskade en röst i huvudet.

Tanken var att först hålla bensin på träväggen till verandan, den som vette mot vattnet där vinden låg på. Där skulle lågorna ta sig snabbast. Resten av bensinen tänkte han använda till husknutarna. Om han tände på vid minst fyra ställen fanns det ingen möjlighet att huset skulle kunna räddas i tid.

Det gick en ilning av belåtenhet genom Carsten, det var inget fel på hans analysförmåga. Han kunde fortfarande tänka klart trots att han inte hade sovit mer än några timmar de senaste fyra dyggen.

Det verkade inte som om de var hemma, han hade inte sett till någon medan han stått där. Det fanns ingen som kunde stoppa honom.

Carsten gled ner i sittande ställning och lutade ryggen mot tallen. Efter någon minut drog han fram den platta whiskyflaskan som han bar i innerfickan och drack några stadiga klunkar.

Det tog bara några sekunder så spred sig värmen i kroppen. Det var hans favoritmärke, samma skotska märke som han brukade köpa i London. Tonerna av citrus och sherry dröjde sig kvar, för ett ögonblick såg han sitt engelska bibliotek framför sig, kände doften av läder från favoritfåtöljen.

Det finns ingenting viktigare än lojalitet, tänkte han.

Celia förstod inte det. Hon ville ta Oliver och Sarah ifrån honom och förgiftade deras relation.

Ingenting fick komma mellan honom och barnen.

Han sträckte ut benen framför sig där de sista bruna fläckarna satt kvar på högerskon. Det hade stänkt en del blod även på byxorna.

Om någon hittade Anatolij skulle de förstå, paragraferna i kontraktet talade för sig själva. Hans svek fanns dokumenterat i svart på vitt.

Carsten vilade ögonen utan att sluta dem.

Han kände sig lätt i kroppen, tyngdlös, och kunde inte komma ihåg känslan av att vara trött och utmattad. Så många timmar i sitt liv som han slösat bort på att sova. Varför hade han gjort det när han klarade sig bra ändå?

"Så du har vågat dig hit i alla fall, ditt jävla kräk!" röt någon bakom hans rygg.

När Carsten snodde runt fick han en stark ljusstråle i ögonen. Först kunde han inte urskilja någonting bakom den, sedan sänktes den en aning och han upptäckte Per-Anders Agaton med en stor ficklampa i handen.

I den andra höll han en gammal yxa.

"Rör dig inte", sa han. "Jag har fått veta vad du är för typ."

Agaton viftade med yxan i luften.

Carsten ställde sig upp, spänd som en katt.

"Stå still! Du kommer hit med alla dina pengar och tror att du kan bete dig hur som helst. Men du ska passa dig. Vi vill inte ha din sort på den här ön. Du kan ta din familj och packa dig iväg."

Ljuset från ficklampan föll på den röda bensindunken som stod bredvid Carsten.

Agaton spärrade upp ögonen.

"De där poliserna hade rätt, du tänkte elda upp mitt hus. Är du fullkomligt från vettet?"

Klumpigt stoppade han undan ficklampan och drog fram en mobiltelefon ur fickan. Han höll fortfarande den gamla yxan framför sig.

"Nu ringer jag till polisen", flämtade han. "De får ta hand om dig."

Han började knappa in numret utan att släppa Carsten med blicken. När handen med yxan sjönk såg Carsten sin chans.

Han slängde sig ner på marken och nådde bensindunken. Med en svepande rörelse fick han upp den i luften och träffade Agaton så hårt att både yxa och mobil föll till marken.

”Vad gör du?” vrålade Agaton när Carsten for runt och träffade honom med dunken igen, den här gången på höften.

Den hårda stöten fick Per-Anders Agaton att tappa balansen. Han vacklade till, föll ner på ett knä, och Carsten gjorde ett nytt utfall.

Utan att tveka höjde han dunken i luften och svingade den rätt mot Agatons oskyddade huvud, så hårt han kunde.

Ett smackande ljud hördes, metallen träffade kött och ben, och Per-Anders Agaton sjönk gurglande ihop. Han föll till marken och landade med en hård duns, med ansiktet neråt. Händerna krafsade bland barren, sedan upphörde även det.

Carsten släppte dunken, lutade sig framåt med händerna på låren, och försökte hämta andan.

Gubben hade varit ute efter honom hela tiden, precis som han misstänkt.

En skarp smärta växte i mellangärdet, förmodligen hade han spräckt något revben när han dök mot marken. Det värkte för varje andetag.

Han hade låtit sig överrumplas och lovade sig själv att det inte skulle hända igen.

Nattluften var kall när han drog in den i tunna flämtningar för att spara bröstkorgen. Först efter några minuter orkade han räta på ryggen och titta sig omkring.

Det gick knappt att se något, han fick tända cigarettändaren för att få ljus. Lite längre bort blänkte whiskyflaskan som han tappat under slagsmålet. Den var också hel, han tog några djupa klunkar och väntade på att bultandet i bröstet skulle avta.

Så, nu blev det bättre.

Med ett stön av lättnad sjönk han ner på marken och blundade i några sekunder. Pulsen var fortfarande hög, men alkoholen och adrenalinet dövade smärtan.

Han skulle bara vila sig en liten stund.

När han ställde sig upp igen låg Per-Anders Agaton fortfarande med ansiktet neråt i lungen. Carsten petade på honom med foten, men det

kom ingen reaktion. Han sparkade mot ryggen några gånger, det var som att röra vid en säck cement.

Bensindunken låg bredvid kroppen. Dunken hade fått en djup buckla mitt på men hade inte gått sönder. Han böjde sig fram och skakade om den för säkerhets skull. Men till hans lättnad verkade ingenting ha runnit ut.

Annars fanns det mer i båten.

Ficklampen tycktes också ha klarat sig, när han lyste på marken hittade han den gamla yxan som Agaton hotat med.

Carsten grep tag om skaftet och lyfte upp den. Eggen hade blivit prickig av gammal rost. Långsamt prövade han dess tyngd, svingade den över huvudet mot osynliga fiender.

Alla var emot honom. Han måste försvara sig.

När han vände sig om mot huset lyste det i samma fönster som tidigare. Ingenting hade förändrats, viskade skuggorna.

Carsten knep ihop munnen och tog ett fastare grepp om det tjocka yxhandtaget.

Sedan började han gå mot byggnaden med dunken i ena handen och yxan i den andra.

Kapitel 91

Larmet inne i helikoptern var öronbedövande, det gick inte att prata fastän de satt tätt intill varandra. Thomas hade platsen längst fram bredvid piloten. Aram hade spänt fast sig i baksätet.

”Du måste gå ner på södra stranden”, sa Thomas till piloten över telekomradion, det enda sättet att kommunicera i cockpit. ”Vi ska till det nybyggda huset på Fyrudden, det som har en stor brygga utanför tomten.”

Piloten gjorde tummen upp för att visa att hon uppfattat instruktionen.

Ljusen från Sandhamn kom i sikte. Om bara några minuter skulle de vara framme.

En stark kastvind fick helikoptern att kränga till och Thomas tog automatiskt spjörn med magmuskulerna.

Mobilen vibrerade i fickan, Thomas drog fram den och försökte se i det knappa ljuset.

Det var ett kort sms från Nora.

Han hade flera missade samtal också, upptäckte han, även de från Nora. Men signalerna hade inte gått fram i oväsendet från de dånande rotorbladen.

Med stigande oro läste han de korta orden.

”Tror att Carsten är här, hans båt ligger vid bryggan igen. När kommer du?!?”

Thomas vände sig mot Aram och visade honom meddelandet från Nora.

”Då är han tillbaka på ön”, sa Aram i mikrofonen till sitt eget headset.

”Har du hört något från polisbåten?”

”Nej. Men det finns ingen chans att den hinner hit före oss. Den var alldeles för långt bort när jag talade med besättningen.”

Thomas drog iväg ett snabbt sms till Nora trots att tackningen var dålig.

”Nästan framme, du borde höra helikoptern snart. Lås om dig!”

De hade girat nu och flög mot Sandhamns västra udde. Det var inte

långt kvar, Thomas tyckte sig redan se ljusen från fyren på Skötkobben.

Helikoptern skakade och krängde i den hårda vinden. Thomas brukade sällan bli sjösjuk men nu kände han att magen protesterade.

Det skummade rejält om vågtopparna nedanför och den stora välvda vindrutan kändes som ett klent skydd mellan honom och vattenmassorna. En oväntad luftgrop gjorde inte saken bättre.

Han gjorde sitt bästa för att stirra rakt fram mot horisonten.

"Är det huset där borta som du menar?" sa piloten till Thomas och pekade på någonting som stack fram bakom trädtopparna.

"Just det."

Bryggorna blev tydligare, de flög på lägre höjd nu.

Något rödorange under dem fångade Thomas uppmärksamhet.

"Vänta lite."

Han sträckte på halsen för att se bättre. Bland de svarta skuggorna på marken skymtade någonting, ett lågande sken som kom och gick.

Brann det igen?

"Vad är det där?" sa han i mikrofonen och pekade samtidigt mot ljuset.

Aram vred på huvudet.

"Där borta till vänster, alldeles före Jonssons hus", sa Thomas.

Arams häftiga inandning bekräftade Thomas egna farhågor.

"Kan du gå runt så att jag ser bättre?" frågade han piloten.

Även hon hade uppfattat skenet vid det här laget.

"Tror du att det brinner?" sa hon och styrde helikoptern närmare.

Det stora huset syntes bättre nu och Thomas förstod att det måste vara Per-Anders Agatons ställe.

Helvete.

Det såg annorlunda ut från luften men det kunde inte vara något annat än Agatons hus.

Helikoptern hade lagt sig i en vid båge, nu rundade den trädtopparna så att de kom från andra hållet och kunde se framsidan av fastigheten.

Där syntes flammorna tydligt.

De slog ut från verandan i långa tungor som klättrade på fasaden. De gulröda lågorna smekte fönstren och målade om de vita karmarna.

"Han har satt fyr på kåken!" kom det från Aram.

Thomas stirrade så intensivt mot eldhärden att det värkte i ögonlocken. Det måste vara Jonsson, vem annars?

Branden verkade inte ha tagit sig än, inte att döma av storleken på lågorna. Då var den nyss anlagd. Kanske var Jonsson till och med kvar, i färd med att tända på någon annanstans.

De måste landa på stranden, insåg Thomas. Nu meddetsamma.

"Gå ner", sa han till piloten.

"Vad menar du? Här?"

"Gör vad du vill, bara gå ner på en gång."

"Tror du att han är kvar?" ropade Aram samtidigt i Thomas öra.

Thomas började slå numret för att larma brandkåren.

"Ring polisbåten", skrek han till Aram, "och kolla var de befinner sig. Säg att det är akut, de måste komma med en gång, vad som än krävs."

Helikoptern svepte över huset medan piloten letade efter en plats för att landa. Från den här vinkeln verkade strandremsan alldeles för smal för att de skulle kunna gå ner utan risk.

Jag hoppas att hon vet vad hon gör, tänkte Thomas.

Lågorna höll på att ta sig. De hade redan spritt sig till fönstren på entréplanet och började klättra mot övervåningen med rasande fart.

Gnistregnet syntes tydligt från luften.

Om de bara kommit dit en halvtimme tidigare.

Kapitel 92

Nora gick runt och släckte lamporna, hon vågade inte ha dem tända ifall Carsten smög omkring i skuggorna utanför.

Då var det bättre att vänta i mörkret, hur skrämmande det än kändes.

Äntligen hördes dånet från helikoptern som närmade sig.

Tack och lov, hon orkade inte hålla ut mycket längre.

Ljudet ökade i styrka men så avlägsnade det sig igen. Nora smög fram till fönstret och kikade ut, uppfattade en blinkande siluett som flög över trädtopparna men inte tycktes hitta rätt.

Åh nej, nu började den gå ner för landning borta vid Agatons tomt.

Vänta! ville hon ropa. Det är fel hus. Vi är här, ni ska hit.

Men hon visste att det var lönlöst, ingen skulle höra henne även om hon skrek så högt hon förmådde.

Vad skulle hon ta sig till?

Tröjan kändes klabbig, det dunkade i käkarna av anspänning.

Oliver hade somnat bredvid sin syster i soffan. Celia låg inne i sovrummet och andades med tunna, snabba andetag.

Ljusen från helikoptern försvann bakom de höga tallarna och Nora förstod att den hade gått ner på andra sidan udden.

På något sätt måste piloten ha missförstått var han skulle landa.

Nora ville bara gråta.

Hon måste få hit sjukvårdarna så att de kunde ta hand om Celia. Det var ingen idé att ringa Thomas igen, hon hade redan försökt så många gånger utan att han svarade.

Tanken på att helikoptern skulle lyfta igen utan att hitta dem gjorde henne alldeles desperat.

Båda barnen låg och sov i soffan. De skulle inte märka om hon sprang ut, det kunde inte ta många minuter bort till Agatons hus.

Celia måste få hjälp så snabbt som möjligt.

Hon försökte låta bli att tänka på att Carsten kunde vara därute.

Det är inte mig han är arg på.

Med en sista blick på barnen ryckte hon åt sig en jacka och gav sig iväg.

Thomas öppnade dörren till helikoptern och sprang undan så fort han kunde från de virvlande rotorbladen. Aram följde efter, tätt bakom hans rygg.

Lågorna hade vuxit till sig under den korta stunden det tog dem att landa. Nu slog elden ut från alla fönster på bottenvåningen. Branden dånade framför deras ögon.

Värmen var så intensiv att det hettade i ansiktet på Thomas när han gick närmare. Var det någon kvar därinne? De skulle inte kunna göra något i så fall. Ytterdörren stod i lågor och verandan där de suttit dagen innan var så fylld av rök och eld att man inte kunde se någonting.

En dov explosion fick honom att rycka till, fönsterrutorna började sprängas av hettan.

Thomas såg sig omkring men kunde inte upptäcka någon som rörde sig utomhus, ingen bredaxlad gestalt som smög omkring i skuggorna.

Ögonen började tåras medan han försökte upptäcka Carsten bakom de böljande rökmolnen.

”Han måste vara här någonstans”, sa Aram.

Det knäppte och knakade i det brinnande träet.

Thomas kände hur pulsen ökade.

”Vart fan kan han ha tagit vägen?” muttrade han.

Kapitel 93

Blåsten slog emot Nora så fort hon kom ut ur huset. En kall, fuktig vind som slet i kläderna. Oroligt kastade hon en blick mot bryggan och hoppades att ribben inte skulle vara där. Hon ville inte se hur den ryckte i sina förtöjningar, hur den skrek ut att Carsten var tillbaka på ön.

Men det gråsvarta gummiskrovet låg kvar innanför nocken.

Det smällde om linorna på flaggstången. Stranden låg öde men en presenning över vedstapeln hade lossnat och fladdrade vilt.

Nora försökte skaka av sig rädslan för att stöta på Carsten igen och kisade i mörkret efter stigen som gick till Agatons tomt.

Det var så svart ute.

Med hjälp av ljuset från mobilen hittade hon rätt och började småspringa västerut.

Hon kom bara ett hundratal meter, sedan upptäckte hon skenet framför sig.

Det böljade i orange och höga eldstungor slickade den svarta himlen. En kraftig röklukt kom drivande genom luften.

Det var som en hård knytnäve i magen. Det brann igen. Det brann hos Agatons.

Det var precis det Celia hade försökt varna för. Carsten hade tagit saken i egna händer och ingen hade lyckats stoppa honom.

Illamåendet välldes över henne och Nora vek sig dubbel och kräktes våldsamt. Med händerna om magen vaggade hon fram och tillbaka. Sedan hulkade hon igen utan att det kom någonting.

Det var den stickande lukten som väckte henne ur förlamningen. Skenet ökade i styrka för varje minut, nu kom små pustar av rökmoln drivande genom skogen.

Hon måste slå larm innan elden spred sig.

Olle Granlund var med i Sandhamns frivilliga brandkår.

Nora sökte i mobilen efter hans telefonnummer men tårarna fick henne att se suddigt, adressregistret flöt ihop framför ögonen. Det gick inte att få fram namnet fast hon visste att det fanns inskrivet.

Nora började scrolla hysteriskt.

Äntligen kom hon fram till rätt bokstav och kunde trycka in Olles telefonnummer.

Svara, tänkte Nora. Det måste finnas någon som svarar när jag ringer i kväll. Bara en enda.

"Hallå?"

"Det brinner", flämtade Nora. "Det brinner i Agatons hus på Södra stranden. Ni måste komma hit och släcka."

"Vi har redan fått larmet och är på väg. Jag sitter i brandbilen just nu. Vi får höras senare."

All kraft försvann. Nora måste ta stöd mot ett träd för att benen inte skulle ge vika.

Röken verkade ännu kraftigare nu, hon tyckte sig redan känna hur den trängde ner i lungorna. Det smakade aska i munnen.

Hon visste att hon måste fortsätta mot eldsvådan för att hitta helikoptern, få sjukvårdarna att följa med och ta hand om Celia så att hon kom till sjukhus så fort som möjligt.

Men elden fick gamla minnen att tränga sig på.

En gång hade hon blivit instängd i Grönskärs fyr och nästan omkommit medan det brann i utkiken. Hon hade varit övertygad om att hon skulle avlida där i det gamla fyrtornet.

Samma ångest som då pulserade i henne nu, så stark att det dånade i öronen.

Hon torkade sig om den fuktiga kinden och insåg att det var hennes egna tårar som gjorde handen våt.

Förlåt Celia, tänkte hon och blundade hårt. Det går inte, jag kan inte hämta hjälp åt dig.

Snäppet från en gren som gick av fick henne att öppna ögonen igen.

Hon var inte ensam i skogen längre.

Någon annan rörde sig bland träden, bort från Agatons tomt och rakt mot Nora. Ljudet var omisskännligt. Nora kikade fram bakom trädet och

upptäckte en man som kom i hennes riktning. Gången var snabb och målmedveten, någonting svängde i handen.

Hon visste på en gång att det var Carsten, det vitblonda håret gick inte att missta sig på.

Han var på väg rakt emot henne. Om några sekunder skulle hon stå öga mot öga med honom.

Trots att magen hävde sig i en ny uppkastning hukade hon bakom den breda trädstammen och kröp ihop så mycket hon förmådde med armarna lindade om kroppen.

Bara han inte hade sett henne.

Nora satt alldeles stilla och försökte göra sig liten och osynlig. Ångesten klöste i strupen.

Läpparna började röra sig av egen kraft.

Gud som haver barnen kär...

Carsten var bara meter ifrån henne på den smala gångstigen. Det verkade som om han höll i ett metallföremål, det glimmade till just som han passerade hennes gömställe. Var det en yxa?

Sedan var han borta.

Trots att Noras flåsande andetag borde ha hörts på flera meter hade han inte upptäckt henne.

Carsten var på väg hem.

Celia och barnen var ensamma i huset.

Nora grep om mobilen så att det värkte i fingrarna. Sedan slog hon numret till Thomas.

Kapitel 94

”Thomas”, andades Nora i telefonen. ”Han är här, Carsten är här.”

Thomas befann sig på sjösidan av Agatons hus. Han höll på att leta igenom vedboden vid bryggan, med pistolen i handen. Det var svart och svårt att se ordentligt. Att Carsten gömt sig där kändes osannolikt. Men han måste leta ändå.

”Var är du?” sa han och stoppade undan vapnet.

”I skogen. Några hundra meter från deras hus. Jag har gömt mig men Celia och barnen är fortfarande kvar därinne.”

Thomas hade redan börjat springa med telefonen i handen. Han gestikulerade åt Aram att följa efter.

”Han är vid huset”, ropade han över brandens dånande. ”Vi måste dit.”

De sprang så fort de kunde mellan träden fastän det inte gick att se ordentligt. Några gånger höll Thomas på att snubbla över rötter som stack fram, en gren rev honom i ansiktet innan han kunde väja undan.

En mörk huskropp dök upp framför dem, nersläckt med undantag för ett svagt sken från vardagsrummet.

Thomas stannade i skogsbrynet och höjde en hand till varning.

Aram flämtade vid hans sida.

”Var kan han vara?” sa han lågt.

”Nora sa att han var på väg hit. Hon såg honom i skogen för bara några minuter sedan.”

”Thomas”, ropade Nora lågt bakom hans rygg.

Hon reste sig från marken där hon gömt sig bakom en vedtrave.

”Vet du om han har gått in i huset?” sa Thomas.

Nora skakade på huvudet.

”Jag vet inte var han är.”

”Är det låst?”

"Nej."

Thomas lade en lugnande hand på hennes axel.

"Jag vill att du stannar här. Vi måste ta oss in i huset, men du kan inte följa med. Förstår du det?"

Nora nickade och Thomas föste henne milt mot vedhögen igen.

"Stanna kvar tills jag ropar på dig."

Han drog sitt tjänstevapen igen och vände sig mot Aram som också hade pistolen i handen.

"Vi kan inte vänta på förstärkning om familjen är därinne", sa han, lika mycket till sig själv som till Aram.

En plötslig vindil kom farande. Molntäcket började spricka upp och en tunn månstrimma blänkte i havet. Västerut brann det fortfarande, det starka skenet lyste upp himlen.

Med pistolen i högerhanden rörde sig Thomas tyst mot ytterdörren.

"På tre", mimade han, räknade ett, två, tre och ryckte upp dörren.

Hallen var tom.

Thomas fortsatte in i huset och försökte förstå rumsindelningen, vem som bodde var.

Längst bort i det stora vardagsrummet såg han barnen i varsitt hörn av soffan. Det enda ljuset kom från en liten lampa på ett bord närmast flickan.

De sov, det borde vara ett bra tecken.

"Tror du att han är här?" viskade Aram och sneglade mot den närmaste korridoren.

Thomas lyssnade intensivt för att avgöra om det fanns någon mer i huset.

Det surrade svagt från kylskåpet, men det metalliska ljudet avslöjade ingenting. I dunklet löstes konturerna upp, möbler och prydnadssaker blev otydliga skuggor, alla avstånd förvreds.

"Jag vet inte", viskade han tillbaka.

Det gick inte att säga om Jonsson hade tagit sig in eller inte. Huset var stort och de hade knappt varit inne i det tidigare.

Thomas kunde inte orientera sig.

I Arams panna blänkte en hinna av svett, Thomas egna tinningar var lika fuktiga.

En svag lukt av bensin drev förbi och Thomas kände hur ångesten kröp fram.

"Han måste vara här", viskade Aram.

Thomas tog ett steg mot den närmaste dörren.

"Jag tar den här korridoren om du fortsätter dit bort."

Kapitel 95

Aram smög förbi soffan med de två sovande barnen så tyst han kunde. Den lilla lampan räckte nätt och jämnt för att han skulle se var han satte fötterna. Ingenting lyste i den längre korridoren mot stranden och det grå stengolvet svalde det lilla ljus som fanns.

Lukten av bensin blev starkare.

Ljudlöst drog han sig mot den första dörren och såg sig omkring. Men ingen tycktes vänta på honom i skuggorna. Sedan öppnade han med ett snabbt grepp, hela tiden beredd på att stå öga mot öga med Carsten Jonsson. Istället hamnade han i ett sovrum med blå gardiner. Några leksaksbilar låg på golvet tillsammans med en brandbil.

Med försiktiga steg rörde sig Aram vidare.

Han svettades lite i handflatan, och försökte hålla pistolen hårdare så att den inte skulle glida ur hans grepp.

Det knastrade alldeles för högt av sanden som fastnat under skosulorna. Nästa dörr.

Aram grep om handtaget med vänsterhanden. Han tog sats för att slå upp även den med tillräcklig kraft för att ta någon med överraskning.

Den här gången var det en barnkammare i rosa färger.

Bara en dörr återstod, den längst bort i korridoren. Det måste vara föräldrarnas sovrum, där Celia låg.

Någonting hade droppat på golvet utanför.

Aram kände hur adrenalinet i kroppen ökade medan han försökte få ordning på sina tankar.

Hade Carsten tagit sig in till hustrun? Väntade han där borta i sängkammaren för att tända på?

Han försökte lyssna igen men kunde inte höra någonting särskilt.

Thomas letade fortfarande i den andra korridoren. Men han skulle ha ropat om han hittat Jonsson.

Alltså måste Carsten befinna sig därinne om han var kvar i huset.

Med dunkande puls höjde Aram handen med vapnet. Han ställde sig vid sidan om dörrkarmen och gjorde sig beredd.

Det gick knappt att se klart, det var som om själva hornhinnan blivit grumlig av anspänningen.

Tyst räknade han till tre för sig själv, smällde upp dörren och stirrade rätt in i Carstens uppspärrade ögon.

Han stod på andra sidan om dubbelsängen, med en kraftig yxa i handen. När han upptäckte Aram lyfte han den över huvudet.

Mellan dem låg Celia med slutna ögon och likblekt ansikte.

Lukten av bensin var bedövande.

"Släpp yxan!" skrek Aram och riktade pistolen mot Carstens bröstorg.
"Annars skjuter jag."

Jonssons kraftigt uppspärade ögon avslöjade ingen reaktion. Pupillerna var stora mot de blodsprängda ögonvitorna, blicken irrade fram och tillbaka.

Det hade kommit blodfläckar på både tenniströjan och de ljusa jeansen.

Han har dödat Per-Anders Agaton, insåg Aram under bråkdelen av en sekund.

Bakom honom kom Thomas rusande.

"Det här är sista varningen!" skrek Aram.

Sedan hände allting blixtnabbt.

Carsten tog ett steg framåt och svingade yxan.

"Lägg ner yxan", vrålade Aram och avfyrade samtidigt sitt tjänstevapen.

I sista stund sänkte han mynningen.

Skottet dånade i det lilla utrymmet och Jonsson vinglade till när kulan tog i låret istället för i bröstet.

Yxan föll tungt till marken.

Blodet pumpade ur såret.

Den kraftiga smällen hade väckt barnen som började gråta ute i vardagsrummet.

Det var bara Celia som inte rörde sig i allt tumult, trots oljudet och blodstänken på täcket.

Carsten stirrade på blodet som sprutade ur honom. Så vek sig benen och

han sjönk ner på golvet, med ryggen mot väggen, utan ett ljud.

Det bubblade genom jeanstyget och ut på golvet. Som en röd flod över den ljusa mattan. Aram stirrade på vapnet i sin hand.

Thomas reagerade först.

Han slängde sig fram och lyfte undan yxan, utom räckhåll för Jonsson. Sedan drog han åt sig en av prydnadskuddarna och pressade den hårt mot hålet efter skottskadan.

Carsten halvsatt mot väggen och stirrade stelt på blodflödet. Hans andhämtning började bli grund, ansiktet lika blekt som Celas.

Barnen skrek hysteriskt i bakgrunden.

"Aram", ropade Thomas. "Hjälp till här innan han förblöder. Vi måste sätta ett tryckförband."

Det ringde fortfarande i öronen på Aram. Han betraktade vapnet i handen, det rök en aning om öppningen.

"Aram", ropade Thomas igen. "Ge mig något att binda om såret. Fort!"

Blodet rann mellan Thomas fingrar fastän han höll kudden så hårt han kunde mot Jonssons skadade lår. Men trots att Thomas använde sin egen tyngd gick det inte att hålla emot, trycket från kroppspulsådern var för starkt.

"Det går inte att stoppa", flämtade Thomas.

Aram stirrade omkring sig.

Vid fotändan av sängen fick han syn på en morgonrock.

Skärpet.

Desperat ryckte han i frottén tills hällorna gick sönder och han fick loss det.

Med gemensamma krafter lindade de skärpet om kudden och låret och Thomas drog åt så hårt han kunde och höll upp Carstens ben.

Äntligen upphörde det pulserande flödet.

Forsen blev till en smal rännil som långsamt avtog. Det vita skärpet hade blivit rött, men det fyllde sin funktion.

Carstens ögon slöt sig och huvudet föll åt sidan när han gick in i chock.

Plötsligt badade rummet i vitt ljus från en strålkastare som gled över fönstret.

Polisbåten höll på att lägga till vid bryggan.

Onsdagen den 17 juli

Kapitel 96

Karin stack in huvudet till Thomas.

”Hon är här nu, hon sitter i ettan.”

”Tack ska du ha.”

Thomas drack ur det sista av kaffet. Kroppen värkte av trötthet, men förhöret med Linda Öberg gick inte att skjuta upp.

Innan han lämnat Sandhamn hade klockan blivit två på natten. Brottps-platsen hade varit en enda röra av sjukvårdspersonal som gick in och ut. Vid bryggan låg förstärkningar och ännu en helikopter hade kallats in.

Carsten och Celia hade båda förts till sjukhus medan Nora hade tagit med sig småbarnen hem.

Arma ungar, tänkte Thomas och rev med handen i det rufsiga håret.

Pappan skulle sitta i fängelse under lång tid medan mammans tillstånd fortfarande var osäkert.

Han reste sig med en suck och tog sin jacka. Margit väntade i korridoren för att delta i förhöret, Aram hade redan börjat sitt möte med interntredarna från Rikspolisstyrelsen.

Linda satt hopsjunken på stolen då de kom in i rummet. Hon var bokstavligt talat grå i ansiktet. Thomas kom att tänka på askan efter nattens eldsvåda.

Agatons hus hade brunnit ner till grunden, det hade varit omöjligt att rädda. Hustrun hade lyckligtvis inte befunnit sig i huset, men Agatons kropp hade hittats utanför.

”Förstår du varför du är här?” började Margit.

Thomas kände igen inledningen och visste vad den uttryckte, en stilla förhoppning från Margits sida. Att Linda Öberg skulle ge dem tillräckligt med information för att gå vidare.

En öppning, eftersom de inte själva visste hur allting hängde ihop. Det susade i huvudet av sömnbrist och han var glad att Margit tog initiativet.

"Hur är det med Celia?" sa Linda lågt.

"Hon ligger på sjukhus", svarade Margit. "Hon har fått en subdural blödning under den hårda hjärnhinnan. Den uppstod när Carsten mishandlade henne."

"Kommer hon att dö?"

"Hon kommer att klara sig men det blir nog nödvändigt med mycket rehabilitering och träning."

"Carsten är ett svin", sa Linda.

Sedan kroknade hon.

"Det var inte meningen att Celia skulle råka illa ut."

Lindas uttalande kunde inte tolkas som annat än någon form av erkännande.

Men exakt vad hade hon just erkänt?

"Jag förstår det", sa Margit. "Kan du berätta mer för oss vad som hände?"

Linda såg ut som om hon skulle börja gråta. Hon pressade högerknogen mot läpparna i några sekunder. Sedan började hon förklara.

Det hade börjat med annonsen som Carsten satt ut i tidningen Skärgårdstidningen. Arbetsuppgifterna lät bra och Linda och Carsten hade träffats på Sandhamn när han var i Sverige för att inspektera bygget.

Hon hade glatt sig åt det nya jobbet och att jobba hos familjen Jonsson.

"Först kände jag inte igen honom."

Linda spärrade upp ögonen.

"Det var ju så länge sedan. Han är mycket smalare nu och bär inte glasögon längre. Dessutom har han bytt namn."

"Förlåt?" sa Thomas.

"På den tiden hette han Lars, Lasse, i förnamn."

Det var precis som Nora hade spekulerat. Kanske hade Jonsson tagit sitt andranamn för att skilja sig från mängden. Lasse Jonsson var inte särskilt märkvärdigt.

Carsten Jonsson, däremot, det kom man ihåg.

"Sedan förstod jag vem han var", fortsatte Linda. "Det tog ett tag, men

så småningom blev jag säker på min sak. Det var samme Lasse som varit klasskamrat med min bror.”

”Gick ni också tillsammans i skolan på Sandhamn?” undrade Margit.

”Nej. Jag hade redan slutat på mellanstadiet när Lasse, eller Carsten, började.”

Linda Öberg lyfte plötsligt hakan.

”Den mannen förstörde min brors liv.”

”Varför säger du så?” sa Margit.

Thomas betraktade Linda medan han försökte förstå hur allting hängde ihop. Mordbränderna, en svårt misshandlad kvinna, grannen som slagits ihjäl.

Var det Linda som hade utlöst allt detta?

”Carsten var en mobbare”, sa Linda Öberg. ”Han pinade livet ur Gustav, tog ifrån honom varje gnutta självkänsla. Gustav hämtade sig aldrig.”

Barn kunde vara vidriga mot varandra.

”Varför reagerade inte läraren?” sa Margit.

Linda ryckte på axlarna.

”Säg det. Jag vet inte om han inte begrep vad som pågick eller bestämde sig för att pojkar bara ’lekte’.”

Hon gjorde citattecken i luften med fingrarna.

”Det var en lek som resulterade i fläskläppar, blåmärken, att gång på gång bli mulad med snö som en hund kissat på eller få hundskit nerstoppad i skolväskan.”

Nu talade Linda lika mycket till sig själv som till de båda poliserna.

Det lät som en uppräkning hon gjort många gånger. Orden uttryckte hennes egna samvetsqual, plågsamma minnen som trängt undan sömnen under långa nätter.

”Jag tror inte att det fysiska var det värsta”, sa hon.

Tonen fick Thomas att tänka på en sömngångare.

”Det var den psykiska terrorn, den gick mycket djupare. Gustav kände sig aldrig trygg, de kunde ge sig på honom när som helst. Sandhamn är en liten ö, det fanns ingenstans att gömma sig.”

Något slocknade hos Linda.

”Jag fanns inte där för att hjälpa honom. Jag gick ju i skola på fastlandet.”

"Men sedan flyttade familjen från Sandhamn?" sa Thomas.

"Det blev bara värre då. Gustav började med droger redan på högstadiet. Mamma trodde att det skulle bli bättre när vi lämnade skärgården men det var för sent. Hon anklagade pappa för det, att vi inte flyttat tidigare. Det var han som ville stanna kvar, han tyckte om skärgården fastän det var mamma som kom från ön."

Föräldrarna hade skilt sig bara några år efter flytten, det hade stått i papperen.

"Jag förstår inte", sa Margit. "Varför tog dina föräldrar inte upp saken med skolan om det var så illa?"

Thomas kände henne tillräckligt väl för att veta att hon var illa berörd.

"Jag tror att mamma försökte. Jag vet att hon pratade med Carstens föräldrar en gång. Carsten fick ett rejält kok stryk av sin pappa, som kunde vara riktigt våldsam, ni kan ju gissa vem han tog ut det på. Ingenting blev bättre."

"Så du bestämde dig för att hämnas din bror?" sa Thomas.

I Lindas ansikte såg han spåren som sorgen ristat. Tidigare hade han tyckt att hennes hy var väderbiten, nu förstod han att det inte alls förhöll sig så. Linjerna i pannan, de djupa vecken. Allting berodde på brodern som gått under.

"Det handlade inte om hämnd", sa Linda lågt.

"Vad handlade det om i så fall?" sa Margit.

"Rättvisa, tror jag."

Linda strök sig över pannan som om hon inte visste hur hon skulle kunna förklara sig ordentligt.

"Det var inte rätt", sa hon efter en lång paus. "Gustav var död och så kom Carsten med sin familj till det där fina huset. Allting var så påkostat, Celia hade så fina saker och smycken, byrån och garderoberna var fullproppade med märkeskläder. Jag smög in dit och tittade en gång. Det gjorde mig tokig. Att Carsten kunde återvända på det sättet. Framför allt att han inte verkade känna någon skuld, som om han inte brydde sig ett dugg."

"Han kanske inte kände till det?" försökte Margit.

Linda gav ifrån sig ett föraktfullt ljud, långt nere i halsen.

"Gör det någonting bättre?"

Nej, det gjorde det inte.

"När bestämde du dig för att ... handla?" sa Thomas.

Han hade tänkt säga hämnas, men ändrade sig i sista sekunden.

Linda kramade armbågarna med bäge händerna.

"Jag var på Sandhamn en kväll i juni", sa hon sedan. "Det var helg, ingen av byggarna var på plats. Jag skulle lämna något på Fyrudden och det var så vackert."

Ögonen blev glansiga.

"Det var rätt sent och fortfarande kyligt, som det kan vara i juni. Men himlen var oändlig, utan slut. Det var skymning och allting var klart och ljusblått. Det doftade syren i luften."

Hon strök sig under ögonen.

"Det var så orättvist. Huset var nästan klart och man kunde se hur fint det skulle bli. Jag hatade att Carsten snart skulle flytta in där med sin familj."

Margit sköt diskret fram en ask med pappersservetter.

"Så jag plockade upp en stor sten och slängde den mot deras sovrumsfönster. Jag vet inte varför, det kändes bara rätt. Jag ville att han skulle försvinna, lämna ön och aldrig mer komma tillbaka. Jag var tvungen att göra något."

Linda tog en av servetterna och snöt sig.

"Var det du som lade dit den döda fågeln också?" frågade Thomas.

Linda såg ner på sina händer. Nagelbanden var torra och spruckna.

"Den hade fastnat i garnen när jag lade nät. När jag tog upp nätet var den nästan död, en av vingarna var bruten. Idén bara kom, jag var ändå tvungen att avliva den. Så jag tog med den till Fyrudden."

"För att skrämmas?"

"De hörde inte hemma på Sandhamn. Jag ville bara få bort honom ..."

Det sorgsna draget över munnen djupnade.

"Han hade ingen rätt att komma tillbaka. Inte efter det han gjorde mot Gustav."

"Var det därför du bestämde dig för att tända eld på gästhuset?" sa Margit.

Det var en chansning.

Men Linda nickade.

"Till slut kunde jag inte sova på nätterna. Jag låg bara och tänkte på Gustav, timme efter timme. Hur eländig han var de sista åren, alldeles mager och avgnagd. Vet ni hur en heroinist ser ut på slutet?"

Linda sträckte sig efter en ny pappersservett och snöt sig igen.

"Ni har ju sett hur Carsten behandlade Celia. Ränderna går aldrig ur. Varför skulle han alltid få som han ville?"

Den bittra rösten avslöjade all den maktlöshet hon burit på.

Både Celia och Lindas bror hade hamnat i Carstens skugga. Och båda hade råkat fruktansvärt illa ut.

Det var inte rättvist. Men det innebar inte att man kunde ta saken i egna händer.

"Berätta mer om branden", sa Thomas. "Vi hittade din brors tändare på platsen för eldsvådan. Med hans fingeravtryck. Använde du den för att tända på?"

Linda gav ifrån sig en tung suck.

"Jag ville bara få dem att ge sig av", sa Linda. "Skrämma dem så att de inte skulle stanna kvar på Fyrudden. Det kändes riktigt att använda Gustavs tändare till det."

Hon grep tag i Margits arm.

"Jag hade ingen aning om att det fanns någon i gästhuset, då hade jag aldrig gjort det. Du måste tro på mig, jag är inte någon mördare."

Thomas visste instinktivt att hon talade sanning. Men det hjälpte inte.

En man hade förlorat sitt liv på grund av Linda Öberg. För att inte tala om vad branden hade lett till.

"Du tände alltså på gästhuset för att skrämma dem", sa han. "Så att de skulle åka därifrån."

"Ja. Men absolut inte för att döda någon. Det svär jag på. Det var sagt att alla hantverkare skulle åka hem under helgen. Det var bestämt så."

Luften gick ur Linda.

"Han skulle inte ha varit där", viskade hon.

Margit fyllde ett glas med vatten och räckte över det till Linda Öberg.

"Varför valde du just den kvällen?" sa Margit när Linda druckit några klunkar.

Linda var fortfarande alldeles grå i ansiktet, läpparna tunna och blodlösa.

Thomas hoppades att hon inte skulle bryta ihop förrän de var klara.

”Jag var kvar sent på natten eftersom jag hade hjälpt till med festen. Familjen hade gått och lagt sig. Festen hade varit så överdådig, på något vis gjorde det allting värre.”

”Hade du bestämt dig i förväg?” undrade Thomas.

”Nej. Jag vet inte varifrån tanken kom, den bara dök upp just som jag skulle ta båten och åka hem. Det fanns en massa tändvätska kvar från grillarna som använts på kvällen. Jag bar alltid med mig Gustavs gamla tändare. Jag hade behållit den under alla år, som ett minne, det var nästan det enda som fanns kvar efter honom.”

Det var en tillfällighet, tänkte Thomas. Som det så ofta var. Inga omsorgsfullt smidda planer, ingen ondskefull hjärna. Bara sorg och smärta och hat som legat och grott i årtal.

Och ett tillfälle som oväntat uppenbarade sig.

”Vad gjorde du efteråt?” frågade Margit.

”Jag åkte hem till mig. Det kändes inte som om det var på riktigt. Jag trodde nästan att jag inbillat mig alltsammans. I alla fall tills jag kom tillbaka nästa dag och såg brandhärden, röken som fortfarande steg. Det var då jag fick höra att någon hade omkommit.”

Linda svalde synbart.

”Jag har mått så dåligt efter det. Det föll mig inte in att Carsten skulle anklaga Agaton för eldsvådan.”

”Hur vet du att han gjorde det?” sa Margit försiktigt.

”Jag hörde honom prata med byggledaren, Eklund, i förrgår. Carsten var helt galen av ilska. Jag blev rädd, men det fanns ingenting jag kunde göra utan att berätta hur det egentligen låg till.”

Linda gömde ansiktet i händerna.

”Jag kunde ju inte säga till Carsten att det var jag som var ansvarig för branden.”

Nu grät hon genom fingrarna.

”Jag vet att det brann hos Agatons i natt. Att han är död. Det är mitt fel, allt det här är mitt fel.”

Kapitel 97

Klockan hade blivit två på eftermiddagen. De hade samlats i konferensrummet, i den mindre gruppen. Thomas och Margit hade just sammanfattat dagens förhör med Linda Öberg och berättat om den mobbade Gustav och om Carsten och hans våldsamma pappa. En ond cirkel som tagit sin början i en liten skolklass på Sandhamn.

"Linda är mycket ångerfull", sa Margit. "Hon insisterar på att hon inte hade någon aning om att det fanns någon i gästhuset."

"Kommer hon att bli åtalad för mordbrand?" sa Karin.

"Det utgår jag från."

Margit lade ifrån sig pennan på bordet och sträckte på nacken.

"Hon har anlagt en brand som innebar fara för både liv och egendom, dessutom hade den kunnat sprida sig. Frågan är snarare om åklagaren väljer att åtala henne för grov mordbrand, då kommer hon att få sitta ett bra tag."

Straffet för grov mordbrand kunde bli arton års fängelse, till och med livstid. Minimistraffet var sex år.

Linda Öberg hade tilldelats en offentlig försvarare som utan tvivel skulle argumentera ihärdigt för den lägre graden.

Margit höll upp ett papper framför sig.

"Det är en annan sak. Sjöpolisen fick ett larm om en svårt misshandlad man i en stuga nära Björkskär, det är inte så långt från Sandhamn. Han verkar ha legat där sedan i går och tillståndet är mycket kritiskt. Offret heter Anatolij Goldfarb, han är rysk medborgare."

Thomas såg upp. Nora hade nämnt Carstens ryska affärer.

"Bredvid honom låg det en samling blodstänkta dokument", fortsatte Margit. "På flera av dem stod Carsten Jonssons namn skrivet. Dessutom hittades en penna med hans namn ingraverat."

Margit gjorde en liten paus.

”Det innebär att det öppnas en ny brottsutredning om mordförsök”, sa hon.

Någon annan fick ägna sig åt den, tänkte Thomas. Snart måste han få åka hem och sova. Armen kändes så tung att han knappt orkade lyfta kaffekoppen.

”När Carsten väl har återhämtat sig tillräckligt kommer vi att behöva hålla en rad förhör”, sa Margit. ”Just nu genomförs en teknisk undersökning av platsen där ryssen hittades.”

”Vad har sjukhuset sagt om Jonssons tillstånd?” sa Kalle.

Margit såg fundersam ut.

”Jag har pratat med både psykakuten och intensivens flera gånger. Det lutar åt att Jonsson fick en psykos. Sådana kan utlösas av extrem stress, akut sömnbrist och en kombination av alkohol och droger.”

”Vilken cocktail”, utbrast Karin.

Thomas kunde riktigt se hur den nya tanken slog Margit.

”Om Jonsson har haft något slags uppgörelse med den där ryssen, så skulle det kunna förklara ett och annat”, sa hon och gjorde en kort anteckning. ”Jag ska vidarebefordra den informationen till psyket.”

Hon gav Thomas och Aram en tacksam blick.

”Frågan är hur det hade slutat om inte ni lyckats stoppa honom.”

Thomas mindes Carstens ögon när han stod med yxan höjd över Celia. Det var en man som förlorat kontakten med verkligheten.

Men de skulle aldrig få veta om Carsten verkligen hade tänkt överfalla Celia och bränna ner huset eller om han bara ville försvara sig mot poliserna.

På något sätt hoppades Thomas på det senare, för Celias skull.

”Aram?” sa Margit. ”Hur är det med dig, vad sa internutredarna?”

Även Aram var blek av trötthet. Glasögonen hade åkt på igen.

”Jag ska träffa dem i morgon också.”

Margit gav honom ett uppmuntrande ögonkast.

”Jag kan inte tänka mig att det blir några problem”, sa hon. ”Men ni kan rutinerna.”

Hon vände sig till Thomas.

”Din utsaga styrker ju allting som Aram berättat.”

Thomas hade redan lämnat en rapport över händelseförloppet, om Carsten Jonssons agerande när Aram kom in i sovrummet.

Thomas hade sett nästan allting, och fyllt i resten själv.

"Det låter som klockrent nödvärn", sa Margit.

Thomas telefon vibrerade i fickan. Han kastade en hastig blick på displayen. Det var Erik som sökte honom igen.

Thomas tryckte bort samtalet och lovade sig själv att ringa tillbaka på eftermiddagen.

Det var dags att ge honom ett svar.

Kapitel 98

Nora satt uppkrupen på glasverandan i Brandska villan med en luddig filt över benen. Klockan var fem på eftermiddagen. Ett lätt duggregn hade fallit de senaste timmarna men det gjorde ingenting, det var skönt att sitta inomhus.

Hon var fortfarande alldeles utmattad efter nattens händelser, orkade varken leka med Julia eller läsa en bok. Det gick inte att sova, varje gång hon försökte var hon tillbaka i skogen. När hon blundade såg hon Carsten som kom gående med yxan i handen.

Då var det bättre att bara sitta och se ut över vattnet medan båtarna passerade bryggan.

Några timmar tidigare hade Sarah och Oliver hämtats av sina morföräldrar. De hade varit djupt chockade. Tårarna började rinna hos Celias mamma i samma stund som hon klev över tröskeln och fick syn på sina barnbarn.

Pappan hade varit mer samlad, men skälvde av återhållen vrede.

Nora hoppades att Celia inte skulle vakna förrän hennes föräldrar kom till sjukhuset. Hon ville att Celia skulle vara omgiven av människor som älskade henne då hon slog upp ögonen. Hon behövde sina föräldrar och sina barn just nu.

Steg närmade sig. Snart kom Jonas ut på verandan med en kopp te i handen.

"Hej", sa han och ställde ner muggen framför Nora. "Hur är det med dig?"

"Så där."

Frågan fick ögonen att bli blanka igen.

"Lite skör", sa hon och visste att det var mer än sant.

Jonas satte sig bredvid Nora i soffan. Hon slappnade av mot hans axel, och skämdes över att hon inte varit ärlig dagen före.

"Jag var så orolig för dig i går kväll", sa Jonas grötigt och Noras skuld-känslor ökade.

Hon tog hans hand och smekte översidan, förde den mot kinden och höll kvar den där.

"Jag vet inte riktigt hur jag tänkte", sa hon. "Men jag borde ha sagt till dig att jag gick till Fyrudden."

"Det var tur att du gjorde det, för Celias skull. Huvudsaken är att allting gick bra till slut."

En skugga flög förbi hans ansikte och Nora insåg att även han kände sig skyldig.

"Jag önskar att jag hade följt med dig i går", sa Jonas. "Då hade du inte varit ensam med den där galningen."

Han lade armen om Noras axlar och drog henne intill sig. Hon kunde höra hans hjärtslag, den dova rytmen som slog så lugnt och regelbundet i örat.

Du är trygg nu, sa den.

"Stackars Celia", viskade Nora.

"Ja. Och stackars ungar."

Jonas räckte henne temuggen som han gjort i ordning. Nora tog en klunk och kände eftersmaken av honung. Jonas hade tagit för mycket, men det gjorde ingenting.

"Jag tror inte att du vet hur mycket jag älskar dig", sa Jonas, med en skärpa i stämman som överraskade henne. "Inte på riktigt. Du förstår inte hur rädd jag blev när jag ringde dig i går och du berättade allting. Om något hade hänt dig..."

Nora tryckte läpparna mot hans kind.

"Jo, det gör jag."

Nu såg han på henne med ett gåtfullt uttryck i ögonen. Det fladdrade till i magen.

"Jag vill be dig om en sak", sa han långsamt, som om han försökte bestämma sig för något.

"Javisst."

Hon svarade alldeles för fort, men hans plötsliga allvar gjorde henne illa till mods.

”Kan du blunda en liten stund?”

”Varför då?”

”Man måste inte alltid veta *varför*.”

Nora gjorde som hon var tillsagd och slöt ögonen.

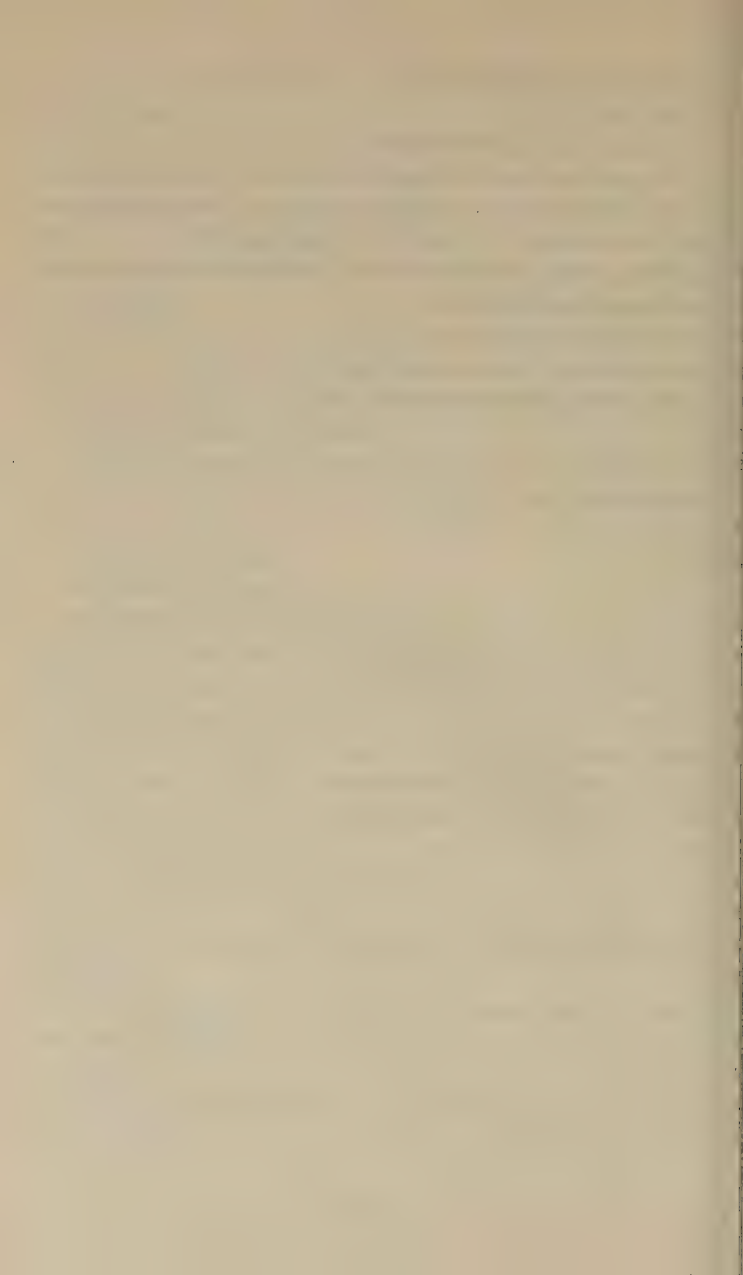
Jonas tog hennes hand och öppnade den varsamt. Sedan placerade han något litet och runt i den. Föremålet var svalt mot huden.

”Jag hade tänkt göra det här på ett helt annat sätt”, sa han lågt. ”Men efter det som hände i går kväll ...”

Nora öppnade ögonen.

Det låg en ring i handflatan, stenen glittrade mot henne.

”Nora, vill du gifta dig med mig?”

Författarens tack

I maktens skugga var boken som inte ville låta sig skrivas. Den var bångstyrig och motvillig och trilskades mest hela tiden. Att det kunde bero på att skrivprocessen sammanföll med en nära anhörigs allvarliga sjukdom tog mig alldeles för lång tid att inse.

Men nu är *I maktens skugga* klar och jag är så glad att jag inte gav upp på vägen. Mer än någonsin är jag skyldig dem som hjälpt mig på vägen ett stort tack.

Karin Linge Nordh, min imponerande förläggare, tack för att du kom med beröm och uppmuntran när jag som mest behövde det. Jag tror inte att du förstår hur mycket det betydde just då.

John Häggblom, ingen kunde vara en bättre redaktör än du! Den här gången bar du mig hela vägen på dina (ack så breda) axlar. Utan dig hade det här inte gått vägen, tro mig.

Jag vill rikta ett varmt tack till Alexander Izosimov, som hjälpte mig att förstå hur man gör affärer i Moskva och tålmodigt gick igenom alla detaljer i bokens fiktiva affärsupplägg.

Poliskommissarie Rolf Hansson har som alltid varit till mycket stor hjälp när det gäller polisarbetet. Tack Rolf, du är en riktig klippa!

Stort tack till Anna Remse, vice chefsåklagare vid Ekobrottsmyndigheten, som noggrant beskrev arbetet vid EBM, överläkare Petra Råsten Almqvist, medicinsk chef vid rättsmedicin i Stockholm, som redde ut begreppen kring brännskador och obduktioner, och direktör Fredrik Ekman som hjälpte till med bakgrundsinformation om affärer i Ryssland.

Släkt och vänner som har läst och kommenterat under skrivandet är: Lisbeth Bergstedt, Anette Brifalk, Helen Duphorn, samt förstås min älskade dotter Camilla Sten. Min Sandhamnsskompis Gunilla Pettersson har med osviklig blick för detaljer gått igenom hela manuset. Tack snälla ni, det betyder så mycket att ni tar er tid.

Sara Lindegren och alla andra på Forum som jobbar med mina böcker, ni är fantastiska och det är ett sant nöje att arbeta tillsammans. Lili och Rebecca på Assefa Kommunikation, tack för allt jobb ni har lagt ner på lanseringen.

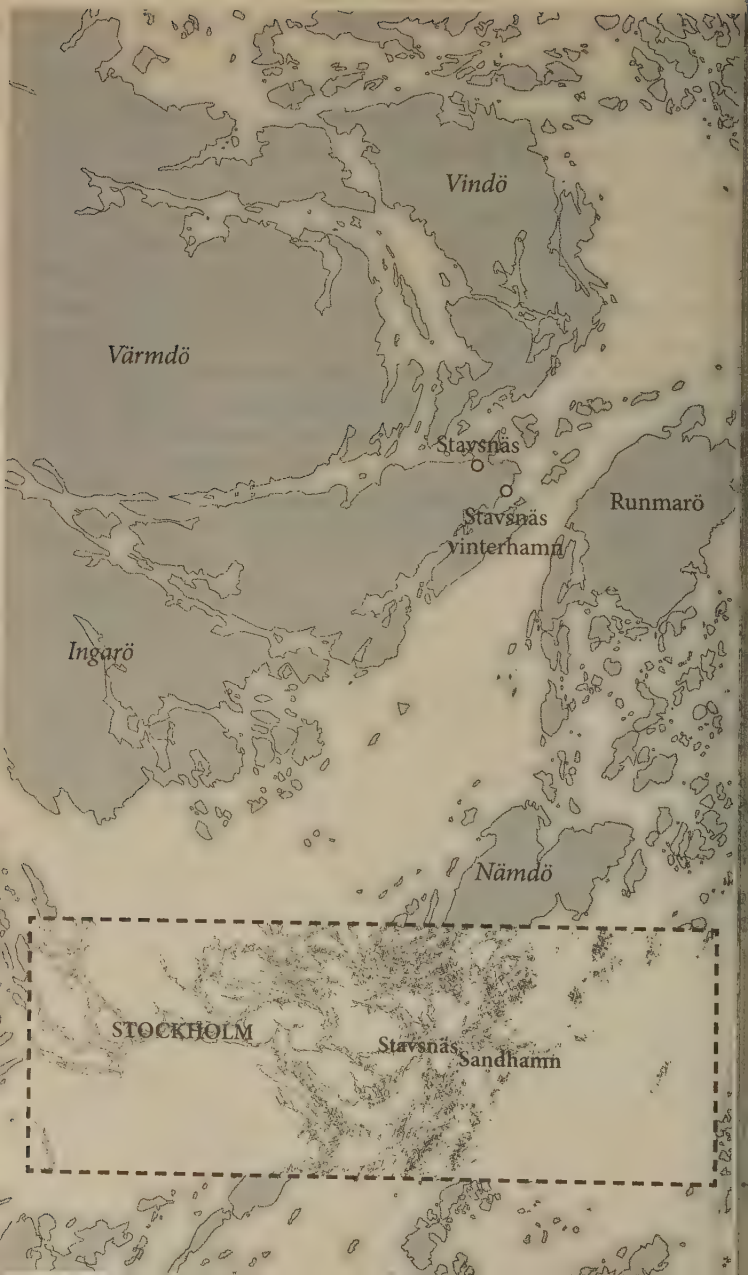
Gänget på Nordin Agency, Anna Frankl och Joakim Hansson med flera, som för ut mina böcker i hela världen – ert engagemang betyder så mycket och ni uträttar stordåd!

Som författare har jag tagit mig några friheter: det finns ingen udde på Sandhamn som heter Fyrudden och ingen som har byggt ett stort vitt lyxhus på den södra stranden. Den gamla militära stugan på den lilla ön är påhittad precis som samtliga karaktärer i boken. Alla eventuella likheter med döda eller nu levande personer är en ren slump och ansvaret för alla fel tar jag på mig helt och fullt.

Avslutningsvis – älskade Lennart, Camilla, Alexander och Leo, ni betyder allt för mig. Tack för ert tålamod även denna gång.

Sandhamn, den 14 april 2014

Viveca Sten

Vindö

Värmdö

Stavsnäs

Runmarö

Stavsnäs

Vinterhamn

Ingarö

Nämndö

STOCKHOLM

Stavsnäs

Sandhamn

PS. När min nya bok "I sanningens namn" kommer ut i höst får Morden i Sandhamn-serien ett nytt utseende med ny logotype och spännande omslag. Håll ögonen öppna!

Varma hälsningar

Viveca Sten

A portrait of the author Viveca Sten. She has shoulder-length, wavy brown hair and is wearing a blue V-neck top. She is smiling slightly and looking directly at the camera. The background is a light-colored, textured wall.

Viveca Sten är en av Sveriges mest populära deckarförfattare. Böckerna i hennes serie *Morden i Sandhamn* har sålt i nästan tre miljoner exemplar, ges ut i tjugo länder och har även gjort succé då de filmatiserats av TV4 med trettio miljoner tv-tittare i hela Europa.

Läs mer på www.vivecasten.se och följ Viveca Sten på Facebook och @vivecasten på Instagram.

Det lilla skärgårdssamhället Sandhamn styrs av gamla traditioner och oskrivna regler. När riskkapitalisten Carsten Jonsson köper en stor strandtomt för att bygga det perfekta sommarhuset utmanar han alla värderingar och retar gallfeber på öborna.

Situationen förbättras inte av att hans hustru avskyr tanken på en sommar i skärgården och att hans betydande investeringar i Ryssland tycks vara i fara. Den ryska marknaden är i gungning och signalerna från hans partner blir alltmer oroväckande

Dessutom inträffar märkliga olyckor under husbyggets gång. Är det rena tillfälligheter eller handlar det om sabotage? I ett försök att blidka sina grannar bjuder Carsten in till en överdådig inflyttningsfest. Men succén uteblir och festen slutar istället i en katastrof med dödlig utgång.

Det har gått fyra år sedan vi senast mötte polisen Thomas Andreasson och juristen Nora Linde. Dolda krafter rör sig i sommarparadiset medan Thomas brottas med sina växande känslor av otillräcklighet.

"Spännande och lättläst, perfekt som semesterläsning." *Skaraborgs Alle*

"En upplösning som blir en total överraskning." *BTJ*

I maktens skugga är den sjunde kriminalromanen i Viveca Stens serie *Morden i Sandhamn*. 1 oktober 2015 utkommer den åttonde boken: *I sanningens namn*.

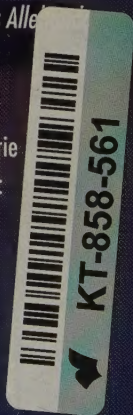

Foto: ©Mats Lindfors Omslag Johan Petterson